
Anexele nr. 1-7

la Legea nr. 207/2015 privind
Codul de procedură fiscală

Actualizate la data de **22 septembrie 2026**

Anexa nr. 1. Proceduri de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare _____	2
Anexa nr. 2. Proceduri suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare _____	49
Anexa nr. 3. Norme de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaționale _____	51
Anexa nr. 4. Semne distinctive _____	55
Anexa nr. 5. Procedură de diligență fiscală, procedură de raportare și alte norme pentru Operatorii de platforme _____	58
Anexa nr. 6. Cerințe de raportare, proceduri de diligență fiscală și alte norme aplicabile Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori _____	66
Anexa nr. 7. Norme de declarare _____	99

PROCEDURI de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare

Secțiunea I. Proceduri generale de raportare

A. Sub rezerva dispozițiilor subsecțiunilor C-F ale prezentei secțiuni, fiecare instituție financiară raportează raportează autorității competente din România următoarele informații cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării al respectivelor instituții financiare raportează^[2]:

1. În cazul unei persoane fizice care este o persoană care face obiectul raportării și care este titular de cont al respectivului cont: numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență, numărul/numerele de identificare fiscală (NIF), data și locul nașterii și informația dacă a furnizat o declarație pe propria răspundere valabilă.

În cazul unei entități care este titular de cont și o persoană care face obiectul raportării: denumirea, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență, numărul/numerele de identificare fiscală și informația dacă a furnizat o declarație pe propria răspundere valabilă.

În cazul unei entități care este titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală în conformitate cu secțiunile V, VI și VII este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care sunt persoane care fac obiectul raportării: numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență, și numărul/numerele de identificare fiscală (NIF) ale entității, precum și numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), data și locul nașterii fiecărei persoane care face obiectul raportării, precum și rolul (rolurile) în temeiul căruia (căroră) fiecare persoană care face obiectul raportării este o persoană care exercită controlul asupra entității și informația dacă a fost furnizată o declarație pe propria răspundere valabilă pentru fiecare persoană care face obiectul raportării și informația dacă contul este un cont comun, precizându-se numărul de titulari de cont comuni.

Rolul (rolurile) fiecărei persoane care face obiectul raportării care este persoană care exercită controlul în ceea ce privește o entitate se află sub obligația de raportare.

Cerințele de identificare a persoanelor care exercită controlul, precum și rolurile acestora în ceea ce privește entitatea sunt reglementate de legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care o persoană care face obiectul raportării este o persoană care exercită controlul în virtutea mai multor roluri în ceea ce privește o entitate, alta decât o fiducie sau o construcție juridică similară, instituția financiară raportează trebuie să raporteze în conformitate cu ierarhia rolurilor stabilită de Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare (și anume, participațiile, controlul prin alte mijloace, funcție de conducere de rang superior), cu condiția ca identificarea rolului să fie impusă de această legislație.

În cazul în care o persoană care face obiectul raportării este o persoană care exercită controlul asupra unei fiducii sau asupra unei construcții juridice similare în virtutea mai multor roluri, instituția financiară raportează trebuie să raporteze fiecare rol, cu condiția ca identificarea rolurilor să fie impusă de Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare. Această cerință se aplică, de asemenea, în ceea ce privește identificarea rolurilor deținătorilor de participații în capitalurile proprii, potrivit pct. 61, ale unei fiducii sau ale unei construcții juridice similare.

^[1] Anexele nr. 1 și nr. 2 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 10 din O.U.G. nr. 102/2022, în vigoare de la 30 iunie 2022.

^[2] Partea introductivă și pct. 1 și 2 de la subsecțiunea A sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 33 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

2. Numărul de cont sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont, tipul de cont și informația dacă contul este un cont preexistent sau un cont nou.

Instituția financiară raportoare trebuie, de asemenea, să raporteze dacă un cont este un cont preexistent sau un cont nou, astfel cum este definit în secțiunea VIII subsecțiunea C pct. 11 și, respectiv, subsecțiunea C pct. 12.

Tipul de cont care se află sub obligația de raportare cu privire la un cont este tipul de cont financiar administrat de instituția financiară raportoare pentru titularul de cont, astfel cum este prevăzut în secțiunea VIII subsecțiunea C pct. 1.

3. numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;

4.^[1] Soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, valabil/ă la sfârșitul anului calendaristic relevant sau la sfârșitul altei perioade de raportare adecvate sau închiderea contului în cazul în care contul a fost închis în cursul anului calendaristic relevant. În cazul închiderii unui cont, instituția financiară raportoare nu are obligația de a raporta soldul sau valoarea contului înainte sau la închidere, dar trebuie să raporteze închiderea contului. De exemplu, un titlu de capital sau de creanță într-o instituție financiară ar fi, în general, considerat închis în momentul rezilierii, transferului, răscumpărării, anulării sau lichidării. Un cont cu un sold sau o valoare egală cu zero sau care este negativ nu va fi un cont închis numai din cauza unui astfel de sold sau valoare. În mod similar, dacă un beneficiar discreționar al unei fiducii care este o instituție financiară primește o distribuție din fiducie într-un anumit an, dar nu într-un an următor, absența unei distribuiri nu constituie o închidere a contului, atât timp cât beneficiarul nu este exclus permanent de la primirea viitoarelor distribuiri din fiducie.

5. în cazul oricărui cont de custodie:

a) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; și

b)^[2] încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont sau în legătură cu contul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate, în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont; termenul „vânzare sau răscumpărare” înseamnă orice vânzare sau răscumpărare de active financiare, determinată fără a ține seama de faptul dacă proprietarul acestor active financiare este supus impozitului cu privire la o astfel de vânzare sau răscumpărare.

În ceea ce privește o vânzare care este efectuată de un broker care are ca rezultat o plată a încasărilor brute, data la care încasările brute sunt considerate plătite este data la care încasările unei astfel de vânzări sunt creditate sau în legătură cu contul sau puse în alt mod la dispoziția persoanei îndreptățite la plată.

Veniturile brute totale dintr-o vânzare sau răscumpărare înseamnă suma totală realizată ca urmare a unei vânzări sau răscumpărări de active financiare. În cazul unei vânzări efectuate de un broker, încasările brute totale dintr-o vânzare sau răscumpărare înseamnă suma totală plătită sau creditată în sau cu privire la contul persoanei îndreptățite la plată, majorată cu orice sumă care nu a fost plătită din cauza rambursării marjei împrumutului; brokerul poate, dar nu este obligat, să ia în considerare comisioanele cu privire la vânzare pentru a stabili încasările brute totale. În cazul vânzării unui titlu de creanță purtător de dobândă, încasările brute includ orice dobândă acumulată între datele de plată a dobânzii;

^[1] Pct. 4 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 33 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Lit. b) a pct. 5 de la subsecțiunea A este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 34 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

6.^[1] în cazul oricărui cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

6¹.^[2] în cazul oricărei participații în capitalurile proprii deținute într-o entitate de investiții care este o construcție juridică, rolul (rolurile) în temeiul căruia (căroră) persoana care face obiectul raportării este un deținător de participații în capitalurile proprii;

7.^[3] în cazul oricărui cont care nu este descris la pct. 5 sau la pct. 6, cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare sau datoare să îl plătească, inclusiv cuantumul agregat al oricăror răscumpărări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate.

B. Informațiile trebuie raportate în moneda în care este exprimat contul, iar informațiile raportate trebuie să identifice moneda în care este exprimată fiecare sumă. În cazul unui cont exprimat în mai multe monede, instituția financiară raportoare poate alege să raporteze informațiile într-o monedă în care este exprimat contul și este obligată să identifice moneda în care este raportat contul.

Dacă soldul sau valoarea unui cont financiar sau orice altă sumă este exprimată într-o monedă diferită de moneda utilizată de către România, în scopul stabilirii pragurilor și al limitelor, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să calculeze soldul sau valoarea prin aplicarea cursului zilnic de referință, valabil în ultima zi a anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvată pentru care contul respectiv este raportat, pentru a transforma soldul sau valoarea în moneda echivalentă.

C. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A, cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării care este un cont preexistent:

1. Nu este obligatorie raportarea numărului/numerelor de identificare fiscală sau a datei nașterii în cazul în care:

a) acestea nu figurează în registrele instituției financiare raportoare; și

b) nu există o altă cerință care să impună respectivei instituții financiare raportoare să colecteze aceste informații în temeiul normelor legale în vigoare.

2.^[4] În situația în care instituția financiară raportoare nu deține numărul/numerele de identificare fiscală sau data nașterii ale titularului de cont preexistent în evidențele sale și nu este obligată să obțină aceste informații în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene, instituția financiară raportoare are obligația să depună eforturi rezonabile pentru a obține numărul/numerele de identificare fiscală și data nașterii în ceea ce privește conturile preexistente până la sfârșitul celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care respectivele conturi preexistente au fost identificate drept conturi care fac obiectul raportării și ori de câte ori este necesară actualizarea informațiilor referitoare la contul preexistent în temeiul legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

3. În situația prevăzută la pct. 1 lit. b), numărul/numerele de identificare fiscală sau data nașterii trebuie să fie raportate dacă:

a) acestea figurează în evidențele instituției financiare raportoare; sau

b) acestea nu figurează în evidențele instituției financiare raportoare, dar sunt colectate de către instituția financiară raportoare în alt mod sau în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene.

4. Termenul „evidențele” instituției financiare raportoare include dosarul principal al clientului și informațiile disponibile în format electronic.

^[1] Pct. 6 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 35 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Pct. 6¹ de la subsecțiunea A a fost introdus prin art. I pct. 36 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[3] Pct. 7 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 14 din O.G. nr. 1/2026, în vigoare de la 2 februarie 2026.

^[4] Pct. 2 de la subsecțiunea C este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 37 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

5. Termenul „dosar principal al clientului” include dosarele instituției financiare raportoare care conțin informațiile despre titularul contului, precum informațiile utilizate pentru contactarea titularilor de cont sau pentru aplicarea măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

6.^[1] Prin „eforturi rezonabile” se înțelege încercările reale de a obține numărul/numerele de identificare fiscală și data nașterii titularului de cont care face obiectul raportării și nu necesită neapărat închiderea, blocarea sau transferul contului, nici condiționarea sau limitarea în alt mod a utilizării acestuia. Astfel de eforturi rezonabile trebuie făcute cel puțin o dată pe an până la termenul prevăzut la art. 62 alin. (7) și ori de câte ori este necesar să se actualizeze informațiile referitoare la contul preexistent în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. Astfel, pot fi depuse în continuare eforturi rezonabile în orice moment.

D. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A, nu există obligația raportării numărului/ numerelor de identificare fiscală pentru titularul conturilor noi și pentru titularul conturilor preexistente în cazul în care:

1. nu este emis de către jurisdicția care face obiectul raportării sau de altă jurisdicție de rezidență;
2. nu este impusă obținerea acestor informații în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene;

3. numărul/numerele de identificare fiscală este/sunt considerat(e) a nu fi emis(e) de jurisdicția de rezidență dacă:

- a) jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență nu emite un număr/ numere de identificare fiscală și niciun echivalent funcțional în absența acestuia; sau

- b) jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență nu a emis un număr/ numere de identificare fiscală pentru o anumită persoană fizică sau entitate;

4. în cazul în care jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență începe să emită număr/numere de identificare fiscală în general sau pentru anumite persoane care fac obiectul raportării, excepțiile prevăzute la pct. 1-3 nu se mai aplică și instituția financiară raportoare trebuie să raporteze numărul/numerele de identificare fiscală al/ale persoanei care face obiectul raportării dacă obține o declarație pe propria răspundere care conține numărul/numerele de identificare fiscală sau obține această informație în alt mod.

E. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A:

1. Nu există obligația raportării locului nașterii în ceea ce privește conturile preexistente și conturile noi, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- a) instituția financiară raportoare este obligată, în orice mod, să obțină și să raporteze această informație în temeiul normelor legale în vigoare; și

- b) informația este disponibilă și poate fi căutată în evidența electronică păstrată de instituția financiară raportoare.

2. Termenul „informații/date din evidența sa electronică” se referă la informațiile pe care o instituție financiară raportoare le păstrează în dosarele sale de raportare în scopuri fiscale în dosarele principale ale clienților sau în alte asemenea dosare, care sunt stocate sub forma unei baze de date electronice asupra cărora se rulează cereri în limbaje de programare (de exemplu: Structured Query Language etc.).

F.^[2] Fără a aduce atingere subsecțiunii A pct. 5 lit. b), cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare decide altfel cu privire la orice grup de conturi identificat în mod clar, raportarea încasărilor brute din vânzarea sau răscumpărarea unui activ financiar nu este obligatorie, dacă încasările brute din vânzarea sau răscumpărarea activului financiar respectiv sunt raportate de instituția financiară raportoare în conformitate cu anexa nr. 6.

^[1] Pct. 6 de la subsecțiunea C este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 37 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Subsecțiunea F a fost introdusă prin art. I pct. 38 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

Secțiunea II. Proceduri generale de diligență fiscală

A. Un cont este considerat drept cont care face obiectul raportării începând de la data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II-VII.

Cu excepția cazului în care se prevede altfel, informațiile cu privire la un cont care face obiectul raportării trebuie raportate anual, în anul calendaristic următor anului la care se referă informațiile. Din momentul în care un cont este considerat un cont care face obiectul raportării, acesta își menține această funcție până la data la care încetează a mai fi un cont care face obiectul raportării, chiar dacă soldul sau valoarea contului este egală cu zero sau este negativă sau nu există nicio sumă plătită sau creditată în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont.

Atunci când un cont este identificat ca fiind un cont care face obiectul raportării, în funcție de situația acestuia la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, informațiile în legătură cu acest cont trebuie raportate ca și când ar fi fost un cont care face obiectul raportării pe tot parcursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în care a fost identificat ca atare.

Când un cont care face obiectul raportării este închis, informațiile raportate cu privire la acel cont trebuie să acopere perioada în care acesta a fost deschis.

B. Soldul sau valoarea unui cont se stabilește ca fiind cel/cea valabil/valabilă în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare.

În cazul în care soldul sau pragul valorii urmează să se stabilească în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauză trebuie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

C. Instituțiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii, în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de diligență fiscală.

În situația prevăzută la primul paragraf, responsabilitatea pentru respectivele obligații revine în continuare instituțiilor financiare raportoare, inclusiv pentru obligațiile lor cu privire la respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE, cu modificările ulterioare, Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date.

D. Instituțiile financiare raportoare pot aplica următoarele proceduri în ceea ce privește conformarea cu procedurile generale de diligență fiscală.

1. Instituțiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi în cazul conturilor preexistente. Procedurile specifice conturilor preexistente trebuie aplicate în continuare.

2. Instituțiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile cu valoare mare în cazul conturilor cu valoare mai mică.

3. Instituțiile financiare raportoare pot aplica prevederile pct. 1 și 2 în legătură cu toate conturile preexistente relevante sau separat, în legătură cu orice grup clar identificat de astfel de conturi, în funcție de domeniul de activitate sau de locația unde conturile sunt menținute, cum ar fi linia de activitate sau locul unde este menținut contul.

4. O instituție financiară raportoare poate aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi fără a renunța la aplicarea excepțiilor care se aplică conturilor preexistente, precum cele de

la subsecțiunea C din secțiunea I, subsecțiunea A din secțiunea III și de la subsecțiunea A din secțiunea V. De asemenea, în concordanță cu subsecțiunea B din secțiunea III, raportarea unei singure adrese de rezidență pentru un cont de persoană fizică preexistent este suficientă pentru conformarea cu procedurile de raportare din secțiunea I.

Secțiunea III. Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de persoană fizică preexistente

A. Următoarele proceduri de diligență fiscală se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică preexistente.

1. Instituția financiară raportoare nu trebuie să verifice, să identifice sau să raporteze conturile de persoană fizică preexistente ce reprezintă contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare și contracte de rentă viageră, cu condiția ca instituției financiare raportoare să îi fie strict interzis prin lege să vândă astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării.

2. În cazul în care legea nu interzice direct instituției financiare raportoare să vândă contracte de asigurare sau de rentă viageră, dar îi impune îndeplinirea unor condiții prealabile posibilității de a vinde astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării, precum obținerea unei autorizații și înregistrarea contractelor, instituția financiară raportoare care nu a îndeplinit aceste condiții, conform normelor legale în vigoare, este considerată drept instituție careia „legea îi interzice strict” să vândă astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării.

B. Conturi cu valoare mai mică. În cazul conturilor cu valoare mai mică se aplică următoarele proceduri.

1. Instituțiile financiare raportoare aplică:

a) testul adresei de rezidență prevăzut la pct. 2-11 sau căutarea în evidența electronică prevăzută la pct. 12-20;

b) căutarea în evidența electronică prevăzută la pct. 12-20.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să aplice testul adresei de rezidență, aceasta trebuie să aplice testul cu privire la fiecare cont cu valoare mai mică.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice testul adresei de rezidență sau una sau mai multe cerințe ale testului nu sunt îndeplinite, atunci trebuie să efectueze căutarea în evidența electronică cu privire la respectivul cont cu valoare mai mică.

2. Testul adresei de rezidență. Pentru a stabili dacă titularul de cont persoană fizică este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare poate considera titularul de cont persoană fizică ca având rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată adresa, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare deține în evidențele sale adresa de rezidență pentru titularul de cont persoană fizică;

b) acea adresă de rezidență este actuală; și

c) acea adresă de rezidență se bazează pe documente justificative.

3. O căsuță poștală poate să fie considerată în general o adresă de rezidență dacă face parte dintr-o adresă care cuprinde, de exemplu, o stradă, un număr de apartament sau cameră, sau un drum de țară și identifică în mod clar astfel rezidența actuală a titularului de cont.

4. Adresa de rezidență este considerată a fi „actuală” în cazul în care este adresa de rezidență cea mai recentă care a fost înregistrată de către instituția financiară raportoare cu privire la titularul de cont persoană fizică. Cu toate acestea, adresa de rezidență nu este considerată a fi „actuală” dacă a fost folosită pentru corespondență, iar aceasta a fost returnată cu mențiunea „adresă necunoscută din alt motiv decât o eroare”. O adresă de rezidență asociată cu un cont care este inactiv este considerată „actuală” pe durata inactivității.

Un cont, altul decât un contract de rentă viageră, este „un cont inactiv” dacă:

a) titularul de cont nu a realizat nicio tranzacție în legătură cu acel cont sau cu orice alt cont deținut de titularul de cont la instituția financiară raportoare în ultimii trei ani;

b) titularul de cont nu a comunicat cu instituția financiară raportoare la care este deschis respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii șase ani; și

c) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare nu a comunicat cu titularul de cont care deține respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii șase ani.

În mod alternativ, un cont, altul decât un contract de rentă viageră, poate de asemenea fi considerat un „cont inactiv” în temeiul normelor legale în vigoare sau normelor sau procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare care sunt aplicate în mod consecvent pentru toate conturile păstrate de respectiva instituție, cu condiția ca aceste norme legale, regulamente sau proceduri să conțină prevederi substanțial similare celor din paragraful anterior.

Un cont încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv atunci când:

(i) titularul de cont inițiază o tranzacție cu privire la contul respectiv sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare;

(ii) titularul de cont comunică cu instituția financiară raportoare care păstrează un astfel de cont cu privire la acesta sau la orice alt cont deținut de titularul de cont la instituția financiară raportoare; sau

(iii) contul încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv în temeiul normelor legale în vigoare sau în temeiul procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare.

5. În ceea ce privește cerința de la pct. 2 lit. c), aceasta se consideră a fi îndeplinită în următoarele situații:

a) politicile și procedurile instituției financiare raportoare asigură că adresa de rezidență actuală din registrele sale este aceeași adresă sau în același stat cu cea din documentele justificative; sau

b) politicile și procedurile instituției financiare raportoare asigură că în cazul în care deține documente justificative emise de o autoritate publică, dar aceste documente justificative nu conțin adresa de rezidență recentă sau nu conțin nicio adresă, adresa de rezidență actuală din registrele Instituției financiare raportoare este aceeași adresă sau în aceeași jurisdicție cu cea din documentele recente emise de o autoritate publică sau de o companie de utilități sau dintr-o declarație a titularului contului de persoană fizică preexistent, dată sub sancțiunea falsului în declarații;

c) politicile și procedurile sale asigură că jurisdicția menționată în adresa de rezidență corespunde jurisdicției care a emis documentele justificative emise de autoritatea publică.

6. Cu titlu de exemplu pot fi considerate documente justificative cartea de identitate, certificatul de rezidență fiscală, pașaportul, permisul de conducere auto sau orice alt document emis de către o autoritate publică.

Documentele acceptabile emise de o autoritate publică includ, spre exemplu, notificări oficiale sau decizii ale unei administrații fiscale. Documentele acceptabile emise de companiile de utilități se referă la utilitățile unei anumite proprietăți și includ factura pentru apă, electricitate, telefon fix, gaze sau combustibil.

7. În cazul în care adresa de rezidență nu poate fi confirmată prin documentele justificative sau se dorește confirmarea acestei adrese, instituțiile financiare raportoare pot solicita o declarație pe propria răspundere titularului contului de persoană fizică preexistent, sub sancțiunea falsului în declarații.

8. Declarația titularului contului de persoană fizică preexistent dată sub sancțiunea falsului în declarații este valabilă doar dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare a trebuit să obțină această declarație pentru mai mulți ani la rând, conform normelor legale în vigoare;

b) conține adresa de rezidență a titularului contului de persoană fizică preexistent; și

c) este datată și semnată de titularul contului de persoană fizică preexistent.

În aceste situații, procedurile speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică de asemenea și documentelor pe care instituția financiară raportoare se bazează.

9. Instituțiile financiare raportoare au obligația să depună eforturi rezonabile și să își contacteze clienții pentru a obține documente justificative cu privire la conturile preexistente ce fac obiectul raportării pentru care nu au fost aplicate măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului la momentul deschiderii unor astfel de conturi.

10. În situația în care există conturi deschise anterior introducerii în legislația națională a măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, iar instituția financiară raportoare nu a verificat documentele justificative de la momentul înregistrării titularului contului de persoană fizică preexistent, cerința reglementată la pct. 2 lit. c) se consideră a fi îndeplinită și dacă procedurile și politicile instituției financiare raportoare asigură faptul că adresa de rezidență actuală din evidențele sale se află în aceeași jurisdicție:

a) ca și cea unde se află adresa din cel mai recent document obținut de instituția financiară raportoare, de exemplu, factură de utilități, contract de închiriere spațiu sau declarația titularului contului de persoană fizică, sub sancțiunea falsului în declarații; și

b) ca și cea raportată de către instituția financiară raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent în temeiul altor cerințe de raportare în scop fiscal aplicabile, dacă există.

11. În vederea îndeplinirii cerinței de la pct. 2 lit. c), în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa de rezidență actuală din registrele sale până la momentul la care:

a) intervine o modificare a circumstanțelor care determină instituția financiară raportoare să cunoască sau să aibă motive să cunoască că acea adresă de rezidență este incorectă ori nu mai este de încredere; sau

b) intervine plata totală sau parțială sau scadența contractului de asigurare cu valoare de răscumpărare. Plata sau scadența unui astfel de contract constituie modificarea circumstanțelor și determină aplicarea procedurilor reglementate la pct. 1 din anexa nr. 2.

12. Căutarea în evidența electronică. În cazul în care o instituție financiară raportoare nu se bazează pe o adresă actuală de rezidență a titularului de cont persoană fizică pe baza unor documente justificative, astfel cum este prevăzut la pct. 2, instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile în evidența electronică cu privire la următoarele indicii, aplicând dispozițiile de la pct. 14-19:

a) identificarea titularului de cont drept rezident al unei jurisdicții care face obiectul raportării;

b) adresa de corespondență sau de rezidență actuală, inclusiv o casută poștală, dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării;

c) unul sau mai multe numere de telefon dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării și niciun număr de telefon în România;

d) instrucțiunile permanente, altele decât cele privind un cont de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție care face obiectul raportării;

e) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-o jurisdicție care face obiectul raportării;

f) o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent.

13. Indiciul prevăzut la pct. 12 lit. b) este îndeplinit dacă informațiile accesibile pentru căutarea electronică conțin o referire la titularul contului de persoană fizică preexistent ca având rezidență într-o jurisdicție care face obiectul raportării.

În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe adrese de corespondență sau de rezidență în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent și una dintre aceste adrese este cea a unui furnizor de servicii al acestuia, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere adresa furnizorului de servicii ca indiciu privind rezidența titularului contului de persoană fizică preexistent. Numărul/Numerele de telefon dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării sunt considerate indicii în sensul pct. 12 lit. c) numai atunci când este/

sunt număr/numere de telefon „actual”/„actuale” dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării. Un număr/numere de telefon este/sunt considerat/e a fi „actual”/„actuale” dacă este/sunt ultimul număr/ultimele numere înregistrat/e de Instituția Financiară Raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent. În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe numere de telefon în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent și unul dintre aceste numere de telefon este al unuia dintre prestatorii de servicii ai titularului contului de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere numărul de telefon al furnizorului de servicii drept un indiciu privind rezidența titularului contului de persoană fizică preexistent.

Termenul „instrucțiuni permanente de a transfera fonduri” în sensul pct. 12 lit. d) se referă la instrucțiunile de plăți curente furnizate de titularul contului de persoană fizică preexistent sau de un reprezentant al acestuia, care rămân în vigoare fără instrucțiuni suplimentare din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

Indiciile prevăzute la pct. 12 lit. f) se referă la adresele purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent. Mențiunea „post-restant” este o instrucțiune curentă a titularului contului de persoană fizică preexistent sau a unui reprezentant al acestuia, de a păstra corespondența până la modificarea unei astfel de instrucțiuni. În cazul în care există o astfel de instrucțiune și instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat. Instrucțiunea de a trimite toată corespondența „electronic” nu este o mențiune „post-restant”. În cazul în care instituția financiară raportoare deține o adresă „în atenția” într-o jurisdicție care face obiectul raportării și nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat.

14. În cazul în care nu se descoperă în urma căutării electronice niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12, nu se impune nicio măsură suplimentară până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă fie la asocierea unuia sau mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, fie la transformarea contului într-un cont cu valoare mare.

15. În cazul în care oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)-e) este descoperit în evidența sa electronică sau în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică preexistent drept rezident fiscal în fiecare jurisdicție care face obiectul raportării pentru care este identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

16. În cazul modificării circumstanțelor, instituția financiară raportoare poate considera titularul contului de persoană fizică preexistent ca având aceeași situație ca cea anterioară modificării circumstanțelor până cel mai târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la data la care indiciul a fost descoperit ca urmare a modificării circumstanțelor.

17. În cazul în care o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” este descoperită în urma căutării electronice și nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la pct. 12 lit. a)-e) nu sunt identificate cu privire la titularul contului de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor, să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, subsecțiunea C din prezenta secțiune sau să încerce să obțină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent o declarație pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont de persoană fizică preexistent. În cazul în care în urma căutării în dosar nu se constată niciun indiciu, iar încercarea de a obține declarația pe propria răspundere sau documentele justificative nu dă rezultate, instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

18. În momentul în care instituția financiară raportoare stabilește că un cont cu valoare mai mică este un cont nedocumentat, instituția financiară raportoare nu trebuie să aplice din nou procedura prevăzută la pct. 17 aceluiași cont cu valoare mai mică în anii următori, până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii asociate cu respectivul cont sau transformarea contului într-un cont cu valoare mare. Instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul cu valoare mai mică drept un cont nedocumentat până acest cont încetează să mai fie un cont nedocumentat.

19. Prevederile acestui punct reprezintă o procedură de clarificare în urma identificării unor indicii în temeiul pct. 12.

Sub rezerva identificării unor indicii în temeiul pct. 12, instituția financiară raportoare nu este obligată să considere un titular de cont drept rezident al unei jurisdicții care face obiectul raportării în cazul în care:

a) informațiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conțin o adresă de corespondență sau de rezidență actuală în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării, unul sau mai multe numere de telefon în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării și niciun număr de telefon în România sau instrucțiuni permanente cu privire la conturi financiare, altele decât conturile de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție care face obiectul raportării, iar instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează evidența următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență care nu include/includ jurisdicția/jurisdicțiile care face/fac obiectul raportării; și

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării;

b) informațiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conțin o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării, iar instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează evidența următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență care nu include/includ jurisdicția/jurisdicțiile care face/fac obiectul raportării; sau

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării.

O declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative care au fost examinate anterior pot fi luate în considerare în scopurile procedurii de clarificare, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare află că declarația pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

20. Declarația pe propria răspundere care este parte din procedura de clarificare nu trebuie să conțină o confirmare expresă că titularul contului de persoană fizică preexistent nu este rezident într-o anumită jurisdicție care face obiectul raportării, dacă titularul contului de persoană fizică preexistent confirmă faptul că aceasta conține toate jurisdicțiile sale de rezidență, cum ar fi, spre exemplu, faptul că informațiile despre jurisdicțiile de rezidență ale titularului contului de persoană fizică preexistent sunt corecte și complete. Documentele justificative sunt suficiente pentru a stabili statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării, dacă documentele justificative:

a) confirmă că titularul contului de persoană fizică preexistent este rezident într-o altă jurisdicție decât cea care face obiectul raportării;

b) conțin o adresă de rezidență actuală în afara jurisdicției respective care face obiectul raportării; sau

c) sunt emise de o autoritate publică a unei jurisdicții, alta decât jurisdicția respectivă care face obiectul raportării.

C. Proceduri de examinare aprofundată pentru conturile cu valoare mare. Pentru conturile cu valoare mare se aplică următoarele proceduri de examinare aprofundată.

1. Căutarea în evidența electronică. Examinarea datelor accesibile pentru căutarea în evidența electronică trebuie efectuată pentru toate conturile cu valoare mare, iar instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutarea în evidența electronică cu privire la oricare dintre indiciile descrise la pct. 12 al subsecțiunii B.

2. Căutarea în registrul pe suport hârtie. În cazul în care baza de date accesibilă pentru căutare electronică a instituției financiare raportoare include domenii destinate tuturor informațiilor prevăzute la pct. 3 și toate informațiile respective, nu este necesară căutarea suplimentară în registrul pe suport hârtie.

În cazul în care evidența electronică a instituției financiare raportoare nu cuprinde toate informațiile prevăzute la pct. 3, atunci aceasta este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie doar cu privire la informațiile de la pct. 3 ce nu sunt disponibile electronic.

În cazul în care evidența electronică nu cuprinde toate informațiile respective, atunci, în ceea ce privește conturile cu valoare mare, instituția financiară raportoare trebuie să examineze registrul pe suport hârtie. În măsura în care informațiile respective nu sunt cuprinse în registrul pe suport hârtie instituția financiară raportoare trebuie să examineze următoarele documente asociate contului și obținute de aceasta în cursul ultimilor 5 ani pentru oricare dintre indiciile prevăzute la pct. 12 al subsecțiunii B:

- a) cele mai recente documente justificative colectate cu privire la contul respectiv;
- b) cel mai recent contract sau cea mai recentă documentație cu privire la deschiderea contului;
- c) cea mai recentă documentație obținută de instituția financiară raportoare în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei prevăzute de legislația specifică prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului sau în alte scopuri de reglementare;
- d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semnătură valabile; și
- e) orice instrucțiuni permanente în vigoare, altele decât cele referitoare la un cont de depozit, de a transfera fonduri.

3. O instituție financiară raportoare nu este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, în măsura în care informațiile disponibile în evidența electronică a instituției financiare raportoare includ:

- a) statutul titularului contului de persoană fizică preexistent în ceea ce privește rezidența;
- b) adresa de rezidență și adresa de corespondență ale titularului contului de persoană fizică preexistent, aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare;
- c) numărul/numerele de telefon al/ale titularului de cont de persoană fizică preexistent, aflat/aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare, dacă este cazul;
- d) în cazul conturilor financiare, altele decât conturile de depozit, dacă există instrucțiuni permanente pentru a transfera fonduri din respectivul cont într-un alt cont, inclusiv un cont aflat la o altă sucursală a instituției financiare raportoare sau la o altă instituție financiară;
- e) dacă există în prezent o mențiune „post-restant” sau „în atenția” pentru titularul de cont de persoană fizică preexistent; și
- f) dacă există orice împuternicire sau delegare de semnătură pentru contul respectiv.

4. Consultarea responsabilului pentru relații cu clienții în scopul obținerii de informații concrete. În afară de căutarea în evidența electronică și în registrul pe suport hârtie prevăzute la pct. 1 și 2, instituția financiară raportoare trebuie să considere drept cont care face obiectul raportării orice cont cu valoare mare încredințat unui responsabil pentru relații cu clienții, inclusiv orice conturi financiare agregate respectivului cont cu valoare mare, în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții deține informații concrete conform cărora titularul contului de persoană fizică preexistent este o persoană care face obiectul raportării. În vederea îndeplinirii acestei obligații, instituția financiară raportoare desemnează o persoană/persoane responsabilă/responsabile pentru relații

cu clienții doar în acest scop în legătură cu contul care are un sold sau o valoare agregată de mai mult de 1.000.000 USD, având în vedere agregarea conturilor și regulile de conversie a monedei prevăzute la subsecțiunea C din secțiunea VII.

5. Efectele identificării unor indicii:

a) Dacă, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, prevăzută la punctele anterioare, nu este descoperit niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12 al subsecțiunii B, iar contul nu este identificat ca fiind deținut de o persoană care face obiectul raportării, astfel cum e descris la pct. 4, atunci nu sunt necesare acțiuni suplimentare până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul respectiv.

b) În cazul în care, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, este descoperit oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)-e) din subsecțiunea B sau în cazul în care intervine ulterior o modificare a circumstanțelor care duce la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în fiecare jurisdicție pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

Indiciul identificat cu ocazia procedurii de examinare (de exemplu: căutarea în registrul pe suport hârtie sau consultarea responsabilului pentru relații cu clienții) nu poate fi folosit pentru a clarifica un indice identificat cu ocazia altei proceduri de examinare (de exemplu: căutarea în evidența electronică).

c) În cazul în care, în urma examinării aprofundate, este descoperită o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” și pentru titularul contului de persoană fizică preexistent nu sunt identificate nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la subsecțiunea B pct. 12 lit. a)-e), instituția financiară raportoare trebuie să obțină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent respectiv o declarație pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate obține declarația pe propria răspundere sau documentele justificative respective, aceasta trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

6. În cazul în care un cont de persoană fizică preexistent nu este un cont cu valoare mare la data de 31 decembrie 2015, dar devine un cont cu valoare mare începând cu ultima zi a anului calendaristic următor, instituția financiară raportoare trebuie să finalizeze procedurile de examinare aprofundată cu privire la respectivul cont în anul calendaristic următor anului în care contul devine un cont cu valoare mare. Dacă, pe baza acestei examinări, respectivul cont este identificat drept cont care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare are obligația de a raporta, anual, informațiile necesare cu privire la respectivul cont pentru anul în care acesta este identificat drept cont care face obiectul raportării și pentru anii următori, cu excepția cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

7. Atunci când instituția financiară raportoare aplică procedurile de examinare aprofundată pentru un cont cu valoare mare, instituția financiară raportoare nu este obligată să aplice din nou respectivele proceduri, în afară de consultarea responsabilului pentru relații cu clienții prevăzută la pct. 4, cu privire la același cont cu valoare mare în orice an ulterior, cu excepția cazului în care contul este nedocumentat, caz în care instituția financiară raportoare ar trebui să aplice din nou, anual, respectivele proceduri, până în momentul în care respectivul cont încetează să mai fie nedocumentat.

8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor privind un cont cu valoare mare care duce la asocierea cu contul respectiv a unuia sau a mai multor indicii, prevăzute la pct. 12 al subsecțiunii B, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în legătură cu fiecare jurisdicție care face obiectul raportării pentru care este

identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B și cu privire la respectivul cont se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

9. Instituția financiară raportoare trebuie să pună în aplicare proceduri prin care să se asigure că un responsabil pentru relații cu clienții identifică orice modificare a circumstanțelor referitoare la un cont. De exemplu, în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții i se comunică faptul că titularul de cont are o nouă adresă de corespondență într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare are obligația de a considera noua adresă drept o modificare a circumstanțelor și, în cazul în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B, este obligată să obțină documentele adecvate din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

D. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mare preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2016. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mai mică preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2017.

E. Orice cont de persoană fizică preexistent, care a fost identificat drept cont ce face obiectul raportării în temeiul prezentei secțiuni, trebuie considerat drept cont care face obiectul raportării în toți anii următori, cu excepția cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

Secțiunea IV. Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de persoană fizică noi

A. Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică noi.

1. În ceea ce privește conturile de persoană fizică noi, în momentul deschiderii contului, instituția financiară raportoare trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou; și

b) să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

B. În cazul în care prin declarația pe propria răspundere se stabilește că titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării.

1.^[1] Declarația pe propria răspundere trebuie să permită stabilirea rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou. În cazul în care prin declarația pe propria răspundere sunt declarate mai multe jurisdicții de rezidență, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării pentru fiecare jurisdicție care face obiectul raportării.

2. Declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este declarația care furnizează statutul acestuia și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de către instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, de exemplu, dacă titularul contului de persoană fizică nou are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării.

3. Cu privire la conturile de persoană fizică noi, declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către acesta, este datată cel mai târziu cu data primirii și conține următoarele date despre titularul contului de persoană fizică nou:

a) numele și prenumele;

^[1] Pct. 1 de la subsecțiunea B este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 39 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

- b) adresa de rezidență/domiciliu;
- c) jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență pentru scopuri fiscale;
- d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicție care face obiectul raportării; și
- e) data nașterii.

Declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să cuprindă informațiile despre titularul contului de persoană fizică nou, cu excepția jurisdicțiilor în care își are rezidențele fiscale, în afară de cele care există deja în registrele acesteia.

4. Dacă titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării, declarația pe propria răspundere trebuie să includă:

a) numărul/numerele de identificare fiscală a/ale titularului contului de persoană fizică nou pentru fiecare jurisdicție care face obiectul raportării, sub rezerva pct. 1 din subsecțiunea D din secțiunea I; și

b) data nașterii.

5. Declarația pe propria răspundere poate să fie furnizată în orice modalitate și sub orice formă (de exemplu, electronic, în format pdf. sau sub forma unui document scanat). Dacă declarația pe propria răspundere este furnizată electronic, sistemul electronic trebuie să asigure faptul că informațiile primite sunt informațiile trimise și trebuie să documenteze toate sesiunile de acces ale utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea declarației pe propria răspundere. În plus, designul și funcționarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure faptul că persoana care accesează sistemul și furnizează declarația pe propria răspundere este persoana menționată în aceasta și trebuie să fie capabilă să furnizeze, la cerere, o copie pe suport hârtie a tuturor declarațiilor pe propria răspundere furnizate electronic.

6. Declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou poate fi semnată (sau confirmată în alt mod) de un reprezentant legal, împuternicit, curator, tutore sau în orice altă calitate legală a acestuia. Instituția financiară raportoare obține și verifică informațiile și documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura și limitele reprezentării.

7.^[1] În cazul în care declarația pe propria răspundere este confirmată, această confirmare este cuprinsă de instituția financiară raportoare într-o evidență care să poată demonstra, în mod credibil, că declarația pe propria răspundere a fost confirmată. Instituția financiară raportoare păstrează această evidență în scopuri de audit, pe lângă declarația pe propria răspundere furnizată.

C. 1. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de persoană fizică nou în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau nu mai este de încredere, instituția financiară raportoare nu se poate baza pe declarația pe propria răspundere inițială. În acest caz, instituția financiară raportoare trebuie să obțină:

a) fie o declarație pe propria răspundere valabilă, care să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou;

b) fie o explicație rezonabilă și documente aferente (dacă este cazul) care să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere inițială. Instituția financiară raportoare trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și a documentelor aferente.

2. Instituția financiară raportoare trebuie să dețină procedurile necesare prin care să se asigure că orice modificare, care reprezintă o modificare a circumstanțelor, este identificată de instituția financiară raportoare.

3. Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează o declarație pe propria răspundere asupra obligației acesteia persoane de a înștiința instituția financiară raportoare asupra oricărei modificări de circumstanțe.

^[1] Pct. 7 de la subsecțiunea B a fost introdus prin art. I pct. 40 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

4. O modificare a circumstanțelor încetează valabilitatea declarației pe propria răspundere cu privire la informațiile care nu mai sunt corecte sau nu mai sunt de încredere, până când respectivele informații sunt actualizate.

5. Declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea la data la care instituția financiară raportoare care deține declarația cunoaște sau are motive să cunoască că circumstanțele s-au schimbat. Instituția financiară raportoare poate să decidă să considere că o persoană are același statut pe care l-a avut înainte de modificarea circumstanțelor până la expirarea a 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, până la data la care valabilitatea declarației este confirmată sau până la data la care se obține o nouă declarație.

6. Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou fără să fie obligată să examineze posibilele modificări de circumstanțe care pot afecta valabilitatea declarației, în afară de situația în care se află în posesia unor documente care o pot face să cunoască sau să aibă motive să cunoască faptul că aceste circumstanțe s-au schimbat.

7. Dacă instituția financiară raportoare nu poate să obțină o confirmare a valabilității declarației inițiale sau o declarație valabilă în termenul de 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică nou ca fiind rezident al jurisdicției în care acesta a declarat că este rezident în declarația inițială și în jurisdicția în care acesta ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanțelor.

8. Instituția financiară raportoare poate să rețină declarația pe propria răspundere în original, în copie certificată sau copie simplă (inclusiv microfișă, document scanat electronic sau alte metode similare de stocare electronică), conform procedurilor interne proprii.

9. Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil pe suport hârtie, la cerere.

10. Instituția financiară raportoare poate să considere o declarație pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou ca fiind valabilă, chiar dacă acea declarație conține o eroare neimportantă, dacă instituția financiară raportoare deține suficiente documente la dosar pentru a acoperi informațiile lipsă din declarația pe propria răspundere.

11. Instituția financiară raportoare poate să obțină o declarație pe propria răspundere furnizată de client fie pentru toate conturile, fie pentru fiecare cont în parte, în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII. Cu toate acestea, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe declarația pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII.

12. Instituțiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de diligență fiscală. Instituția financiară raportoare poate să folosească documentele obținute de prestatorii de servicii pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, iar obligațiile de raportare și de diligență fiscală rămân în sarcina instituției financiare raportoare.

13. Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent, inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiții al instituției financiare raportoare.

14. Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cedent în cazul unei fuziuni sau absorbții de conturi cu titlu oneros trebuie să se bazeze în general pe documentele valabile, inclusiv pe o declarație pe propria răspundere valabilă, sau pe copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar.

15. Instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligență fiscală prevăzute la secțiunile II-VII cu privire la conturile cesionate trebuie să se bazeze, în general, pe documentația de stabilire a statutului titularului contului de persoană fizică nou

aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau a intervenit o modificare a circumstanțelor, potrivit pct. 1 din anexa nr. 2.

16. La deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou, trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații, pe baza unor informații obținute la deschiderea contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, acestea reprezentând „testul de rezonabilitate”.

17. Caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere este confirmat dacă pe parcursul procedurilor de deschidere de cont și cu ocazia examinării informațiilor obținute la momentul deschiderii contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, instituția financiară raportoare nu cunoaște sau nu are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere este incorectă sau nu este de încredere.

18. În cazul unei declarații pe propria răspundere care nu trece testul de rezonabilitate, instituția financiară raportoare face demersuri ca, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont, să obțină o declarație pe propria răspundere valabilă sau o explicație rezonabilă și documentele aferente, dacă este cazul, care să confirme caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere, situație în care trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și a documentelor aferente.

19.^[1] În cazul în care o persoană fizică care este titular de cont indică într-o declarație pe propria răspundere că nu are rezidență fiscală, instituția financiară raportoare are obligația de a confirma caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere pe baza altor documente, inclusiv orice documentație colectată în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care instituția financiară raportoare nu obține o explicație rezonabilă cu privire la caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere, instituția financiară raportoare nu se poate baza pe aceasta și trebuie să obțină o nouă declarație pe propria răspundere valabilă de la titularul de cont.

Secțiunea V. Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de entitate preexistente

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate preexistente.

A. Conturi de entitate care nu fac obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare. Cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare decide altfel, fie cu privire la toate conturile de entitate preexistente, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un cont de entitate preexistent cu un sold agregat sau o valoare agregată a contului care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD nu face obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare drept un cont care face obiectul raportării, până în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregată a contului depășește cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice excepția prevăzută în paragraful anterior, atunci toate conturile de entitate preexistente trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

^[1] Pct. 19 de la subsecțiunea C a fost introdus prin art. I pct. 41 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

B. Conturi de entitate care fac obiectul examinării. Conturile de entitate preexistente care trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D sunt:

- a) un cont de entitate preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește echivalentul în lei a 250.000 USD la data de 31 decembrie 2015; și
- b) un cont de entitate preexistent care nu depășește echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015, dar cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește acest cuantum în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

C. Conturi de entitate care fac obiectul obligației de raportare. În ceea ce privește conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecțiunea B, sunt considerate drept conturi care fac obiectul raportării numai:

- a) conturile care sunt deținute de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării; sau
- b) conturile care sunt deținute de una sau mai multe entități care sunt ENF (entitate nonfinanciară) pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Un cont de entitate preexistent deținut de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării trebuie considerat un cont care face obiectul raportării, chiar dacă entitatea însăși nu este o persoană care face obiectul raportării sau niciuna dintre persoanele care exercită controlul asupra ENF pasivă nu este rezidentă a aceluiași stat ca și ENF pasivă.

D. Proceduri de examinare pentru identificarea conturilor de entitate care fac obiectul obligației de raportare. Pentru conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecțiunea B, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedurile de examinare, prevăzute la pct. 1 și la pct. 6, pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării sau de una sau mai multe entități care sunt ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

1. Să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, după cum urmează:

a) să examineze informațiile păstrate în scopuri de reglementare sau de relații cu clienții, inclusiv informații colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, pentru a stabili dacă informațiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării. În acest scop, informațiile care indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării includ:

- (i) un loc de înregistrare ori de constituire într-o jurisdicție care face obiectul raportării; sau
- (ii) o adresă într-o jurisdicție care face obiectul raportării; sau
- (iii) o adresă a unuia sau mai multor fiducieri ai fiduciei/trustului, după caz, într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în măsura în care această informație este disponibilă.

Cu toate acestea, existența unui sediu permanent, inclusiv o adresă a unui sediu permanent sau o sucursală, într-o jurisdicție care face obiectul raportării nu indică în sine rezidența în scopul raportării.

b) Dacă informațiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta obține o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau stabilește, în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că titularul contului de entitate preexistent nu este o persoană care face obiectul raportării.

2. Informațiile „disponibile public” includ informațiile publicate de către o autoritate publică dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării, cum ar fi informațiile publicate sub formă de listă care conține numele și numerele de identificare ale instituțiilor financiare, informațiile dintr-un registru disponibil public, informațiile raportate pe o piață reglementată, orice clasificare accesibilă public în legătură cu titularul contului de entitate preexistent stabilită pe baza codurilor standardizate

ale activităților economice. În acest scop, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze o consemnare a tipului de informație examinată și data la care acea informație a fost examinată.

3. Declarația pe propria răspundere este declarația dată de titularul contului de entitate preexistent care furnizează statutul acestuia și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, cum ar fi, dacă titularul contului de entitate preexistent are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării sau dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă.

4. Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent, este datată cel mai târziu în ziua primirii și conține informațiile despre titularul contului de entitate preexistent referitoare la:

- a) nume;
- b) adresă;
- c) rezidența fiscală/rezidențele fiscale; și
- d) numărul/numerele de identificare fiscală din fiecare jurisdicție care face obiectul raportării.

Declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să includă informațiile despre titularul contului de entitate preexistent, cu excepția rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja disponibile în registrele sale. Instituția financiară raportoare obține și verifică informațiile și documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura și limitele reprezentării.

5. O declarație pe propria răspundere cu privire la conturile preexistente ale entității poate, de asemenea, să conțină statutul titularului contului de entitate preexistent. În acest caz, statutul acestuia poate să fie unul dintre următoarele:

a) instituție financiară:

- (i) entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea VIII;
- (ii) altă instituție financiară;

b) ENF:

(i) societate care este pe o piață reglementată sau un afiliat al unei societăți care este pe o piață reglementată;

(ii) entitate guvernamentală;

(iii) organizație internațională;

(iv) ENF activă, alta decât cea prevăzută la pct. (i)-(iii) de mai sus;

(v) ENF pasivă, în afară de entitatea de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea VIII.

6. Să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Cu privire la titularul contului de entitate preexistent, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării, chiar dacă persoana care exercită controlul este rezidentă în aceeași jurisdicție ca ENF pasivă. În cursul stabilirii acestor elemente, instituția financiară raportoare trebuie să respecte următoarele orientări în ordinea cea mai adecvată a circumstanțelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă. În scopul de a stabili dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate preexistent este o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de

investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă; sau

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent. În scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent, instituția financiară raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare se poate baza pe:

(i) informații colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în cazul contului de entitate preexistent deținut de una sau mai multe ENF cu un sold sau o valoare agregată care nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD; sau

(ii) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau a persoanei care exercită controlul, care poate fi furnizată în aceeași declarație a titularului contului de entitate preexistent privind statutul său, referitoare la jurisdicția/jurisdicțiile în care persoana care exercită controlul are rezidența fiscală.

7. Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către persoana care exercită controlul sau de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent sau al persoanei care exercită controlul, este datată cel mai târziu în ziua primirii și conține următoarele informații despre fiecare persoană care exercită controlul:

a) nume;

b) adresă;

c) rezidență fiscală/rezidențele fiscale;

d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicție care face obiectul raportării; și

e) data nașterii.

8. Cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3-6 subsecțiunea B și la pct. 4-9 subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate preexistente.

Cerințele privind procedura de remediere a erorilor din declarațiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10-14 de la subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru declarațiile referitoare la conturile de entitate preexistente.

9. Dacă există cerința obținerii unei declarații pe propria răspundere și aceasta nu este obținută în legătură cu o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe indiciile prevăzute la pct. 12 de la subsecțiunea B din secțiunea III, pe care le deține în evidențele sale pentru persoanele care exercită controlul, pentru a determina dacă sunt persoane care fac obiectul raportării.

10. Dacă instituția financiară raportoare nu are niciunul dintre aceste indicii în evidențele sale, atunci nu se impune nicio acțiune suplimentară până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii cu privire la persoana care exercită controlul și care are legătură cu respectivul cont.

E. Calendarul punerii în aplicare a examinării și procedurile suplimentare aplicabile conturilor de entitate preexistente

1. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD trebuie finalizată până la data de 31 decembrie 2017.

2. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care nu depășește la data de 31 decembrie 2015 echivalentul în lei a 250.000 USD, dar depășește cuantumul respectiv la data de 31 decembrie a unui an ulterior, trebuie finalizată în anul calendaristic următor anului în care soldul sau valoarea agregată a contului depășește acest cuantum.

3. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de entitate preexistent în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte sau nu sunt de încredere, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D din prezenta secțiune. Procedurile speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică, de asemenea, și oricărei alte documentații pe care se bazează procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

4. Instituția financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate sau cel târziu în 90 de zile calendaristice de la descoperirea modificării circumstanțelor cu privire la contul de entitate preexistent:

a) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să obțină fie o declarație pe propria răspundere, fie documente care să dovedească valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale. De asemenea, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze noua declarație pe propria răspundere sau documentele noi în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină o declarație pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent ca fiind rezident al jurisdicției care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent a declarat că este rezident în declarația inițială, dar și în jurisdicția care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanțelor;

b) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o instituție financiară, o ENF activă sau o ENF pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să obțină documente suplimentare sau o declarație pe propria răspundere pentru a stabili statutul titularului contului de entitate preexistent drept o ENF activă sau o instituție financiară. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină documentele suplimentare sau declarația pe propria răspundere, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent drept ENF pasivă;

c) pentru a determina dacă persoana care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să obțină fie o declarație pe propria răspundere nouă, fie documente care să dovedească valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale. De asemenea, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze noua declarație pe propria răspundere sau documentele noi, în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină o declarație pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale, aceasta trebuie să se bazeze pe indiciile descrise la pct. 12 subsecțiunea B din secțiunea III pe care le deține în registrele sale pentru o astfel de persoană care exercită controlul pentru a determina dacă este o persoană care face obiectul raportării.

Secțiunea VI. Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de entitate noi

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate noi.

Pentru conturile de entitate noi, instituția financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri de examinare, prevăzute la pct. 1 și pct. 2, pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării:

1. să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, sens în care instituția financiară trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de entitate nou și să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care entitatea certifică faptul că nu are rezidență fiscală, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al entității pentru a stabili rezidența titularului contului de entitate nou;

b) să considere contul drept cont care face obiectul raportării dacă declarația pe propria răspundere indică faptul că titularul contului de entitate nou este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecțiunea D din secțiunea V, că titularul contului de entitate nou nu este o persoană care face obiectul raportării în legătură cu respectiva jurisdicție care face obiectul raportării;

2. să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la titularul contului de entitate nou, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, instituția financiară raportoare trebuie să respecte orientările de la lit. a)-c) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă. În acest scop, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecțiunea D din secțiunea V, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate nou este o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate determina statutul titularului contului de entitate nou ca fiind o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă, atunci instituția financiară raportoare trebuie să îl considere pe acesta drept o ENF pasivă;

b)^[1] să stabilească persoanele care exercită controlul asupra unui titular de cont;

^[1] Lit. b) a pct. 2 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 42 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

În scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul asupra unui titular de cont, o instituție financiară raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care instituția financiară raportoare nu are obligația legală de a aplica astfel de proceduri, aceasta aplică proceduri similare în esență în scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul.

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. În acest scop, instituția financiară raportoare se poate baza pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou sau a respectivei persoane care exercită controlul, în conformitate cu prevederile de la lit. c), pct. 6, subsecțiunea D din secțiunea V;

3. pentru a stabili dacă un cont de entitate nou este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să urmeze procedurile de examinare de la pct. 1 în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor. În cazul în care un cont de entitate nou este deținut de mai multe entități, iar oricare dintre aceste entități este o persoană care face obiectul raportării atunci contul trebuie tratat drept cont care face obiectul raportării;

4. prevederile referitoare la declarația pe propria răspundere aplicabile conturilor de entitate preexistente prevăzute la secțiunea V, subsecțiunea D, pct. 3 sunt aplicabile și declarațiilor pe propria răspundere prevăzute de această secțiune.

De asemenea, instituția financiară raportoare în cadrul procedurii de deschidere a unui cont se poate baza pe declarația pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont al său, astfel cum este prevăzut la pct. 11, subsecțiunea C din secțiunea IV;

5. la deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale ale titularului de cont, instituția financiară raportoare trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații în conformitate cu prevederile de la pct. 16-18, subsecțiunea C din secțiunea IV;

6. declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să includă informațiile despre titularul contului de entitate nou, cu excepția rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja în registrele sale;

7. cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3-6, subsecțiunea B și la pct. 4-9, subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate noi.

Cerințele privind procedura de remediere a erorilor din declarațiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10-14 de la subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru declarațiile referitoare la conturile de entitate noi;

8. în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de entitate nou în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate contului sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la pct. 3 și pct. 4, subsecțiunea E de la secțiunea V.

Secțiunea VII. Proceduri speciale de diligență fiscală

Prezenta secțiune conține proceduri speciale de diligență fiscală pe care instituțiile financiare raportoare trebuie să le aplice în plus față de procedurile generale de diligență fiscală prevăzute în secțiunea II și față de oricare alte proceduri specifice de diligență fiscală aplicabile conturilor păstrate de acestea. Aceste proceduri reprezintă măsurile de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere și documentelor justificative, o procedură de diligență fiscală alternativă pentru

contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare și pentru contractele cu rentă viageră deținute de beneficiarii persoane fizice și, pentru agregarea conturilor, și normele de conversie a monedei.

A. Utilizarea declarațiilor pe propria răspundere și a documentelor justificative. Prezenta subsecțiune conține măsurile de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere și documentelor justificative.

1. Instituția financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere sau pe documente justificative în cazul în care instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

2.^[1] Instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere dacă deține date cu privire la faptele sau afirmațiile dintr-o declarație pe propria răspundere sau din alte documente, inclusiv informațiile deținute de responsabilul pentru relația cu clienții, dacă este cazul, care sunt de natură să determine instituția financiară raportoare să nu mai considere de încredere informațiile primite. Instituția financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere a titularului de cont, dacă declarația sau documentele justificative sunt incorecte sau contrazic declarația persoanei care face obiectul raportării cu privire la statutul acesteia. Instituția financiară raportoare, în baza furnizării de către titularul de cont sau persoana care exercită controlul a unor documente eliberate în temeiul unei scheme de investiții pentru cetățenie sau de rezidență, are îndoieli cu privire la rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a (ale) unui titular de cont sau unei persoane care exercită controlul în legătură cu faptul că o astfel de persoană solicită rezidența într-o jurisdicție.

3. Măsuri de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere:

a) instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că o declarație pe propria răspundere furnizată de o persoană este incorectă sau nu mai este de încredere dacă:

(i) declarația este incompletă cu privire la oricare dintre elementele declarației pe propria răspundere care sunt relevante pentru afirmațiile făcute de persoana respectivă;

(ii) declarația conține orice informații contradictorii cu afirmațiile persoanei respective; sau

(iii) instituția financiară raportoare deține informații aferente altui cont care diferă de afirmațiile persoanei respective;

(iv)^[2] instituția financiară raportoare deține informații privind obligativitatea emiterii numărului de identificare fiscală (NIF) tuturor rezidenților fiscali de către jurisdicția care face obiectul raportării, iar declarația nu conține NIF;

b) instituția financiară raportoare care recurge la un furnizor de servicii pentru examinarea și păstrarea declarațiilor pe propria răspundere este considerată a cunoaște sau a avea motive să cunoască faptele cunoscute de furnizorul de servicii.

4. Măsuri de încredere aplicabile documentelor justificative:

a) instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative furnizate de o persoană dacă documentele justificative nu stabilesc în mod rezonabil identitatea persoanei care prezintă documentele justificative;

b) instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative dacă:

(i) acestea conțin informații care se contrazic cu afirmațiile persoanei cu privire la statutul acesteia;

(ii) instituția financiară raportoare are informații provenite de la alt cont care sunt în contradicție cu statutul persoanei; sau

(iii) documentele justificative nu conțin informațiile necesare pentru a stabili statutul unei persoane;

c) instituția financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili dacă un titular de cont realizează un anumit prag de active. Dacă instituția financiară

^[1] Pct. 2 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 43 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Subpct. (iv) de la lit. a) a pct. 3 de la subsecțiunea A a fost introdus prin art. I pct. 44 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

raportoare alege să se bazeze pe situația financiară, aceasta cunoaște sau are motive să cunoască faptul că statutul declarat nu mai este de încredere sau este incorect doar dacă activele totale din situația financiară a titularului de cont nu se încadrează în pragurile admise sau notele explicative la situația financiară arată că titularul contului nu este eligibil pentru statutul declarat;

d) dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili dacă titularul de cont este o ENF activă, trebuie să examineze bilanțul și contul de profit și pierdere pentru a determina dacă titularul contului realizează pragurile de venit și de active prevăzute la lit. a), pct. 9, subsecțiunea D din secțiunea VIII și notele explicative la situațiile financiare pentru a descoperi dacă există vreun criteriu care să indice faptul că titularul contului este o instituție financiară;

e) dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont care nu presupune îndeplinirea de către titularul de cont a unui anumit prag de venituri sau de active, aceasta trebuie să examineze doar notele explicative la situația financiară pentru a determina dacă aceasta justifică statutul declarat. Dacă instituția financiară raportoare nu alege să se bazeze pe o situația financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont (spre exemplu, pentru că deține alte documente care stabilesc statutul titularului de cont), instituția financiară raportoare nu trebuie să efectueze o analiză independentă a situației financiare doar pentru că a obținut situația financiară auditată în cursul procedurii de deschidere de cont sau al altor proceduri;

f) instituția financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe actele de constituire pentru a stabili dacă entitatea are un anume statut. Cu toate acestea, dacă instituția financiară raportoare alege să facă acest lucru, aceasta trebuie să examineze actele de constituire în măsura în care este necesar pentru a stabili dacă cerințele aplicabile unui anumit statut sunt îndeplinite și dacă aceste acte sunt valabile, fără a fi nevoită să analizeze și restul actelor de constituire.

5. Limite de a cunoaște sau a avea motive să cunoască:

a) pentru a stabili dacă instituția financiară raportoare care păstrează un cont de entitate preexistent cunoaște sau are motive să cunoască faptul că statutul aplicat entității este incorect sau nu este de încredere, aceasta trebuie să verifice doar informațiile care contrazic statutul declarat, dacă aceste informații sunt cuprinse în dosarul principal al clientului, în cele mai recente declarații pe propria răspundere, în documentele justificative, în cel mai recent contract de deschidere de cont și în cea mai recentă documentație cu privire la măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau cu privire la alte scopuri de reglementare;

b) instituția financiară raportoare care păstrează mai multe conturi pentru o singură persoană cunoaște sau are motive să cunoască dacă statutul persoanei respective este incorect în baza informațiilor deținute pentru un alt cont al persoanei respective, doar în măsura în care conturile trebuie să fie agregate în temeiul subsecțiunii C din prezenta secțiune sau să fie considerate drept un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor de la pct. 1-4 din prezenta subsecțiune;

c) instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că a intervenit o schimbare de adresă în cadrul aceleiași jurisdicții care face obiectul raportării, față de prima adresă;

d) instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că descoperă oricare dintre indiciile prevăzute la lit. b)-d), pct. 12, subsecțiunea B din cadrul secțiunii III, iar aceste indicii contrazic declarația sau documentele justificative.

A¹.^[1] Lipsa temporară a declarației pe propria răspundere

În circumstanțe excepționale în care o instituție financiară raportoare nu poate obține o declarație pe propria răspundere în ceea ce privește un cont nou în timp util pentru a-și îndeplini obligațiile de diligență fiscală și de raportare cu privire la perioada de raportare în care a fost deschis contul,

[1] Subsecțiunea A¹ a fost introdusă prin art. I pct. 45 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

instituția financiară raportoare aplică procedurile de diligență fiscală pentru conturile preexistente, până la obținerea și validarea unei astfel de declarații pe propria răspundere.

B. Proceduri alternative pentru conturile financiare deținute de beneficiari persoane fizice ai unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau ai unui contract de rentă viageră și pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau pentru contractele de rentă viageră de grup.

1. Instituția financiară raportoare poate considera că un beneficiar persoană fizică (altul decât deținătorul) al unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră care beneficiază de o indemnizație de deces nu este o persoană care face obiectul raportării și poate considera un astfel de cont financiar ca nefiind un cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare are informații concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării.

2. Instituția financiară raportoare are motive să cunoască faptul că beneficiarul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră este o persoană care face obiectul raportării dacă informațiile colectate și asociate respectivului beneficiar conțin indicii conform celor prevăzute la pct. 12, subsecțiunea B din secțiunea III. În cazul în care o instituție financiară raportoare deține informații concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să respecte procedurile de la subsecțiunea B din secțiunea III.

3. Instituția financiară raportoare poate considera un cont financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup drept un cont financiar care este un cont care nu face obiectul raportării, până la data la care suma respectivă trebuie plătită angajatului/deținătorului unui certificat sau beneficiarului, în cazul în care contul financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup îndeplinește următoarele cerințe:

a) contractul de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau contractul de rentă viageră de grup îi este emis unui angajator și asigură cel puțin 25 de angajați/deținători de certificate;

b) angajatul/deținătorul/ii de certificate au dreptul să beneficieze de orice valoare înscrisă în contract în legătură cu participația lor și să numească beneficiari pentru indemnizația plătită la decesul angajatului; și

c) suma agregată plătită oricărui angajat/deținător de certificat sau beneficiar nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

4. Termenul „Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup” înseamnă un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare care:

a) asigură persoanelor fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări; și

b) impune plata unei prime pentru fiecare membru al grupului (sau membru al unei categorii din cadrul grupului), care este stabilită fără a lua în considerare caracteristicile individuale de sănătate, altele decât vârsta, genul și obiceiurile legate de fumat ale respectivului membru al grupului (sau ale categoriei de membri).

5. Termenul „Contract de rentă viageră de grup” înseamnă un contract de rentă viageră în care creditorii sunt persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări.

C. Norme privind agregarea soldurilor conturilor și conversia monetară

1. Agregarea conturilor de persoană fizică și a conturilor de entitate se realizează astfel:

a) instituția financiară raportoare are obligația de a agrega sau de a lua în considerare toate conturile financiare administrate de către aceasta sau de o entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele informatice ale instituției financiare raportoare arată o legătură între conturile financiare prin referire la un element de date, cum ar fi numărul de client sau numărul/numerele de identificare fiscală, și permite agregarea soldurilor sau a valorii conturilor;

b) fiecărui titular al unui cont financiar deținut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a contului financiar deținut în comun în scopul aplicării cerințelor privind agregarea.

2. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a conturilor financiare deținute de o persoană, pentru a stabili dacă un cont financiar este un cont cu valoare mare, instituția financiară raportoare are, de asemenea, obligația ca, pe lângă normele de agregare a conturilor prevăzute mai sus, în cazul oricăror conturi financiare cu privire la care responsabilul pentru relații cu clienții cunoaște sau are motive să cunoască faptul că sunt în mod direct sau indirect deținute, controlate sau instituite (altfel decât în capacitate fiduciară) de către aceeași persoană, de a agrega toate conturile respective. Această cerință prevede agregarea tuturor conturilor pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-a asociat între ele prin intermediul unui nume, cod de relație, număr de identificare client, numărul/numerele de identificare fiscală sau alt indicator similar sau pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-ar asocia în mod regulat între ele în temeiul procedurilor instituției financiare sau ale departamentului, diviziei sau unității cu care responsabilul pentru relații cu clienții este asociat.

3. Instituțiile financiare raportoare trebuie să folosească sumele echivalente în lei pentru sumele exprimate în dolari SUA, în vederea stabilirii pragurilor de raportare din prezenta anexă. Instituțiile financiare raportoare care funcționează în mai multe state pot să aplice sumele cu titlu de prag exprimate în dolari SUA, alături de sumele echivalente în alte monede naționale.

Secțiunea VIII. Definițiile termenilor

Următorii termeni sunt definiți în continuare:

A. Instituție financiară raportoare

1. Termenul „instituție financiară raportoare” înseamnă orice instituție financiară care nu este o instituție financiară nonraportoare. Termenul „instituție financiară” înseamnă:

(i) orice instituție financiară care este rezidentă în România, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului României; și

(ii) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă în România, în cazul în care sucursala respectivă se află în România.

2. Termenul „instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă” înseamnă:

a) orice instituție financiară care este rezidentă într-o jurisdicție participantă, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului jurisdicției participante; și

b) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă într-o jurisdicție participantă, în cazul în care sucursala respectivă se află într-o jurisdicție participantă.

3. Instituția financiară dintr-o jurisdicție participantă, așa cum este definită la pct. 2, este „rezidentă” într-o jurisdicție participantă dacă este supusă cadrului legal al respectivei jurisdicții participante.

4. În cazul în care o/un fiducie/trust, după caz, este o instituție financiară, indiferent în ce jurisdicție participantă are rezidența fiscală, fiducia/trustul este considerat(ă) a se supune cadrului legal al respectivei jurisdicții dacă unul sau mai mulți fiduciarți sunt rezidenți în respectiva jurisdicție, cu excepția cazului în care fiducia/trustul raportează toate informațiile altei jurisdicții participante unde are rezidența fiscală, în conformitate cu prezenta anexă cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie/trust.

5. În cazul în care o instituție financiară, alta în afară de fiducie/trust, după caz, nu are o rezidență fiscală, fie pentru că este considerată ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal sau este localizată într-o jurisdicție care nu impozitează veniturile, atunci această instituție financiară este considerată ca fiind rezidentă a jurisdicției participante și este, în consecință, o instituție financiară a jurisdicției respective dacă:

a) este înființată în baza legilor din jurisdicția participantă; sau

b) locul conducerii sale efective se află în jurisdicția participantă; sau

c) se supune supravegherii financiare din jurisdicția participantă.

6. În cazul în care instituția financiară, alta decât o fiducie/un trust, după caz, are rezidența în două sau mai multe jurisdicții participante, această instituție financiară se supune obligațiilor de

raportare și de diligență fiscală din jurisdicția participantă în care își administrează contul/conturile financiar/e.

7. În scopul aplicării procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în prezenta anexă, termenul „sucursală” înseamnă un loc de afaceri sau un birou al unei instituții financiare care este considerat o sucursală în temeiul legislației privind înființarea într-o jurisdicție sau care este reglementat în alt mod de legislația unei jurisdicții ca fiind diferită de alte locuri de afaceri sau birouri sau sucursale ale instituției financiare. O sucursală include un loc de afaceri sau un birou al instituției financiare situat într-o jurisdicție în care instituția financiară este rezidentă și un birou al instituției financiare situat într-o jurisdicție în care instituția financiară este înființată. Toate locurile de afaceri sau birourile instituției financiare raportoare dintr-o singură jurisdicție vor fi considerate drept o singură sucursală.

8. Termenul „instituție financiară” înseamnă o instituție de custodie, o instituție depozitară, o entitate de investiții sau o companie de asigurări specificată.

9. Termenul „instituție de custodie” înseamnă orice entitate care deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți. O entitate deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți dacă venitul brut al entității atribuit deținerii de active financiare și serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de 20% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie sau în ultima zi a unei perioade contabile care nu este un an calendaristic dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

10. Termenul „venit atribuit deținerii de active financiare și servicii financiare conexe” se referă la:

a) onorarii pentru custodie, administrarea contului și taxe de transfer;

b) comisioanele și taxele realizate din executarea și taxarea tranzacțiilor de titluri cu privire la activele financiare deținute în custodie;

c) veniturile realizate din extinderea creditului către clienți cu privire la activele financiare deținute în custodie sau obținute printr-o extindere de credit;

d) venituri realizate pe o plajă de licitare a activelor financiare deținute în custodie;

e) onorarii pentru furnizarea consultațiilor financiare în legătură cu activele financiare deținute sau susceptibil să fie deținute în custodie de entitate; și

f) pentru serviciile de compensare și decontare;

g)^[1] comisioanele și taxele din deținerea, transferul și schimbul de criptoactive relevante păstrate în custodie.

10¹.^[2] „Testul venitului brut” se referă la toate remunerațiile pentru activitățile relevante ale unei entități, indiferent dacă această remunerație este plătită direct entității căreia i se aplică testul sau unei alte entități.

11. Entitățile care păstrează și administrează active financiare în numele unor terți, precum băncile de custodie, brokerii și depozitarii centrali de valori mobiliare, sunt considerate în general drept instituții de custodie. Entitățile care nu dețin active financiare pentru terți nu sunt considerate instituții de custodie.

11¹.^[3] În cazul activelor financiare emise sub forma unui criptoactiv relevant, termenul „păstrare” include, de asemenea, păstrarea sau administrarea instrumentelor care permit controlul asupra acestor active (de exemplu, chei private), în măsura în care entitatea are capacitatea de a gestiona, tranzacționa sau transfera către terți activele financiare subiacente în numele utilizatorului. În

^[1] Lit. g) a pct. 10 de la subsecțiunea A a fost introdusă prin art. I pct. 46 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Pct. 10¹ de la subsecțiunea A a fost introdus prin art. I pct. 47 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[3] Pct. 11¹ de la subsecțiunea A a fost introdus prin art. I pct. 48 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

consecință, o entitate care oferă numai servicii de stocare sau securitate pentru cheile private ale unor astfel de active financiare nu ar fi considerată o instituție de custodie.

12.^[1] Termenul „instituție depozitară” înseamnă orice entitate care:

- a) atrage depozite în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare; sau
- b) deține, în beneficiul clienților, monedă electronică sau monede digitale emise de bănci centrale.

13. O entitate este considerată a fi implicată în „activități bancare sau alte activități similare” dacă, în cadrul obișnuit al activității sale cu clienții, atrage depozite sau alte investiții similare de fonduri și se angajează în mod regulat sau este autorizată să se angajeze în una sau multe dintre activitățile de mai jos:

- a) acordarea de împrumuturi personale, ipotecare, industriale sau de altă natură sau acordarea altor prelungiri ale creditului;
- b) cumpărări, vânzări, reduceri sau negocieri de conturi de creanțe, obligații de rate, note, trate, cecuri, cambii, acceptări sau alte dovezi de îndatorare;
- c) emiterea de acreditive și să negocieze proiectele întocmite în temeiul acestora;
- d) furnizarea de servicii de fiducie sau fiduciare;
- e) finanțare tranzacțiilor valutare; sau
- f) să încheie, să achiziționeze sau să cedeze contracte de leasing financiar sau active închiriate.

14. O entitate este, de asemenea, considerată o instituție depozitară dacă deține produse de monedă electronică specificate sau monede digitale emise de banca centrală în beneficiul clienților. În majoritatea cazurilor, o astfel de entitate va fi emitentul produselor de monedă electronică specificate sau al monedelor digitale emise de banca centrală. În ceea ce privește produsele de monedă electronică specificate emise sub forma unui criptoactiv, instituția depozitară care deține un astfel de produs va fi, de obicei, un furnizor de schimb sau de portofel de criptoactiv.

15. În categoria instituțiilor depozitare definite conform prezentei subsecțiuni se încadrează și casele de ajutor reciproc, reglementate potrivit legislației specifice.

16. O instituție nu este considerată a fi implicată într-o activitate bancară sau în alte activități similare dacă instituția acceptă depozite de la persoane, doar ca garanții aferente unei vânzări sau închirieri de bunuri imobile sau conform unei alte convenții financiare încheiate între instituție și persoana care deține depozitul la această entitate.

17.^[2] Termenul „entitate de investiții” înseamnă orice entitate:

a) care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități sau operațiuni pentru sau în numele unui client:

(i) tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, certificate de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile sau tranzacții la termen cu mărfuri;

(ii) administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau

(iii) care investește, administrează sau gestionează în alt mod în numele altor persoane active financiare, bani (inclusiv monede digitale emise de banca centrală) sau criptoactive relevante; sau

b) al cărei venit brut provine în principal din activități de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare sau criptoactive relevante, în cazul în care entitatea este administrată de către o altă entitate care este o instituție depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la lit. a).

Termenul „client” include participația în capitalurile proprii ale unui organism de plasament colectiv, prin care se consideră că organismul de plasament colectiv își desfășoară activitățile sau operațiunile ca activitate comercială. În sensul lit. a) pct. (iii), termenul „investiție, administrare sau tranzacționare” nu cuprinde prestarea de servicii care efectuează tranzacții de schimb pentru sau în numele clienților.

^[1] Pct. 12-14 de la subsecțiunea A sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 49 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Pct. 17 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 49 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

18. O entitate este administrată de altă entitate dacă entitatea care o administrează desfășoară fie direct, fie prin intermediul unui furnizor de servicii, oricare dintre activitățile sau operațiunile prevăzute la pct. 17 lit. a) în numele entității administrate.

Totuși, o entitate nu administrează o altă entitate în cazul în care nu are competență discreționară de a administra în tot sau în parte activele acelei entități.

În cazul în care o entitate este administrată de un mix de instituții financiare, ENF sau de persoane fizice, entitatea este considerată a fi administrată de o altă entitate care este o instituție depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la pct. 17 lit. a), dacă una dintre entitățile care o administrează este o entitate de acest fel.

19.^[1] O entitate este considerată a desfășura ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la pct. 17 lit. a) sau venitul brut al unei entități este atribuit în principal activităților de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare sau de criptoactive relevante în sensul pct. 17 lit. b), în cazul în care venitul brut al entității atribuit activităților relevante este egal sau mai mare de 50% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

În sensul pct. 17 lit. a) subpct. (iii) expresia „care investește, administrează sau gestionează în alt mod active financiare, bani sau criptoactive relevante în numele altor persoane” nu include prestarea de servicii prin care se efectuează tranzacții de schimb pentru clienți sau în numele acestora.

Termenul „entitate de investiții” nu include o entitate care este o ENF activă, întrucât entitatea respectivă îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la pct. 9 lit. d)-g), subsecțiunea D.

20. O entitate este considerată a fi o entitate de investiții dacă funcționează sau se declară drept un organism de plasament colectiv, fond mutual, fond tranzacționat la bursă, fond de capital privat, fond speculativ, fond cu capital de risc, fond pentru preluări realizate cu capital împrumutat sau orice alt organism de investiții similar înființat în baza unei strategii de investiții pentru investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare.

Nu se consideră entitate de investiții entitatea care se comportă ca o societate de investire, administrare sau gestionare a drepturilor asupra unor bunuri imobile care nu sunt titluri de datorie în numele altor persoane, precum o fiducie de investiții imobiliare.

21. Termenul de entitate de investiții trebuie interpretat într-o manieră consecventă cu cea utilizată în definiția termenului „instituție financiară” din recomandările Grupului de acțiune financiară.

22.^[2] Termenul „activ financiar” include un titlu de valoare, de exemplu, acțiuni în cadrul capitalului unei societăți; participații în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat deținut de mulți asociați sau cotate la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligațiuni sau alte titluri de datorie. De asemenea, termenul „activ financiar” include drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rată de dobândă cu prag minim, swap pe mărfuri, swap pe acțiuni, swap pe indici bursieri și acorduri similare, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră sau orice dobândă, inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opțiune în legătură cu un titlu de valoare, un criptactiv relevant, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră.

Termenul activ financiar nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.

^[1] Pct. 19 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 49 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Pct. 22 de la subsecțiunea A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 49 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

În fiecare caz, stabilirea dacă un activ este un activ financiar este independentă de forma în care este emis un astfel de activ. Prin urmare, un activ emis sub forma unui cryptoactiv poate fi simultan un activ financiar.

23. Titlurile de creanță negociabile care sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau pe o piață extrabursieră și distribuite și deținute prin intermediul instituțiilor financiare și acțiunile sau titlurile la o fiducie de investiții imobiliare sunt considerate în general active financiare.

24. Termenul „companie de asigurări specificată” înseamnă orice entitate care este o companie de asigurări sau societatea holding a unei companii de asigurări reglementată ca o societate de asigurări în temeiul Legii nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un contract de rentă viageră.

25. O companie de asigurări este o entitate:

a) al cărei venit brut, spre exemplu, veniturile din primele brute și din investițiile brute, asociate cu asigurarea, reasigurarea, și contractul cu rentă viageră, depășește 50% din venitul total brut din anul calendaristic imediat precedent; sau

b) a cărei valoare agregată a activelor asociate cu asigurarea, reasigurarea și contractele cu rentă viageră depășește 50% din totalul activelor în orice moment pe durata anului calendaristic anterior.

26. Majoritatea companiilor de asigurări de viață sunt considerate în general companii de asigurare specificate. Entitățile care nu emit contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare sau contracte cu rentă viageră și nici nu sunt obligate să facă plăți cu privire la acestea nu sunt considerate a fi companii de asigurare specificate.

27. Activitățile de constituire de rezerve ale unei companii de asigurare nu determină considerarea companiei drept o instituție de custodie, o instituție depozitară sau o entitate de investiții.

28.^[1] Termenul „monedă electronică (produs de monedă electronică specificat)” înseamnă orice produs care este:

a) o reprezentare digitală a unei singure monede fiduciare;

Se va considera că un produs reprezintă și reflectă digital valoarea monedei fiduciare în care este exprimat. În consecință, un produs care reflectă valoarea mai multor monede sau active nu este un produs de monedă electronică specificat.

b) emis la primirea de fonduri în scopul efectuării de operațiuni de plată;

Actul de „emitere” se interpretează ca incluzând activitatea de punere la dispoziție a valorii stocate preplătite și a mijloacelor de plată în schimbul fondurilor. În acest sens, pot fi „emise” atât produse stocate electronic, cât și produse stocate magnetic, inclusiv conturi de plată online și carduri fizice care utilizează tehnologia benzii magnetice. În plus, acest alineat prevede că produsul trebuie emis în scopul efectuării tranzacțiilor de plată.

c) reprezentat de o creanță asupra emitentului exprimată în aceeași monedă fiduciară;

În acest sens, o „creanță” include orice creanță monetară împotriva emitentului, reflectând valoarea monedei fiduciare reprezentată de produsul de monedă electronică emis clientului.

d) acceptat ca plată de către o persoană fizică sau juridică, alta decât emitentul; și

Valoarea monetară stocată pe instrumente preplătite specifice, concepute pentru a răspunde unor nevoi precise care pot fi utilizate numai într-un mod limitat, deoarece permit deținătorului de monedă electronică să achiziționeze bunuri sau servicii numai în incinta emitentului de monedă electronică sau în cadrul unei rețele limitate de furnizori de servicii în temeiul unui acord comercial direct cu un emitent profesionist sau deoarece pot fi utilizate numai pentru a achiziționa o gamă limitată de bunuri sau servicii, nu sunt considerate produse de monedă electronică specificate.

e) în temeiul cerințelor de reglementare aplicabile emitentului, rambursabil în orice moment și la valoarea nominală pentru aceeași monedă fiduciară, la cererea deținătorului produsului.

^[1] Pct. 28-33 de la subsecțiunea A au fost introduse prin art. I pct. 50 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

În acest sens, „aceeași” monedă fiduciară se referă la moneda fiduciară pentru care produsul monetar electronic este o reprezentare digitală. Atunci când se procedează la o răscumpărare, se recunoaște că emitentul poate deduce din suma de răscumpărare orice comisioane sau costuri de tranzacție.

Termenul „monedă electronică (produs de monedă electronică specificat)” nu include un produs creat cu unicul scop de a facilita transferul de fonduri de la un client la o altă persoană în conformitate cu instrucțiunile clientului. Un produs nu este creat cu unicul scop de a facilita transferul de fonduri dacă, pe parcursul desfășurării normale a activității entității care efectuează transferul, fie fondurile legate de produsul respectiv sunt deținute mai mult de 60 de zile de la primirea instrucțiunilor de facilitare a transferului, fie, în cazul în care nu se primesc instrucțiuni, fondurile legate de produsul respectiv sunt deținute mai mult de 60 de zile de la primirea fondurilor.

Termenul „monedă electronică (produs de monedă electronică specificat)” exclude acele produse care sunt create exclusiv pentru a facilita un transfer de fonduri în conformitate cu instrucțiunile unui client și care nu pot fi utilizate pentru a stoca valoare.

29. Termenul „monedă fiduciară” înseamnă moneda oficială a unei jurisdicții, emisă de o jurisdicție sau de o bancă centrală sau de o autoritate monetară desemnată de o jurisdicție, reprezentată de bancnote sau monede fizice sau de monede în diferite forme digitale, printre care rezerve bancare și monedele digitale emise de banca centrală, printre care rezerve bancare, moneda băncii comerciale, produse de monedă electronică și monedele digitale emise de banca centrală.

30. Termenul „monedă digitală emisă de banca centrală” înseamnă orice monedă fiduciară digitală emisă de o bancă centrală sau de o altă autoritate monetară.

31. Termenul „criptoactiv” înseamnă criptoactiv în sensul definiției prevăzute la art. 3 alin. (1) pct. 5 din Regulamentul (UE) 2023/1.114.

32. Termenul „criptoactiv care face obiectul raportării sau criptoactiv relevant” înseamnă orice criptoactiv care nu este o monedă digitală emisă de banca centrală, un produs de monedă electronică specificată sau orice criptoactiv în privința căruia furnizorul de servicii de criptoactive raportează stabilit în mod corespunzător că nu poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții.

33. Termenul „tranzacție de schimb” înseamnă orice:

- a) schimb între criptoactivele relevante și monedele fiduciare; și
- b) schimb între una sau mai multe forme de criptoactive relevante.

B. Instituție financiară nonraportoare

1. Termenul „instituție financiară nonraportoare” înseamnă orice instituție financiară care este:

a)^[1] o entitate guvernamentală, o organizație internațională sau o bancă centrală, în afară de situațiile care:

(i) se referă la o plată care derivă dintr-o obligație care incumbă în legătură cu o activitate financiară comercială de tipul celor desfășurate de o companie de asigurări specificată, de o instituție de custodie sau de o instituție depozitară; sau

(ii) se referă la activitatea de menținere a monedei digitale emise de banca centrală pentru titularii de cont care nu sunt instituții financiare, entități guvernamentale, organizații internaționale sau bănci centrale;

b) un fond de pensii cu participare largă; un fond de pensii cu participare restrânsă; un fond de pensii al unei entități guvernamentale, al unei organizații internaționale sau al unei bănci centrale; sau un emitent de carduri de credit calificat;

c) orice altă entitate care prezintă un risc scăzut de a fi utilizată pentru evaziune fiscală care are caracteristici similare în mod substanțial cu oricare dintre entitățile prevăzute la lit. a) și b), cu condiția ca statutul respectivei entități drept instituție financiară nonraportoare să nu aducă atingere prevederilor art. 62 alin. (1) și (2) și art. 291 alin. (4);

^[1] Lit. a) a pct. 1 de la subsecțiunea B este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 51 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

d) un organism de plasament colectiv exceptat; sau

e) o fiducie, în măsura în care fiduciarul este o instituție financiară raportoare și raportează toate informațiile în conformitate cu secțiunea I cu privire la toate conturile fiduciei care fac obiectul raportării.

2. Termenul „entitate guvernamentală” înseamnă Guvernul României sau al unei alte jurisdicții, orice subdiviziune politică a României sau a unei alte jurisdicții care include un stat, o provincie, un județ sau o localitate. De asemenea, înseamnă orice organism sau agenție deținut/ă integral de România sau de o altă jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate, fiecare reprezentând o entitate guvernamentală. Această categorie este alcătuită din părți integrante, entități controlate și subdiviziuni politice ale României sau ale unei alte jurisdicții:

a) o „parte integrantă” a României sau a unei alte jurisdicții înseamnă orice persoană, organizație, agenție, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativă a României sau a unei alte jurisdicții. Veniturile nete ale autorității administrative trebuie să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale României sau al unei alte jurisdicții și nicio parte a acestora nu trebuie să revină în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrantă nu include nicio persoană fizică ce este un membru al Guvernului, funcționar sau administrator care acționează cu titlu privat sau personal;

b) o „entitate controlată” înseamnă o entitate care este, formal, separată de România sau de altă jurisdicție sau care constituie, în alt mod, o entitate juridică separată, cu condiția ca:

(i) entitatea să fie deținută și controlată, în totalitate, de una sau mai multe entități guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entități controlate;

(ii) veniturile nete ale entității să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale uneia sau ale mai multor entități guvernamentale și nicio parte a acestora să nu revină în beneficiul vreunei persoane private; și

(iii) activele entității să revină uneia sau mai multor entități guvernamentale în momentul dizolvării acesteia;

c) venitul nu revine în beneficiul persoanelor în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii-țintă ai unui program guvernamental, iar activitățile din cadrul programului sunt desfășurate pentru publicul larg în interes general sau se referă la administrarea unei părți a Guvernului. Cu toate acestea, sub rezerva dispozițiilor anterioare, se consideră că venitul revine în beneficiul persoanelor în cazul în care este obținut din folosirea unei entități guvernamentale pentru a desfășura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor.

3. Termenul „organizație internațională” înseamnă orice organizație internațională ori agenție sau organism deținut în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizație interguvernamentală (inclusiv o organizație supranațională) care:

(i) este alcătuită în primul rând din guverne;

(ii) are în vigoare un acord privind sediul sau un acord în mod fundamental similar cu România; și

(iii) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

4. În România, termenul „bancă centrală” înseamnă Banca Națională a României, astfel cum este definită de prevederile art. 1 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările și completările ulterioare.

5. Termenul „fond de pensii cu participare largă” înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensie, indemnizații de invaliditate sau de deces sau orice combinație a acestora către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu condiția ca fondul:

a)^[1] să nu aibă un singur beneficiar cu dreptul la mai mult de 5% din activele fondului. În cazul în care fondul este compartimentat în subfonduri care funcționează în practică ca produse de pensii separate, inclusiv prin segregarea activelor, riscurilor și veniturilor atribuite acestor subfonduri,

^[1] Lit. a) a pct. 5 de la subsecțiunea B este reprodușă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 52 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

testul dacă un singur beneficiar are dreptul la mai mult de 5% din activele fondului trebuie aplicat la nivelul fiecărui subfond;

b) să fie autorizat și să raporteze informații autorităților fiscale; și

c) să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele cerințe:

(i) fondul este, în general, scutit de la plata impozitului pe veniturile din investiții sau impozitarea acestor venituri este amânată sau impozitată cu o cotă redusă, datorită statutului său de fond de pensii sau regim de pensii;

(ii) fondul primește cel puțin 50% din contribuțiile sale totale, altele decât transferurile de active de la alte regimuri prevăzute la pct. 5-7 din prezenta subsecțiune sau din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecțiunea C, din partea angajatorilor care le finanțează;

(iii) plățile sau retragerile din fond sunt permise numai în cazul producerii unor evenimente determinate legate de pensionare, invaliditate sau deces, cu excepția plăților periodice către alte fonduri de pensii prevăzute la pct. 5-7 din prezenta subsecțiune și a conturilor de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecțiunea C sau, în cazul efectuării de plăți sau de retrageri înainte de evenimentele determinate, se aplică sancțiuni; sau

(iv) contribuțiile angajaților, altele decât anumite contribuții autorizate la fond sunt limitate în funcție de venitul câștigat de angajat sau nu pot depăși, anual, echivalentul în lei a 50.000 USD, aplicând normele stabilite la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a privind agregarea soldurilor conturilor și conversia monetară.

6. Termenul „fond de pensii cu participare restrânsă” înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu următoarele condiții:

a) fondul să aibă mai puțin de 50 de participanți;

b) fondul să fie finanțat de unul sau mai mulți angajatori care nu sunt entități de investiții sau ENF pasive;

c) contribuțiile angajatului și ale angajatorului la fond, altele decât transferurile de active din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 20 de la subsecțiunea C, să fie limitate în funcție de venitul câștigat și, respectiv, de remunerarea angajaților;

d) participanții care nu sunt rezidenți ai României să nu aibă dreptul la mai mult de 20% din activele fondului; și

e) fondul să facă obiectul normelor legale în vigoare și să raporteze informații autorităților fiscale.

7. Termenul „fond de pensii al unei entități guvernamentale, al unei organizații internaționale sau al unei bănci centrale” înseamnă un fond instituit de o entitate guvernamentală, o organizație internațională sau o bancă centrală pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari sau participanți care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați sau care nu sunt actuali sau foști angajați, dacă respectivele beneficii sunt acordate unor astfel de beneficiari sau participanți în schimbul unor servicii personale prestate pentru entitatea guvernamentală, organizația internațională sau banca centrală respectivă.

8. Termenul „emitent de carduri de credit calificat” înseamnă o instituție financiară care îndeplinește următoarele cerințe:

a) instituția financiară este o instituție financiară doar pentru că este un emitent de carduri de credit care atrage depozite numai atunci când un client face o plată care depășește soldul datorat cu privire la card și plățile în exces nu sunt restituite imediat clientului; și

b) anterior datei de 1 ianuarie 2016 sau începând cu această dată, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client peste cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind agregarea conturilor și conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se

referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, ci include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

9. Termenul „organism de plasament colectiv exceptat” înseamnă o entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv, cu condiția ca toate drepturile asupra organismului de plasament colectiv să fie deținute de către sau prin intermediul unor persoane fizice sau entități care nu sunt persoane care fac obiectul raportării, cu excepția unei ENF pasive cu persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Simplul fapt că organismul de plasament colectiv a emis acțiuni fizice la purtător nu împiedică o entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv să se încadreze drept organism de plasament colectiv exceptat, în următoarele condiții:

a) organismul de plasament colectiv să nu fi emis și să nu emită niciun fel de acțiuni fizice la purtător ulterior datei de 31 decembrie 2015;

b) organismul de plasament colectiv să retragă toate acțiunile respective în caz de răscumpărare;

c) organismul de plasament colectiv să îndeplinească procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II-VII și să raporteze orice informații solicitate care trebuie raportate cu privire la orice astfel de acțiuni atunci când respectivele acțiuni sunt prezentate pentru răscumpărare sau alte forme de plată; și

d) organismul de plasament colectiv să fi instituit politici și proceduri pentru a se asigura că astfel de acțiuni sunt răscumpărate sau imobilizate cât mai curând posibil și, în orice caz, anterior datei de 1 ianuarie 2018.

C. Cont financiar

1. Termenul „cont financiar” înseamnă un cont administrat de o instituție financiară și include un cont de depozit, un cont de custodie și:

a) în cazul unei entități de investiții, orice drepturi aferente capitalului sau datoriei aparținând instituției financiare. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul „cont financiar” nu include niciun drept aferent capitalului sau datoriei unei entități care este o entitate de investiții doar din motivul că aceasta:

(i) prestează un serviciu de consiliere în investiții și acționează în numele; sau

(ii) administrează portofolii ale unui client și acționează în numele acestuia în scopul realizării de investiții, de gestionare sau de administrare a activelor financiare depuse în numele clientului la o instituție financiară, alta decât respectiva entitate;

b) în cazul unei instituții financiare care nu este prevăzută la lit. a), orice drept aferent capitalului sau datoriei instituției financiare, în cazul în care categoria de drepturi a fost stabilită cu scopul de a evita raportarea în conformitate cu secțiunea I; și

c) orice contract de asigurare cu valoare de răscumpărare și orice contract de rentă viageră emis sau administrat de către o instituție financiară, altul decât o rentă viageră imediată, nelegată de investiții, netransferabilă care îi este emisă unei persoane fizice și corespunde unei pensii sau unei indemnizații de invaliditate furnizate în cadrul unui cont care este un cont exclus.

Termenul „cont financiar” nu include niciun cont care este un cont exclus.

Pensia sau indemnizația de invaliditate includ indemnizațiile de pensie sau deces.

O „rentă imediată, nelegată de investiții, netransferabilă” este un contract cu rentă viageră netransferabilă care:

(i) nu este un contract cu rentă viageră legat de investiții;

(ii) este o rentă imediată; și

(iii) este un contract cu rentă viageră.

Termenul „contract cu rentă viageră legată de investiții” este un contract cu rentă viageră în baza căruia beneficiile sau primele sunt modificate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a activelor asociate cu contractul. Termenul „rentă imediată” înseamnă un contract cu rentă viageră care: (i) este achiziționat în schimbul unei singure prime sau rente; (ii) și nu mai târziu de un an de la data de achiziționare a contractului începe efectuarea de plăți anuale

sau mai frecvente, substanțial egale și periodice. Termenul „contract cu rentă viageră” înseamnă un contract cu rentă viageră care prevede plăți pe timpul vieții unuia sau mai multor persoane fizice.

2.^[1] Termenul „cont de depozit” include orice cont comercial, de debit, de economii, la termen, de consemnațiuni sau un cont a cărui existență este documentată printr-un certificat de depozit, de economii, de investiții, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar păstrat de o instituție depozitară. Un cont de depozit include, de asemenea:

a) o sumă deținută de o companie de asigurări în temeiul unui contract de investiții cu garanție sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular;

b) un cont sau un cont noțional care reprezintă toate monedele electronice deținute în beneficiul unui client; precum și

c) un cont în care se dețin una sau mai multe monede digitale emise de banca centrală în beneficiul unui client.

Titlurile de creanță negociabile care sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau pe o piață extrabursieră și distribuite și deținute prin intermediul instituțiilor financiare nu sunt considerate în general conturi de depozit, ci active financiare.

Toate produsele de monedă electronică specificate pe care o entitate le deține în beneficiul unui client sunt considerate împreună un cont de depozit al aceluși client. În scopul determinării valorii unui astfel de cont de depozit, o instituție financiară raportoare este obligată să cumuleze valoarea tuturor produselor de monedă electronică specificate pe care titularul de cont le deține la instituția financiară raportoare. În mod similar, orice acord prin care entitatea deține monedă digitală emisă de banca centrală în beneficiul unui client va fi considerat un cont de depozit. În cazurile în care un produs de monedă electronică specificat sau o monedă digitală emisă de banca centrală a fost emis cu titlu de criptoactiv, se consideră că o entitate deține un astfel de activ în beneficiul unui client în măsura în care păstrează sau administrează instrumentele care permit controlul asupra activului (de exemplu, chei private), iar entitatea are capacitatea de a gestiona, tranzacționa sau transfera terților activul subiacent în numele unui astfel de client.

3. Termenul „cont de custodie” înseamnă un cont, altul decât un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră, care conține unul sau mai multe active financiare în beneficiul altei persoane.

Un acord de păstrare sau administrare în siguranță a instrumentului care permite controlul asupra unuia sau mai multor active financiare emise sub forma unui criptoactiv în beneficiul unei alte persoane este, de asemenea, un cont de custodie, în măsura în care entitatea are capacitatea de a gestiona, tranzacționa sau transfera către terți activele financiare subiacente în numele persoanei.

4. Termenul „participație în capitalurile proprii” înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o instituție financiară, o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o instituție financiară, o participație în capitalurile proprii este considerată a fi deținută de către orice persoană asimilată unui constitutor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia sau a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei.

O persoană care face obiectul raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva persoană care face obiectul raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect, de exemplu, prin intermediul unui mandatar, o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie. Distribuțiile indirecte de către o fiducie pot apărea atunci când fiducia efectuează plăți către o terță parte în beneficiul unei alte persoane. Distribuțiile indirecte includ, de asemenea, cazurile în care fiducia acordă un împrumut fără dobândă sau la o rată a dobânzii mai mică decât rata dobânzii de pe piață sau în alte condiții care nu țin de principiul valorii de piață. În plus, anularea unui împrumut acordat de o fiducie beneficiarului său constituie o distribuție indirectă în anul în care împrumutul este anulat. În toate cazurile de mai sus, persoana care face obiectul raportării va fi persoana care este beneficiarul fiduciei care primește distribuirea indirectă. Un beneficiar care poate primi o distribuție discreționară din fiducie poate să fie considerat doar un

^[1] Pct. 2-4 de la subsecțiunea C sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 53 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

beneficiar al fiduciei dacă această persoană primește o distribuție în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, adică fie distribuția a fost plătită, fie este de plătit.

În cazul în care participațiile în capitalurile proprii sunt deținute prin intermediul unei instituții de custodie, această instituție este responsabilă pentru raportare.

5. Termenul „contract de asigurare” înseamnă un contract, altul decât un contract de rentă viageră, în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

6. Termenul „contract de rentă viageră” înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un contract de rentă viageră în conformitate cu prevederile legale în vigoare din România sau din altă jurisdicție în care contractul a fost emis și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.

7. Termenul „contract de asigurare cu valoare de răscumpărare” înseamnă un contract de asigurare, altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare, care are o valoare de răscumpărare.

8. Termenul „valoare de răscumpărare” înseamnă valoarea cea mai mare dintre:

(i) suma pe care deținătorul poliței de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul răscumpărării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliță); și

(ii) suma pe care deținătorul poliței de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta.

Fără a aduce atingere dispozițiilor de mai sus, termenul „valoare de răscumpărare” nu include o sumă de plătit în temeiul unui contract de asigurare:

a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;

b) drept indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;

c) drept rambursare a unei prime plătite anterior (mai puțin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un contract de rentă viageră) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;

d) drept dividend în beneficiul deținătorului poliței de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiția ca respectivele dividende să fie legate de un contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plătit sunt cele prevăzute la lit. b); sau

e) drept restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

În sensul lit. b), termenul „altă plată” nu include nicio indemnizație de plătit în temeiul unui contract de asigurare cu componentă de investiții. Un „contract de asigurare cu componentă de investiții” înseamnă un contract de asigurare în temeiul căruia indemnizațiile, primele sau perioada de acoperire sunt ajustate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a activelor asociate cu respectivul contract.

9. Termenul „dividendele unui deținător al poliței de asigurare” se referă la orice dividende sau altă distribuție similară către deținători de polițe de asigurare, incluzând:

a) o sumă plătită sau creditată, inclusiv ca o creștere a indemnizațiilor, dacă suma de bani nu este determinată în contract și depinde mai degrabă de experiența companiei de asigurări sau de discreția conducerii;

b) o reducere a primei care, dacă nu s-ar fi realizat reducerea, trebuia să fie plătită;

c) un fond cu experiență sau un credit bazat doar pe pretențiile de experiență ale contractului sau ale grupului implicat.

Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu pot să depășească primele plătite anterior în considerarea contractului, mai puțin suma costului asigurării și modificărilor cheltuielilor, chiar dacă se aplică sau nu, pe durata existenței contractului, și suma agregată a oricăror dividende plătite sau creditate anterior cu privire la contract.

Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu includ nicio sumă care este de natura dobânzii care este plătită sau creditată unui titular de contract în măsura în care acea sumă depășește valoarea minimă a dobânzii necesar a fi creditată cu privire la valorile contractuale în temeiul legii.

Dividendele unui deținător al poliței de asigurare care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la pct. 8 lit. d) sunt excluse din termenul „valoare de răscumpărare”.

10. Microcontractele de asigurare care nu au o valoare de răscumpărare, inclusiv o valoare de răscumpărare egală cu zero, nu vor fi considerate contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Produsele de investiții sub formă de asigurare, precum contractele de asigurare de viață cu plasament privat sunt considerate în general contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Termenul „produs de investiții sub formă de asigurare” include un contract de asigurare ale cărui active sunt:

a) deținute într-un cont administrat de o instituție financiară; și

b) gestionate în conformitate cu o strategie de investiții personalizată sau sub controlul sau influența deținătorului de poliță, proprietarului sau beneficiarului contractului.

11.^[1] Termenul „cont preexistent” înseamnă:

a) un cont financiar administrat de o instituție financiară raportoare începând cu data de 31 decembrie 2015 sau în cazul în care contul este considerat drept cont financiar exclusiv de la data intrării în vigoare a reglementărilor cuprinse în prezenta anexă, începând cu data de 31 decembrie 2025;

b) orice cont financiar al unui titular de cont, indiferent de data la care a fost deschis respectivul cont financiar, în cazul în care:

(i) titularul de cont deține, de asemenea, la instituția financiară raportoare sau la o entitate afiliată acesteia din România un cont financiar care este un cont preexistent în conformitate cu lit. a);

(ii) instituția financiară raportoare și, după caz, entitatea afiliată acesteia din România tratează atât conturile financiare menționate anterior, precum și orice alte conturi financiare ale titularului de cont care sunt considerate drept conturi preexistente în temeiul lit. b) drept un singur cont financiar în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII și în scopul stabilirii soldului sau a valorii oricăruia dintre conturile financiare, atunci când aplică oricare dintre pragurile referitoare la cont;

(iii) în ceea ce privește un cont financiar care face obiectul măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, instituția financiară raportoare este autorizată să respecte respectivele măsuri referitoare la contul financiar bazându-se pe aceste măsuri efectuate pentru contul preexistent prevăzut la lit. a); și

(iv) deschiderea contului financiar nu implică obligația de a furniza informații noi, suplimentare sau modificate de către titularul de cont despre un client, în afara celor necesare în scopul aplicării art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4).

^[1] Pct. 11 și 12 de la subsecțiunea C sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 53 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

12. Termenul „cont nou” înseamnă un cont financiar administrat de o instituție financiară raportoare deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date ori în cazul în care contul este considerat drept cont financiar exclusiv de la data intrării în vigoare a reglementărilor cuprinse în prezenta anexă, la data de 1 ianuarie 2026 sau ulterior acestei date.

13. Termenul „cont de persoană fizică preexistent” înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe persoane fizice.

14. Termenul „cont de persoană fizică nou” înseamnă un cont nou deținut de una sau mai multe persoane fizice.

15. Termenul „cont de entitate preexistent” înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe entități.

16. Termenul „cont cu valoare mai mică” înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care, la data de 31 decembrie 2015, nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

17. Termenul „cont cu valoare mare” înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015 sau la data de 31 decembrie a oricărui an ulterior, echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

Din momentul în care un cont devine un cont cu valoare mare, aceasta își păstrează acest statut până la data închiderii și prin urmare nu mai poate fi considerat un cont cu valoare mai mică.

18. Termenul „cont de entitate nou” înseamnă un cont nou deținut de una sau mai multe entități.

19. Termenul „cont exclus” înseamnă oricare dintre următoarele conturi:

- a) un cont de pensii;
- b) un cont reglementat în alte scopuri decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil;
- c) un contract de asigurare de viață pe o anumită perioadă de timp;
- d) un cont de patrimoniu succesoral;
- e) un cont escrow;
- f) un cont de depozit datorat plăților în exces; și
- g) un cont exclus cu risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală.

Pentru a determina dacă un cont respectă toate cerințele unei anumite categorii de cont exclus, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile aflate în posesia sa, inclusiv informațiile colectate în urma aplicării măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, sau care sunt disponibile public, conform cărora poate să stabilească în mod rezonabil că un anumit cont este un cont exclus.

20. În ceea ce privește pct. 19, lit. a) un cont de pensie este un cont exclus dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

a) contul este reglementat drept cont de pensie cu caracter personal sau face parte dintr-un plan de pensii reglementat pentru furnizarea de beneficii cu titlu de pensii sau de indemnizații, inclusiv indemnizații de invaliditate sau de deces;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil, respectiv contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;

c) este obligatorie raportarea informațiilor cu privire la cont către autoritățile fiscale;

d) retragerile sunt condiționate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces sau se aplică sancțiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate; și

e) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, fie există o limită maximă de contribuție pe durata vieții, egală cu echivalentul în lei a 1.000.000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind agregarea conturilor și conversia monetară. Un cont financiar care îndeplinește în alt mod cerința prezentei litere nu încetează să îndeplinească această cerință numai din cauza

faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerințele prezentului punct sau ale pct. 21 sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5-7 de la subsecțiunea B.

21. În ceea ce privește pct. 19, lit. b), contul reglementat în alt scop decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil, este considerat cont exclus dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

a) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie și este tranzacționat în mod regulat pe o piață reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil respectiv contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;

c) retragerile sunt condiționate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investiții sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale sau pentru educație) sau se aplică sancțiuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii să fie îndeplinite; și

d) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, aplicându-se normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a privind agregarea conturilor și conversia monetară. Un cont financiar care îndeplinește în alt mod această cerință nu încetează să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerințele de la pct. 20 sau de la prezentul punct sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5-7 de la subsecțiunea B.

22. În ceea ce privește pct. 19, lit. c), un contract de asigurare de viață pe o perioadă care urmează să se încheie înainte ca persoana fizică asigurată să împlinească vârsta de 90 de ani poate fi un cont exclus, cu condiția ca acest contract să îndeplinească cumulativ următoarele cerințe:

a) primele sunt periodice, nu se diminuează în timp, se plătesc cel puțin o dată pe an pe parcursul perioadei în care contractul este în vigoare sau până în momentul în care persoana asigurată împlinește vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurtă;

b) nicio persoană nu poate avea acces la valoarea contractului prin retragere, împrumut sau altfel, fără rezilierea contractului;

c) suma, alta decât o indemnizație de deces, care trebuie plătită în cazul anulării sau al rezilierii contractului nu poate depăși totalul primelor plătite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalității, morbidității și cheltuielilor, fie că au fost sau nu aplicate efectiv, pentru perioada sau perioadele în care contractul este în vigoare și orice sume plătite înainte de anularea sau rezilierea contractului; și

d) contractul nu este deținut de un cesionar cu titlu oneros.

23. În ceea ce privește pct. 19 lit. d), un cont care este deținut exclusiv de un patrimoniu succesoral poate fi un cont exclus dacă documentația pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate. În acest sens, instituția financiară raportoare trebuie să trateze contul ca având același statut pe care l-a avut anterior decesului titularului de cont până la data la care obține o astfel de copie.

24. În ceea ce privește contul prevăzut la pct. 19 lit. e), acesta poate fi un cont exclus dacă este instituit în legătură cu oricare dintre următoarele elemente:

a) un ordin judecătoresc sau o hotărâre judecătorească;

b) o vânzare, un schimb, închirierea unei proprietăți imobiliare sau personale, cu condiția ca acest cont să îndeplinească următoarele cerințe:

(i) contul este finanțat exclusiv cu o plată în avans, o sumă reprezentând o plată anticipată care constituie un accont, o sumă corespunzătoare pentru a asigura o obligație direct legată de tranzacție sau o plată similară, ori este finanțat cu un activ financiar care este depus în cont în legătură cu vânzarea, cedarea sau închirierea proprietății;

(ii) contul este instituit și utilizat exclusiv pentru a garanta obligația cumpărătorului de a plăti prețul de achiziție a proprietății, obligația vânzătorului de a plăti orice datorie neprevăzută ori a locatorului sau a locatarului de a plăti orice despăgubiri legate de proprietatea închiriată, după cum s-a convenit în contractul de închiriere;

(iii) activele contului, inclusiv veniturile câștigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatorului sau locatarului, inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligații a persoanei respective, atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;

(iv) contul nu este un cont în marjă sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacționarea unui activ financiar; și

(v) contul nu este asociat unui cont prevăzut la pct. 19 lit. f);

c) obligația unei instituții financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plății impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;

d) obligația unei instituții financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior;

e)^[1] constituirea sau majorarea capitalului unei societăți, cu condiția ca respectivul cont să îndeplinească următoarele cerințe:

(i) contul este utilizat exclusiv pentru depunerea capitalului care urmează să fie utilizat în scopul constituirii sau al majorării capitalului unei societăți, în conformitate cu dispozițiile legale;

(ii) orice cuantumuri deținute în cont sunt blocate până când instituția financiară raportează obține o confirmare independentă cu privire la constituirea sau majorarea capitalului;

O „confirmare independentă” înseamnă o confirmare scrisă care atestă constituirea companiei sau majorarea capitalului, cum ar fi un extras de la registrul comerțului sau o confirmare din partea avocatului, a notarului sau a altui furnizor de servicii care facilitează tranzacția în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(iii) contul este închis sau transformat într-un cont în numele societății după constituirea sau majorarea capitalului;

(iv) toate rambursările rezultate ca urmare a faptului că nu a avut loc constituirea sau majorarea capitalului, excluzând taxele prestatorului de servicii și alte taxe similare, sunt efectuate exclusiv către persoanele care au contribuit cu sumele;

Potrivit subpunctului (iv), taxele prestatorului de servicii și alte taxe similare includ sumele plătite avocaților, notarilor, birourilor de înregistrare, precum și alte plăți necesare pentru a facilita constituirea sau aportul la capital.

(v) contul nu a fost creat cu mai mult de 12 luni în urmă;

f) un cont de depozit care reprezintă toate monedele electronice (produsele de monedă electronică specificată) deținute în beneficiul unui client, în cazul în care soldul agregat pe o perioadă de 90 de zile la închiderea zilei sau valoarea pe parcursul oricărei perioade de 90 de zile consecutive ca medie mobilă nu a depășit 10.000 USD în nicio zi a anului calendaristic sau a altei perioade de raportare adecvate.

Soldul sau valoarea medie mobilă a contului pe o perioadă de 90 de zile consecutive la închiderea zilei trebuie determinată pentru fiecare zi în parte și se obține prin adăugarea soldului contului de la sfârșitul fiecărei zile din ultimele 90 de zile consecutive și împărțirea sumei obținute la 90.

25. În ceea ce privește pct. 19, lit. f), un cont de depozit datorat plăților în exces poate fi un cont exclus dacă îndeplinește următoarele cerințe:

a) contul există numai din motivul că un client face o plată care depășește soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitată de credit reînnoibilă și plata excedentară nu este restituită imediat clientului; și

b) de la data de 1 ianuarie 2016 sau anterior acestei date, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește

^[1] Lit. e) și f) ale pct. 24 de la subsecțiunea C au fost introduse prin art. I pct. 54 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client și care depășește cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

În acest scop, instituția financiară raportoare care se constituie după 1 ianuarie 2016 trebuie să se conformeze cu cerința prevăzută la prezenta literă în termen de șase luni după data la care aceea instituție financiară raportoare a fost constituită.

26. În ceea ce privește pct. 19, lit. g), un cont care prezintă un risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală poate fi considerat un cont exclus dacă are caracteristici în mod substanțial similare cu oricare dintre conturile prevăzute la punctele 19-25 de mai sus, cu condiția ca statutul respectivului cont drept cont exclus să nu aducă atingere aplicării prevederilor art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4).

D. Cont care face obiectul raportării

1. Termenul „cont care face obiectul raportării” înseamnă un cont financiar care este administrat de o instituție financiară raportoare din România și este deținut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării, cu condiția ca aceasta să fi fost identificată ca atare în temeiul procedurilor de diligență fiscală prevăzute la secțiunile II-VII.

2.^[1] Termenul „persoană care face obiectul raportării” înseamnă o persoană care este rezidentă într-o jurisdicție care face obiectul raportării, dar care nu este:

a) o entitate al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe reglementate;

b) orice entitate care este o entitate afiliată entităților prevăzute la lit. a);

c) o entitate guvernamentală;

d) o organizație internațională;

e) o bancă centrală; sau

f) o instituție financiară.

3. Termenul „persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării” înseamnă o persoană fizică sau o entitate care are rezidența în orice altă jurisdicție, în temeiul legislației fiscale a respectivei jurisdicții, sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a oricărei alte jurisdicții. În acest sens, o entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.

4. Termenul „jurisdicție care face obiectul raportării” înseamnă:

a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;

b) orice altă jurisdicție, alta decât statele membre ale Uniunii Europene, astfel cum este definită la secțiunea 1 paragraful 1 lit. a) din Acordul multilateral al autorităților competente pentru schimb automat de informații privind conturi financiare, semnat la Berlin la 29 octombrie 2014, ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu care România sau Uniunea Europeană, după caz, are un acord în vigoare în temeiul căruia există obligația respectivei jurisdicții de a furniza informațiile prevăzute la secțiunea 2 pct. 2 din acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016.

5. Termenul „jurisdicție participantă” cu privire la România înseamnă:

a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;

b) orice altă jurisdicție:

(i) cu care România are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile prevăzute la secțiunea I; și

(ii) care este identificată pe o listă publicată de România și notificată Comisiei Europene;

^[1] Pct. 2 de la subsecțiunea D este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 55 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

c) orice altă jurisdicție:

(i) cu care Uniunea are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile prevăzute la secțiunea I; și

(ii) care este identificată pe o listă publicată de Comisia Europeană.

6. Termenul „persoane care exercită controlul” înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei entități.

Termenul „persoane care exercită controlul” este echivalent cu termenul „beneficiar real”, așa cum este definit la art. 4 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare.

În mod corespunzător, instituțiile financiare raportoare trebuie să se bazeze pe informațiile colectate și păstrate în baza măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în scopul determinării persoanelor care exercită controlul unui titular de cont al unui cont de entitate nou, precum și al unui cont de entitate preexistent.

Pentru stabilirea sursei fondurilor din contul/conturile deținut(e) de fiducie, în cazul în care un constitutor/constitutorii unei fiducii este/sunt o entitate, instituțiile financiare raportoare trebuie să identifice și persoanele care exercită controlul constitutorului/constitutorilor și să le raporteze drept persoane care exercită controlul fiduciei. Pentru beneficiarul/beneficiarii fiduciilor care sunt desemnați în funcție de caracteristici sau clasă, instituțiile financiare raportoare ar trebui să obțină suficiente informații despre beneficiar/beneficiari pentru ca instituția financiară raportoare să poată să stabilească identitatea beneficiarului/beneficiarilor la momentul plății sau când beneficiarul/beneficiarii intenționează să-și exercite drepturile dobândite. Această ocazie reprezintă o modificare a circumstanțelor și declanșează procedurile specifice. Instituțiile financiare raportoare pot asimila beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/considerați drept persoană/persoane care exercită controlul unei fiducii cu beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/considerați persoană/persoane care face/fac obiectul raportării a/ale unei fiducii care este o instituție financiară.

7. Termenul „ENF” înseamnă orice entitate care nu este o instituție financiară.

8. Termenul „ENF pasivă” înseamnă orice:

a) ENF care nu este o ENF activă; sau

b) o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17 din subsecțiunea A de mai sus, care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă.

9. Termenul „ENF activă” înseamnă orice ENF care îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:

a) mai puțin de 50% din venitul brut al ENF pentru anul calendaristic precedent este venit pasiv și mai puțin de 50% din activele deținute de ENF în cursul anului calendaristic precedent sunt active care produc sau sunt deținute pentru a produce venit pasiv;

b) acțiunile ENF sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată sau ENF este o entitate afiliată unei entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată;

c) ENF este o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o bancă centrală sau o entitate deținută, în totalitate, de una sau mai multe dintre aceste entități;

d) toate activitățile ENF constau, în esență, în deținerea (în totalitate sau parțial) acțiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacții sau activități sunt diferite de activitățile unei instituții financiare sau în finanțarea și prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o entitate nu are statutul de entitate activă dacă funcționează (sau se prezintă) drept un fond de investiții, cum ar fi un fond de investiții în societăți necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziționa sau de a finanța companii și de a deține capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiții;

e) ENF nu desfășoară încă activități comerciale și nu a mai desfășurat niciodată, dar investește capital în active cu intenția de a desfășura o activitate comercială, alta decât cea a unei instituții

financiare, cu condiția ca ENF să nu se califice pentru această excepție ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data inițială a constituirii ENF;

f) ENF nu a fost o instituție financiară în ultimii 5 ani și este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare, cu intenția de a continua sau de a relua operațiunile în alte activități decât cele ale unei instituții financiare;

g) activitățile ENF constau în principal în finanțare și operațiuni de acoperire a riscurilor cu sau pentru entități afiliate care nu sunt instituții financiare, iar ENF nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte entități care nu este o entitate asimilată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei instituții financiare; sau

h) ENF îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) este constituită și își desfășoară activitatea în România sau în altă jurisdicție de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, științifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; sau este constituită și își desfășoară activitatea în România sau în altă jurisdicție de rezidență și este o organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

(ii) este scutită de impozitul pe venit în România sau în altă jurisdicție de rezidență;

(iii) nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;

(iv) legislația națională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicții de rezidență a ENF ori documentele de constituire a ENF nu permit ca vreun venit ori vreun activ al ENF să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane private sau al unei entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale ENF sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a proprietății pe care ENF a cumpărat-o; și

(v) legislația națională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicții de rezidență a ENF ori documentele de constituire a ENF impun ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENF, toate activele sale să fie distribuite către o entitate guvernamentală sau altă organizație nonprofit sau să revină Guvernului României sau al altei jurisdicții de rezidență a ENF sau oricărei subdiviziuni politice a acestora.

10.^[1] „Venitul pasiv” include, în general, partea din venitul brut care constă în:

a) dividende;

b) dobânzi și alte venituri echivalente din punct de vedere economic dobânzilor;

c) chirii și redevențe, altele decât chiriile și redevențele derivate în urma desfășurării active a unei afaceri gestionate, cel puțin parțial, de angajații unei ENF;

d) anuități;

e) venituri provenite din criptoactive relevante;

f) câștigurile din vânzarea sau tranzacționarea de active financiare sau criptoactive relevante care generează venitul pasiv prevăzut mai sus;

g) câștigurile din tranzacții (inclusiv contracte futures, contracte forward, contracte options și tranzacții similare) de orice active financiare sau criptoactive relevante;

h) câștigurile din diferențele de curs valutar;

i) venit net din operațiuni swap; sau

j) sumele primite în baza contractelor de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, venitul pasiv nu include, în cazul unei ENF care acționează în mod regulat ca intermediar în piața activelor financiare, niciun venit din orice tranzacție desfășurată în cursul obișnuit al afacerii unui astfel de intermediar.

^[1] Pct. 10 de la subsecțiunea D este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 55 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

E. Diverse

1.^[1] Termenul „titular de cont” înseamnă persoana inclusă pe o listă sau identificată drept titularul unui cont financiar de către instituția financiară care menține contul. O persoană, alta decât o instituție financiară, care deține un cont financiar în beneficiul sau în numele altei persoane, în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerată drept deținătoare a contului în sensul art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4), ci cealaltă persoană este considerată drept titulară a contului. În acest sens, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile din posesia sa, inclusiv informațiile colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, pe baza cărora poate să stabilească în mod rezonabil dacă o persoană acționează în beneficiul sau în numele unei alte persoane.

În cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, titularul de cont este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul contractului. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul, titularul de cont este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract și orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii contractuali. La scadența unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau a unui contract de rentă viageră, fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerată ca fiind un titular de cont.

Persoanele care au dreptul de acces la valoarea de răscumpărare sau dreptul de a modifica beneficiarii contractului sunt considerate titularii de cont în ceea ce privește contractul de asigurare cu valoare de răscumpărare în toate cazurile, cu excepția cazului în care au renunțat definitiv, integral și irevocabil atât la dreptul de acces la valoarea de răscumpărare, cât și la dreptul de a modifica beneficiarii contractului de asigurare cu valoare de răscumpărare.

2. În cazul unui cont deținut în comun, fiecare titular este considerat un titular de cont în scopul de a stabili dacă contul este un cont care face obiectul raportării. Astfel, un cont este un cont care face obiectul raportării dacă oricare dintre titularii de cont este o persoană care face obiectul raportării sau este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează și care fac obiectul raportării.

3. În cazul în care există mai multe persoane care dețin în comun un cont, fiecare persoană care face obiectul raportării este considerată drept titular de cont și îi este atribuit întregul sold al contului deținut în comun, inclusiv în scopul de a aplica regulile de agregare prevăzute la pct. 1 și pct. 2, subsecțiunea C din secțiunea VII.

3¹.^[2] În cazul unui cont pentru care drepturile de proprietate sunt împărțite între nudul proprietar și un uzufructuar, atât nudul proprietar, cât și uzufructuarul pot fi considerați titulari de cont în comun sau persoane care exercită controlul asupra unei fiducii în scopuri de diligență fiscală și raportare.

4. Termenul „entitate” înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu, o fiducie/un trust, o asociere în participațiune sau o altă asociere fără personalitate juridică.

5. O entitate este o „entitate afiliată” în următoarele situații:

- a) dacă oricare dintre cele două entități deține controlul asupra celeilalte;
- b) cele două entități se află sub control comun; sau

c)^[3] cele două entități sunt entități de investiții astfel cum sunt definite la lit. b) pct. 17 din subsecțiunea A din prezenta secțiune și se află sub o conducere comună, iar respectiva conducere este cea care asigură respectarea procedurilor de diligență fiscală care revine unor astfel de entități de investiții. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50%

^[1] Pct. 1 de la subsecțiunea E este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 56 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[2] Pct. 3¹ de la subsecțiunea E a fost introdus prin art. I pct. 57 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

^[3] Lit. c) a pct. 5 de la subsecțiunea E este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 58 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

din voturi și din valoarea unei entități. În acest sens, entitățile sunt considerate entități afiliate dacă aceste entități sunt afiliate printr-unul sau mai multe lanțuri de proprietate de către o entitate-mamă comună și dacă entitatea-mamă comună deține direct mai mult de 50% din acțiuni sau alte participații în capitalurile proprii în cel puțin una dintre celelalte entități. Un lanț de proprietate trebuie înțeles ca deținerea de către una sau mai multe entități a mai mult de 50% din puterea totală de vot a acțiunilor unei entități și mai mult de 50% din valoarea totală a acțiunilor unei entități.

Dacă o entitate este o entitate afiliată a unei alte entități este relevant pentru regulile de agregare a soldului contului prevăzute la subsecțiunea C din secțiunea VII, domeniul de aplicare al termenului „persoană care face obiectul raportării” descris la lit. b) pct. 2 din subsecțiunea D și criteriul descris la lit. b) pct. 9 din subsecțiunea D.

6.^[1] Termenul „numărul/numerele de identificare fiscală” înseamnă:

a) un număr de identificare fiscală sau echivalentul său funcțional dacă nu există un număr/numere de identificare fiscală. Un număr de identificare fiscală este o combinație unică de litere sau de numere, atribuite de o jurisdicție unei persoane fizice sau unei persoane juridice și folosite pentru a identifica persoana fizică sau juridică în scopul aplicării legilor fiscale ale respectivei jurisdicții; sau

b) un număr de referință unic, un cod sau o altă confirmare primită de o instituție financiară raportoare cu privire la un titular de cont sau o persoană care exercită controlul prin intermediul unui serviciu de verificare guvernamentală.

7. Termenul „documente justificative” include oricare dintre următoarele:

a) un certificat de rezidență emis de o autoritate publică a unei jurisdicții în care beneficiarul plății afirmă că este rezident. Astfel de certificate de rezidență pot fi:

(i) un certificat de rezidență fiscală;

(ii) informațiile despre rezidență publicate de o autoritate publică a unei jurisdicții, spre exemplu o listă publicată de o administrație fiscală care să conțină numele și rezidențele contribuabililor;

(iii) informațiile despre rezidență dintr-un registru public ținut sau autorizat de o autoritate publică a unei jurisdicții, precum un registru public ținut de o administrație fiscală;

b) în ceea ce privește o persoană fizică, orice identificare valabilă eliberată de o autoritate publică care include numele persoanei și este utilizată, de regulă, în scopuri de identificare;

c) cu privire la o entitate, orice document oficial eliberat de o autoritate publică a unei jurisdicții (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună), care include numele entității și fie adresa sediului său principal în jurisdicția în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie în jurisdicția în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa unei instituții financiare la care entitatea are deschis un cont, căsuța poștală sau adresa folosită doar pentru corespondență nu este considerată a fi adresa sediului principal al entității, cu excepția cazului în care această adresă este singura adresă utilizată de entitate și apare ca adresa înregistrată a entității în documentele de înființare sau constituire ale entității. Mai mult, o adresă care este furnizată în conformitate cu instrucțiunea „post-restant” cu privire la acea adresă nu este adresa sediului principal al entității;

d) orice situație financiară auditată, raport de credit efectuat de un terț, acte de procedură în legătură cu procedurile de insolvență sau raport al unei autorități de reglementare a pieței.

8. Cu privire la un cont de entitate preexistent, instituția financiară raportoare poate utiliza drept documente justificative orice clasificare care figurează în registrele acesteia cu privire la titularul de cont care a fost determinată pe baza unui sistem de codificare standardizat industrial și înregistrată de instituția financiară raportoare conform practicilor sale comerciale obișnuite în scopul aplicării măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau în alte scopuri de reglementare, altele decât fiscale, și care a fost pusă în aplicare de instituția financiară raportoare înainte de data utilizată pentru a clasifica contul financiar drept un cont preexistent, cu condiția ca instituția financiară raportoare să nu cunoască sau să nu aibă motive să cunoască că o astfel de clasificare este incorectă sau

^[1] Pct. 6 de la subsecțiunea E este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 59 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

nu mai este de încredere. Termenul de „sistem de codificare industrial standardizat” se referă la un sistem de codificare folosit pentru a clasifica construcțiile juridice în funcție de tipul acestora în alte scopuri decât cele fiscale. Exemple ale unui sistem de codificare standardizat industrial includ Clasificarea internațională industrială standard (ISIC) din SUA, Clasificarea statistică a activităților economice din Comunitatea Europeană (NACE/CAEN) și Sistemul de clasificare industrial nord american (NAICS).

9. Condiții de valabilitate ale documentelor justificative. Documentele justificative care conțin o dată de expirare a valabilității pot să fie considerate valabile până în ultima zi a perioadei de valabilitate sau în ultima zi al celui de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative au fost furnizate instituției financiare raportoare. Cu toate acestea, următoarele documente justificative sunt considerate a rămâne valabile pe o durată nedeterminată:

- a) documentele justificative furnizate de o autoritate publică (de exemplu, pașapoartele);
- b) documentele justificative care nu sunt în general reînnoite sau modificate (cum ar fi certificatul de înregistrare); sau
- c) documentele justificative furnizate de o instituție financiară nonraportoare sau de o persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării și care nu este o persoană care face obiectul raportării.

Toate celelalte documente justificative sunt valabile până în ultima zi din cel de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative sunt furnizate instituției financiare raportoare.

10. Prin excepție de la pct. 9, o instituție financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative, conform subsecțiunii A a secțiunii VII, dacă cunoaște sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

Instituția financiară raportoare este obligată să instituie proceduri prin care să se asigure că orice modificare a dosarelor principale ale clienților care reprezintă o modificare a circumstanțelor să fie identificată.

11. Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează documente, asupra obligației de a o notifica în cazul intervenirii unei modificări a circumstanțelor.

12. Instituția financiară raportoare poate să rețină o copie certificată sau o copie simplă, inclusiv un microfișier, un document electronic scanat sau disponibil prin alte mijloace de stocare electronică, de pe documentele justificative sau cel puțin o consemnare a documentelor examinate, data examinării acestora și numărul de identificare a documentelor, dacă este cazul, (spre exemplu, un număr de pașaport). Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil la cerere și pe suport hârtie.

13. O instituție financiară raportoare poate să accepte o copie a documentelor justificative în format electronic dacă sistemul electronic asigură că informațiile primite sunt aceleași cu informațiile trimise și păstrează evidența tuturor sesiunilor de acces al utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea documentelor justificative. În plus, design-ul și operarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure că persoana care accesează sistemul și furnizează documentele justificative este persoana titulară a acestor documente.

14. Instituția financiară raportoare la care un client deschide un cont trebuie să obțină documentele justificative pentru fiecare cont în parte. Cu toate acestea, o instituție financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele justificative furnizate de client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecțiunea A, secțiunea VII.

15. Documentele colectate de alte persoane

Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent (inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiții) al acesteia. Agentul poate să rețină documentele ca parte dintr-un sistem de informații pentru o singură instituție financiară raportoare sau pentru mai multe instituții financiare raportoare cu condiția ca pe baza sistemului respectiv orice instituție financiară raportoare în numele căreia agentul reține documentele să acceseze cu ușurință datele privind natura documentelor, informațiile conținute în respectivele documente (inclusiv o copie a documentelor) și valabilitatea acestora

și trebuie să permită instituției financiare raportoare să transmită datele, fie direct într-un sistem electronic sau prin furnizarea acestor date agentului, referitoare la orice fapte pe care le află și care ar putea să afecteze credibilitatea documentelor. Instituția financiară raportoare trebuie să stabilească cum și când au fost transmise datele referitoare la orice fapte pe care le află și care pot afecta credibilitatea documentelor și trebuie să stabilească faptul că orice date pe care le-a transmis au fost procesate și au fost aplicate măsurile de încredere. Agentul trebuie să dispună de un sistem care să asigure că orice informații pe care le primește referitoare la fapte care afectează credibilitatea documentelor sau statutul atribuit clientului sunt furnizate către toate instituțiile financiare raportoare pentru care agentul reține documentele.

Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cesionar în cazul unei fuziuni sau absorbții de conturi cu titlu oneros poate în general să se bazeze pe documentele valabile sau copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar. În plus, instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligență fiscală prevăzute de secțiunile II-VII cu privire la conturile cesionate poate în general să se bazeze pe documentația de stabilire a statutului titularului de cont aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaște sau are motive să cunoască că statutul respectiv este incorect sau a intervenit o modificare a circumstanțelor.

16.^[1] „Serviciu de verificare guvernamentală” este un proces electronic pus la dispoziția unei instituții financiare raportoare de către o jurisdicție care face obiectul raportării în scopul stabilirii identității și rezidenței fiscale a unui titular de cont sau a unei persoane care exercită controlul.

Acest serviciu poate include utilizarea interfețelor de programare a aplicațiilor (API) și orice alte soluții autorizate de guvern care permit instituțiilor financiare raportoare să confirme identitatea și rezidența fiscală a unui titular de cont sau a unei persoane care exercită cont.

^[1] Pct. 16 de la subsecțiunea E a fost introdus prin art. I pct. 60 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

PROCEDURI SUPLIMENTARE de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare

1. Modificarea circumstanțelor

O „modificare a circumstanțelor” include orice modificare care are drept rezultat adăugarea de informații relevante privind statutul unei persoane sau intră, în alt mod, în contradicție cu statutul persoanei respective. În plus, o modificare a circumstanțelor include orice modificare sau completare a informațiilor privind contul titularului de cont (inclusiv adăugarea sau substituirea unui titular de cont ori altă modificare referitoare la acesta) sau orice modificare sau completare a informațiilor privind orice cont asociat cu un astfel de cont (aplicând normele privind agregarea conturilor prevăzute la pct. 1 și 2, subsecțiunea C, secțiunea VII din anexa nr. 1) dacă o astfel de modificare sau completare a informațiilor afectează statutul titularului de cont.

În cazul în care instituția financiară raportoare se bazează pe adresă de rezidență, stabilită în conformitate cu pct. 2-11, subsecțiunea B, secțiunea a III-a din anexa nr. 1, și intervine o modificare a circumstanțelor în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative inițiale sau alte documente asociate unui cont sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituția financiară raportoare are obligația ca până la cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la notificarea sau descoperirea unei astfel de modificări a circumstanțelor, oricare dintre acestea este mai recentă, să obțină o declarație pe propria răspundere și noi documente justificative din partea titularului de cont pentru a-i stabili rezidența fiscală. În cazul în care instituția financiară raportoare nu a putut să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului de cont și nici alte documente justificative în termenul menționat anterior, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedura de căutare în evidențele electronice prevăzută la pct. 12-15 subsecțiunea B, secțiunea a III-a din anexa nr. 1.

2. Declarația pe propria răspundere pentru conturile de entitate noi

În ceea ce privește conturile de entitate noi, pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare se poate baza numai pe o declarație pe propria răspundere, fie din partea titularului de cont, fie din partea persoanei care exercită controlul.

3. Rezidența unei instituții financiare

Instituție financiară este „rezidentă” în România în cazul în care aceasta se află sub jurisdicția României (și anume, România poate impune raportarea de către instituția financiară). În general, în cazul în care o instituție financiară are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării, aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării și, prin urmare, este o instituție financiară a respectivei jurisdicții. În cazul unei fiducii care este o instituție financiară (indiferent dacă aceasta este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării), fiduciară este considerată a se afla sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării dacă unul sau mai mulți fiduciarari sunt rezidenți în respectivele jurisdicții, cu excepția cazului în care fiduciarul raportează altei jurisdicții care face obiectul raportării toate informațiile care trebuie raportate în temeiul cap. I al titlului X cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie, în virtutea faptului că fiduciarul are rezidența fiscală în acea jurisdicție care face obiectul raportării. Cu toate acestea, în cazul în care o instituție financiară (care nu este o fiducie) nu are rezidență fiscală (de exemplu, pentru că este considerată transparentă din punct de vedere fiscal sau pentru că se află într-o jurisdicție în care nu există impozit pe venit), se consideră că aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării și că este, prin urmare, o instituție financiară a respectivei jurisdicții, în cazul în care:

- a) este constituită în temeiul legislației respectivei jurisdicții;

- b) are sediul conducerii efective (inclusiv sediul administrativ efectiv) în respectiva jurisdicție; sau
- c) face obiectul supravegherii financiare în respectiva jurisdicție.

În cazul în care instituția financiară (care nu este o fiducie) este rezidentă în două sau mai multe jurisdicții care fac obiectul raportării, respectiva instituție financiară face obiectul cerințelor de raportare și de diligență fiscală ale respectivei jurisdicții în care aceasta își menține contul/conturile financiar(e).

4. Cont administrat

În general, se poate considera că un cont este administrat de către o instituție financiară în următoarele situații:

- a) în cazul unui cont de custodie, de instituția financiară care deține custodia activelor din contul respectiv (inclusiv o instituție financiară care deține active în regim „street name” pentru un titular de cont în respectiva instituție);
- b) în cazul unui cont de depozit, de instituția financiară care este obligată să facă plăți cu privire la contul respectiv (cu excepția unui reprezentant al unei instituții financiare, indiferent dacă acest reprezentant este sau nu o instituție financiară);
- c) în cazul oricărui titlu de capital sau de creanță asupra unei instituții financiare care constituie un cont financiar, de către respectiva instituție financiară;
- d) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, de instituția financiară care este obligată să facă plăți cu privire la respectivul contract.

5. Fiducii care sunt ENF pasive

O entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală, în conformitate cu pct. 3, subsecțiunea D, secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1, este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcție juridică este considerată a fi „similară” cu o societate civilă și cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o persoană impozabilă în România în temeiul legislației fiscale române. Cu toate acestea, în scopul de a evita raportarea dublă (ținând cont de sfera amplă a termenului „Persoane care exercită controlul” în cazul fiduciilor), o fiducie care este o ENF pasivă nu poate fi considerată o construcție juridică similară.

6. Adresa sediului principal al entității

Una dintre cerințele prevăzute la pct. 7, lit. c), subsecțiunea E, secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 este că, în ceea ce privește o entitate, documentația oficială include fie adresa sediului principal al entității în jurisdicția care face obiectul raportării sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie din jurisdicția care face obiectul raportării sau din altă jurisdicție în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa sediului principal al entității este, în general, locul în care se află sediul conducerii efective. Adresa unei instituții financiare la care entitatea administrează un cont, o casuță poștală sau o adresă utilizate exclusiv pentru corespondență nu este adresa sediului principal al entității, cu excepția cazului în care respectiva adresă este singura adresă utilizată de către entitate și figurează ca adresă de înregistrare a entității în documentele de constituire. Mai mult decât atât, o adresă furnizată purtând mențiunea „post-restant” nu este adresa sediului principal al entității.

Norme de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaționale

Secțiunea I. Definițiile termenilor

Următorii termeni sunt definiți în continuare:

1. **Grup** înseamnă un ansamblu de întreprinderi legate prin dreptul de proprietate sau prin control, astfel încât acesta fie este obligat să elaboreze situații financiare consolidate în scopuri de raportare financiară în temeiul principiilor contabile aplicabile, fie ar fi obligat să facă acest lucru dacă participațiile în capitalurile proprii ale oricăreia dintre întreprinderile respective ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice.

2. **Întreprindere** înseamnă o formă de desfășurare a unei activități economice de către o persoană menționată la art. 286 lit. k), cu excepția persoanelor fizice.

3. **Grup de întreprinderi multinaționale** înseamnă un grup care include două sau mai multe întreprinderi a căror rezidență fiscală se află în jurisdicții diferite sau care include o întreprindere cu rezidență fiscală într-o jurisdicție, dar care este imposabilă în altă jurisdicție pentru activitatea desfășurată prin intermediul unui sediu permanent și care nu este un grup de întreprinderi multinaționale exclus.

4. **Grup de întreprinderi multinaționale exclus** înseamnă un grup care, în anul precedent anului fiscal de raportare, are un venit consolidat total mai mic de 750.000.000 euro sau o sumă în lei echivalentă cu 750.000.000 euro, astfel cum se reflectă în situațiile financiare consolidate ale grupului pentru respectivul an fiscal precedent.

Pentru fiecare an fiscal de raportare, la determinarea sumei în lei se va utiliza cursul de schimb mediu al lunii ianuarie 2015 comunicat de Banca Națională a României.

Venitul consolidat total se determină conform prevederilor Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului, transpusă în legislația națională.

5. **Entitate constitutivă** înseamnă oricare dintre următoarele:

a) o unitate operațională separată a unui grup de întreprinderi multinaționale care este inclusă în situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale în scopul raportării financiare sau care ar fi inclusă în acestea dacă participațiile în capitalurile proprii ale respectivei unități operaționale aparținând unui grup de întreprinderi multinaționale ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice;

b) o astfel de unitate operațională care este exclusă din situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale exclusiv din motive de mărime sau de importanță relativă;

c) un sediu permanent al oricăreia unități operaționale separate a unui grup de întreprinderi multinaționale menționate la lit. a) sau b), cu condiția ca unitatea operațională în cauză să elaboreze o situație financiară separată pentru respectivul sediu permanent în scopul raportării financiare, al raportării în scopuri de reglementare sau al raportării fiscale ori în scopuri de control intern al managementului.

6. **Entitate raportoare** înseamnă entitatea constitutivă însărcinată să prezinte, în numele grupului de întreprinderi multinaționale, un raport pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele art. 291³ alin. (3) în jurisdicția în care aceasta își are rezidența fiscală. Entitatea raportoare poate fi societatea-mamă finală, societatea-mamă surogat sau o societate descrisă la secțiunea II pct. 1.

^[1] Anexa nr. 3 a fost introdusă prin art. I pct. 10 din O.U.G. nr. 42/2017, în vigoare de la 13 iunie 2017.

7. *Societate-mamă finală* înseamnă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care îndeplinește următoarele criterii:

a) are, în mod direct sau indirect, un interes suficient în ceea ce privește una sau mai multe entități constitutive ale grupului respectiv de întreprinderi multinaționale, astfel încât este obligată să elaboreze situații financiare consolidate în temeiul principiilor contabile general aplicabile în jurisdicția în care își are rezidența fiscală sau ar fi obligată să facă acest lucru dacă participațiile sale în capitalurile proprii ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice în jurisdicțiile în care aceasta își are rezidența fiscală;

b) în respectul grup de întreprinderi multinaționale nu există nicio altă entitate constitutivă care să aibă, în mod direct sau indirect, un interes precum cel descris la lit. a) în prima entitate constitutivă menționată.

8. *Societate-mamă surogat* înseamnă o entitate constitutivă a grupului de întreprinderi multinaționale care a fost desemnată de respectul grup de întreprinderi multinaționale ca unic substitut pentru societatea-mamă finală, cu scopul de a prezenta, în numele grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicția în care respectiva entitate constitutivă își are rezidența fiscală, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la secțiunea II pct. 1 lit. b).

9. *An fiscal* înseamnă o perioadă contabilă anuală pentru care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale își pregătește situațiile financiare.

10. *An fiscal de raportare* înseamnă anul fiscal ale cărui rezultate financiare și operaționale sunt reflectate în raportul pentru fiecare țară în parte menționat la art. 291³ alin. (3).

11. *Acord privind stabilirea autorității competente* înseamnă un acord care se încheie între reprezentanții autorizați din România și cei ai unei jurisdicții din afara Uniunii Europene care sunt părți la un acord internațional și care prevede schimbul automat de rapoarte pentru fiecare țară în parte între jurisdicțiile semnatare.

12. *Acord internațional* înseamnă Convenția multilaterală privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, o convenție fiscală bilaterală sau multilaterală sau un acord privind schimbul de informații în domeniul fiscal la care România este parte și care, prin clauzele sale, conferă forță juridică schimbului de informații în domeniul fiscal între jurisdicții, inclusiv schimbului automat de astfel de informații.

13. *Situații financiare consolidate* înseamnă situațiile financiare ale unui grup de întreprinderi multinaționale în care activele, datoriile, veniturile, cheltuielile și fluxurile de numerar ale societății-mamă finale și ale entităților constitutive sunt prezentate ca fiind ale unei singure entități economice.

14. *Eșec sistemic* cu privire la o jurisdicție înseamnă fie faptul că o jurisdicție a încheiat cu România un acord privind stabilirea autorității competente care este încă în vigoare, dar a suspendat schimbul automat, din alte motive decât cele conforme cu clauzele acordului, fie faptul că o jurisdicție a omis în alt fel, în mod repetat, să transmită automat României rapoartele pentru fiecare țară în parte, aflate în posesia sa, ale grupurilor de întreprinderi multinaționale care dețin entități constitutive în România.

Secțiunea a II-a. Cerințe generale de raportare

1. O entitate constitutivă rezidentă în România, care nu este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale, prezintă un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare al unui grup de întreprinderi multinaționale din care face parte, dacă sunt îndeplinite următoarele criterii:

a) entitatea își are rezidența fiscală în România;

b) îndeplinește una dintre următoarele condiții:

(i) societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicțiile în care își are rezidența fiscală;

(ii) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă finală este parte la un acord internațional în vigoare, la care România este parte, dar nu este parte la un acord privind stabilirea

autorității competente în vigoare la care să fie parte România, până la momentul specificat la art. 291³ alin. (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;

(iii) în jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă finală s-a produs un eșec sistemic care a fost notificat de către autoritatea competentă din România entității constitutive care își are rezidența fiscală în România.

2. Fără a aduce atingere obligației societății-mamă finale menționate la art. 291³ alin. (1) sau a societății sale mamă surogat de a prezenta primul raport pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale care începe de la data de 1 ianuarie 2016 sau după această dată, obligația pentru entitățile constitutive prevăzute la pct. 1 din prezenta secțiune se aplică rapoartelor pentru fiecare țară în parte în ceea ce privește anii fiscali de raportare care încep de la data de 1 ianuarie 2017 sau după această dată.

3. O entitate constitutivă rezidentă în România, astfel cum este definită la pct. 1 din prezenta secțiune, solicită societății sale mamă finale să îi pună la dispoziție toate informațiile necesare pentru a-i permite să își îndeplinească obligațiile de a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu art. 291³ alin. (3). În cazul în care nu a obținut sau nu a dobândit toate informațiile necesare pentru întocmirea raportului pentru grupul de întreprinderi multinaționale, entitatea constitutivă prezintă un raport pentru fiecare țară în parte care conține toate informațiile de care dispune, obținute sau dobândite, și notifică autorității competente din România că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare. Acest lucru nu aduce atingere dreptului autorității competente din România de a aplica sancțiunile prevăzute în legislația sa națională. De asemenea, autoritatea competentă din România informează toate autoritățile competente din statele membre cu privire la refuzul sus-menționat.

4. Dacă același grup de întreprinderi multinaționale are mai mult de o entitate constitutivă cu rezidența fiscală în Uniunea Europeană și dacă se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la lit. b) de la pct. 1 din prezenta secțiune, grupul de întreprinderi multinaționale poate desemna una dintre respectivele entități constitutive să prezinte raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele art. 291³ alin. (3), cu privire la un an fiscal de raportare, în termenul specificat la art. 291³ alin. (1) și să notifice autorității competente din România că prezentarea are ca scop îndeplinirea obligației de raportare care le revine tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale în cauză care își au rezidența fiscală în Uniunea Europeană. Autoritatea competentă din România comunică, în temeiul art. 291³ alin. (2), raportul pentru fiecare țară în parte pe care l-a primit oricărui altui stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din care face parte entitatea raportoare fie își au rezidența fiscală, fie sunt impozabile pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

5. În cazul în care o entitate constitutivă nu poate obține sau dobândi toate informațiile necesare, prevăzute la art. 291³ alin. (3), pentru a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, respectiva entitate constitutivă nu este eligibilă pentru a fi desemnată drept entitate raportoare pentru grupul de întreprinderi multinaționale în conformitate cu pct. 4 din prezenta secțiune. Această regulă nu aduce atingere obligației entității constitutive de a notifica autoritatea competentă din România cu privire la faptul că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare.

6. Prin excepție de la pct. 1-5 din prezenta secțiune, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la pct. 1 lit. b) din prezenta secțiune, o entitate constitutivă nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare, dacă grupul de întreprinderi multinaționale în cadrul căruia aceasta este o entitate constitutivă a pus la dispoziție un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu art. 291³ alin. (3), referitor la respectivul an fiscal, prin intermediul unei societăți-mamă surogat, care prezintă respectivul raport pentru fiecare țară în parte autorității fiscale din jurisdicția în care își are rezidența fiscală la data specificată la

art. 291³ alin. (1) sau anterior acestei date și care, în cazul în care societatea-mamă surogat își are rezidența fiscală într-o jurisdicție din afara Uniunii Europene, îndeplinește următoarele condiții:

a) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat prevede obligația de a prezenta rapoarte pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele art. 291³ alin. (3);

b) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a încheiat un acord privind stabilirea autorității competente, care este în vigoare, la care este parte România, până la data specificată la art. 291³ alin. (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;

c) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat nu a notificat autorității competente din România un eșec sistemic;

d) cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a fost informată de către entitatea constitutivă cu rezidența fiscală în jurisdicția respectivă că ea este societatea-mamă surogat;

e) s-a transmis o notificare autorității competente din România în conformitate cu pct. 8.

7. O entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România are obligația să notifice autorității competente din România dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1-5 din prezenta secțiune, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.

8. În cazul în care o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1-5 din prezenta secțiune, entitatea respectivă are obligația să notifice autorității competente din România identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.

9. Raportul pentru fiecare țară în parte specifică moneda în care sunt exprimate sumele menționate în raportul respectiv.

SEMNE DISTINCTIVE

Partea I. Testul beneficiului principal

1. Semnele distinctive generice din categoria A și semnele distinctive specifice din categoria B și din categoria C pct. 1 lit. b) subpct. (i) și lit. c) și d) pot fi luate în considerare numai în cazul în care trec „testul beneficiului principal”.

2. Testul respectiv se consideră a fi trecut dacă se poate stabili faptul că beneficiul principal sau unul dintre beneficiile principale pe care o persoană se poate aștepta în mod rezonabil să le obțină de pe urma unui aranjament transfrontalier, ținând seama de toate împrejurările și circumstanțele relevante, este obținerea unui avantaj fiscal.

3. În contextul semnului distinctiv de la categoria C pct. 1, prezența condițiilor enunțate la categoria C pct. 1 lit. b) poz. (i), lit. c) sau lit. d), necoroborată cu alte elemente, nu poate constitui singurul motiv pentru a concluziona că un aranjament transfrontalier trece testul beneficiului principal.

Partea a II-a. Categorii de semne distinctive

A. Semne distinctive generice legate de testul beneficiului principal

1.^[2] Un aranjament transfrontalier în cazul căruia contribuabilul relevant sau un participant la aranjamentul transfrontalier acceptă să respecte o clauză de confidențialitate care îi poate impune să nu comunice modul în care aranjamentul respectiv ar putea duce la obținerea unui avantaj fiscal către alți intermediari sau către autoritățile fiscale.

2. Un aranjament transfrontalier pentru care intermediarul este îndreptățit să primească un comision sau o dobândă, o remunerație aferentă costurilor financiare și altor cheltuieli pentru aranjamentul respectiv, stabilite prin referire la:

a) cuantumul avantajului fiscal care rezultă din aranjamentul respectiv; sau

b) un avantaj fiscal care derivă sau nu din aranjamentul respectiv. Aceasta ar include obligația intermediarului să restituie parțial sau integral comisioanele, în cazul în care avantajul fiscal urmărit ce derivă din aranjamentul respectiv nu a fost obținut parțial sau integral.

3.^[3] Un aranjament transfrontalier care conține o documentație și/sau o structură puternic standardizată și care este disponibil pentru mai mult de un contribuabil relevant fără a fi necesară personalizarea substanțială a acestuia pentru implementare.

B. Semne distinctive specifice legate de testul beneficiului principal

1.^[4] Un aranjament transfrontalier prin care un participant la aranjamentul respectiv ia măsuri artificiale care constau în achiziționarea unei societăți care înregistrează pierderi, întreruperea activității principale a respectivei societăți și utilizarea pierderilor societății pentru a reduce obligațiile fiscale, inclusiv prin intermediul unui transfer al acestor pierderi către o altă jurisdicție sau prin accelerarea utilizării acestor pierderi.

2. Un aranjament transfrontalier care are ca efect conversia veniturilor în capital, donații sau alte categorii de venituri care sunt impozitate la un nivel mai redus sau sunt scutite de la plata impozitelor.

^[1] Anexa nr. 4 a fost introdusă prin art. I pct. 18 din O.G. nr. 5/2020, în vigoare de la 1 iulie 2020.

^[2] Pct. 1 de la categoria A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 2 prima liniuță din Legea nr. 123/2021, punct rectificat în M. Of. nr. 527 din 20 mai 2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

^[3] Pct. 3 de la categoria A este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 2 prima liniuță din Legea nr. 123/2021, punct rectificat în M. Of. nr. 527 din 20 mai 2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

^[4] Pct. 1-3 de la categoria B sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. unic pct. 2 a doua liniuță din Legea nr. 123/2021, punct rectificat în M. Of. nr. 527 din 20 mai 2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

3. Un aranjament transfrontalier care include tranzacții circulare care au ca rezultat un carusel de fonduri (round-tripping of funds), anume prin implicarea unor entități interpuse fără alt scop comercial primar sau prin tranzacții care se compensează ori se anulează reciproc sau care au alte caracteristici similare.

C. Semne distinctive specifice asociate tranzacțiilor transfrontaliere

1. Un aranjament transfrontalier care implică plăți transfrontaliere deductibile efectuate între două sau mai multe întreprinderi asociate, în cazul în care este prezentă cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) destinatarul nu este rezident fiscal în nicio jurisdicție;

b)^[1] cu toate că destinatarul este rezident fiscal într-o jurisdicție, acea jurisdicție:

(i) nu impune un impozit pe profit sau impune un impozit pe profit la o cotă egală cu zero ori mai mică de 1%; sau

(ii) este inclusă într-o listă de jurisdicții ale unor țări terțe care au fost evaluate de statele membre, în mod colectiv sau în cadrul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, și au fost calificate ca fiind necooperante;

c) plata beneficiază de o scutire integrală de impozit în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal;

d) plata beneficiază de un regim fiscal preferențial în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal.

2. Deducerile pentru aceeași amortizare a activului sunt solicitate în mai multe jurisdicții.

3. Scutirea de la dubla impunere cu privire la același element de venit sau de capital este pretinsă în mai mult de o jurisdicție.

4. Există un aranjament transfrontalier care include transferuri de active și în cazul căruia există o diferență semnificativă în ceea ce privește suma tratată ca plătită pentru activele respective în jurisdicțiile implicate.

D. Semne distinctive specifice referitoare la schimbul automat de informații și la beneficiarii reali

1. Un aranjament transfrontalier care poate avea ca efect subminarea obligației de raportare instituite potrivit normelor prin care a fost transpusă legislația Uniunii Europene în materie sau oricare alte acorduri echivalente privind schimbul automat de informații referitoare la Conturile Financiare, inclusiv acorduri cu țări terțe, sau care profită de absența unor astfel de legi sau acorduri. Aceste aranjamente transfrontaliere includ cel puțin:

a) utilizarea unui cont, a unui produs sau a unei investiții care nu reprezintă sau despre care se pretinde că nu reprezintă un Cont Financiar, dar prezintă caracteristici care sunt similare în esență cu cele ale unui Cont Financiar;

b) transferul Conturilor Financiare sau al activelor către jurisdicții în care nu există obligația schimbului automat de informații privind Conturile Financiare cu statul de reședință al contribuabilului relevant sau utilizarea jurisdicțiilor respective;

c) reclassificarea veniturilor și a capitalului în produse sau plăți care nu fac obiectul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;

d) transferul sau conversia unei Instituții Financiare, a unui Cont Financiar sau a activelor acestora, într-o Instituție Financiară, un Cont Financiar sau active care nu fac obiectul raportării în cadrul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;

e) utilizarea entităților legale, aranjamentelor sau structurilor juridice care elimină sau despre care se pretinde că înlătură obligația de raportare a unuia sau mai multor Titulari de cont sau Persoane care exercită controlul, instituită potrivit normelor privind schimbul automat de informații privind Conturile Financiare;

^[1] Lit. b) a pct. 1 de la categoria C este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 2 a treia liniuță din Legea nr. 123/2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

f) aranjamente transfrontaliere care subminează sau exploatează slăbiciunile din cadrul procedurilor de diligență fiscală utilizate de Instituțiile Financiare pentru a-și respecta obligațiile de raportare a informațiilor privind Conturi Financiare, inclusiv utilizarea jurisdicțiilor cu regimuri inadecvate sau precare de asigurare a respectării legislației privind combaterea spălării banilor ori cu cerințe precare în materie de transparență cu privire la persoanele juridice sau construcțiile juridice.

2. Un aranjament transfrontalier care implică un lanț juridic sau de beneficiari reali netransparent, ce utilizează persoane, aranjamente juridice sau structuri:

a) care nu desfășoară o activitate economică semnificativă susținută de personal, echipamente, active și spații de lucru adecvate; și

b) care sunt încorporate, gestionate, rezidente, controlate sau stabilite în orice altă jurisdicție decât cea de rezidență a unuia sau mai mulți dintre beneficiarii reali ai activelor deținute de aceste persoane, construcții juridice sau structuri; și

c) în cazul în care beneficiarii reali ai acestor persoane, construcții juridice sau structuri, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei, devin neidentificabili.

E. Semne distinctive specifice privind prețurile de transfer

1.^[1] Un aranjament transfrontalier care implică utilizarea unor reglementări unilaterale privind „zona de siguranță”, potrivit înțelesului atribuit acestei noțiuni de Liniile directoare privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale și administrațiile fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

2. Un aranjament transfrontalier care implică transferul de active necorporale greu de evaluat, potrivit înțelesului atribuit acestei noțiuni de Liniile directoare privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale și administrațiile fiscale, cu modificările și completările ulterioare. Noțiunea „active necorporale greu de evaluat” vizează activele necorporale sau drepturile asupra acestora pentru care, la momentul transferului lor între întreprinderi asociate^[2]:

a) nu există elemente comparabile fiabile; și

b) la data la care a fost încheiată tranzacția, previziunile privind viitoarele fluxuri de numerar sau veniturile preconizate a fi obținute din activul necorporal transferat sau ipotezele utilizate în evaluarea activului necorporal sunt incerte, generând dificultăți în preconizarea nivelului final de succes al activului necorporal la momentul transferului.

3.^[3] Un aranjament transfrontalier care implică un transfer transfrontalier de funcții și/sau riscuri și/sau de active în interiorul unui grup, dacă profiturile anuale preconizate, determinate înainte de a calcula impactul dobânzilor și a impozitelor asupra acestora (EBIT), pentru perioada de 3 ani ulterioară transferului, de către entitatea/entitățile care efectuează transferul, sunt mai mici de 50% din EBIT anuale preconizate de către această entitate/aceste entități care efectuează transferul, dacă transferul nu ar fi avut loc.

^[1] Pct. 1 de la categoria E este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 2 a patra liniuță din Legea nr. 123/2021, punct rectificat în M. Of. nr. 527 din 20 mai 2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

^[2] Partea introductivă a pct. 2 de la categoria E este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 2 a patra liniuță din Legea nr. 123/2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

^[3] Pct. 3 de la categoria E este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 2 a patra liniuță din Legea nr. 123/2021, punct rectificat în M. Of. nr. 527 din 20 mai 2021, în vigoare de la 10 mai 2021.

PROCEDURĂ de diligență fiscală, procedură de raportare și alte norme pentru Operatorii de platforme

Prezenta anexă stabilește procedura de diligență fiscală, procedura de raportare și alte norme care trebuie să fie aplicate de către Operatorii de platforme care au obligația de raportare pentru a permite autorității competente din România să comunice, prin schimb automat, informațiile prevăzute la art. 291⁵ alin. (2) și (3).

Prezenta anexă stabilește, de asemenea, normele și procedurile administrative care trebuie să fie în vigoare în România pentru a asigura atât punerea în aplicare efectivă, cât și respectarea procedurii de diligență fiscală și a procedurii de raportare prezentate în continuare.

Secțiunea I. Definițiile termenilor

Următorii termeni au sensul definit în dispozițiile următoare:

A. Operatori de platforme care au obligația de raportare

1. *Platformă* înseamnă orice software, inclusiv un site web sau o parte a unui site web, și aplicații, inclusiv aplicații mobile, care sunt accesibile utilizatorilor și care permit Vânzătorilor să fie conectați cu alți utilizatori în scopul realizării unei Activități Relevante, în mod direct sau indirect, pentru acești utilizatori. Termenul include, de asemenea, orice aranjament pentru colectarea și plata unei Contraprestații pentru realizarea Activității Relevante.

Termenul *Platformă* nu include software care, fără nicio intervenție suplimentară în cadrul realizării unei Activități Relevante, permite exclusiv oricare dintre următoarele:

- a) procesarea plăților în legătură cu Activitatea Relevantă;
- b) listarea sau promovarea de către utilizatori a unei Activități Relevante;
- c) redirecționarea sau transferarea utilizatorilor către o Platformă.

2. *Operator de platformă* înseamnă o Entitate care pune la dispoziția Vânzătorilor, în temeiul unor contracte, o întreagă Platformă sau o parte a acesteia.

3. *Operator de Platformă Exclus* înseamnă un Operator de platformă care a demonstrat în prealabil și anual într-un mod convingător autorității competente din România, căreia Operatorul de platformă ar fi trebuit în mod normal să îi raporteze informații în conformitate cu normele prevăzute la pct. 1-3 ale subsecțiunii A din secțiunea III, că întregul model de afaceri al Platformei respective este de așa natură încât nu deține Vânzători Raportabili.

4. *Operator de platformă care are obligația de raportare* înseamnă orice Operator de platformă, altul decât un Operator de Platformă Exclus, care se află în oricare dintre situațiile următoare:

a) are rezidență fiscală în România sau într-un alt stat membru sau, atunci când respectivul Operator de platformă nu are rezidență fiscală în România și nici într-un alt stat membru, dar îndeplinește oricare dintre condițiile următoare:

- (i) este constituit în temeiul legislației din România sau dintr-un alt stat membru;
- (ii) are sediul conducerii, inclusiv sediul conducerii efective, în România sau într-un alt stat membru;
- (iii) are un sediu permanent în România sau într-un alt stat membru și nu este un Operator de platformă Calificat din afara Uniunii;

b) nu are rezidență fiscală, nu este constituit sau administrat în România sau în oricare alt stat membru și nici nu are sediu permanent în România sau în oricare alt stat membru, dar facilitează realizarea unei Activități Relevante de către Vânzători Raportabili sau a unei Activități Relevante care implică închirierea unui bun imobil situat în România sau într-un alt stat membru și nu este un Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii.

^[1] Anexa nr. 5 a fost introdusă prin art. I pct. 32 din O.G. nr. 16/2023, în vigoare de la 3 februarie 2023.

5. *Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii* înseamnă un Operator de platformă în cazul căruia toate Activitățile Relevante pe care le facilitează sunt și Activități Relevante Calificate și care are rezidență fiscală într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii sau, atunci când respectivul Operator de platformă nu are rezidență fiscală într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii, dar îndeplinește oricare dintre condițiile următoare:

a) este constituit în temeiul legislației unei Jurisdicții Calificate din afara Uniunii; sau

b) are sediul conducerii, inclusiv sediul conducerii efective, într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii.

6. *Jurisdicție Calificată din afara Uniunii* înseamnă o jurisdicție din afara Uniunii care a încheiat un Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente cu autoritățile competente din toate statele membre care sunt identificate drept jurisdicții raportabile pe o listă publicată de jurisdicția din afara Uniunii.

7. *Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente* înseamnă un acord între autoritatea competentă din România și o jurisdicție din afara Uniunii care impune schimbul automat de informații echivalente cu cele specificate la subsecțiunea B a secțiunii III din prezenta anexă, astfel cum este confirmat printr-un act de punere în aplicare în conformitate cu art. 291⁵ alin. (22).

8. *Activitate Relevantă* înseamnă o activitate realizată în schimbul unei Contraprestații și constă în oricare dintre următoarele:

a) închirierea de bunuri imobile, inclusiv rezidențiale și comerciale, precum și de orice alte bunuri imobile și spații de parcare;

b) un Serviciu Personal;

c) vânzarea de Bunuri;

d) închirierea oricărui mijloc de transport.

Termenul *Activitate Relevantă* nu include o activitate realizată de un Vânzător care acționează în calitate de angajat al Operatorului de platformă sau de o Entitate afiliată Operatorului de platformă.

9. *Activități Relevante Calificate* înseamnă orice Activitate Relevantă care face obiectul schimbului automat în temeiul unui Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente.

10. *Contraprestație* înseamnă orice formă de compensație, după scăderea tuturor onorariilor, comisioanelor sau taxelor reținute sau percepute de Operatorul de platformă care are obligația de raportare, care este plătită sau creditată în contul unui Vânzător în legătură cu Activitatea Relevantă și a cărei valoare este cunoscută sau ar putea fi, în mod rezonabil, cunoscută de Operatorul de platformă.

11. *Serviciu Personal* înseamnă un serviciu care implică o muncă pe bază de intervale de timp sau sarcini, prestată de una sau mai multe persoane care acționează fie independent, fie în numele unei Entități, și realizată la cererea unui utilizator, fie online, fie în mod fizic, offline, după ce a fost facilitată prin intermediul unei Platforme.

B. Vânzători Raportabili

1. *Vânzător* înseamnă un utilizator al unei Platforme, care poate fi o persoană fizică sau o Entitate, și care este înregistrat pe Platformă în orice moment din Perioada de raportare și realizează o Activitate Relevantă.

2. *Vânzător Activ* înseamnă orice Vânzător care prestează o Activitate Relevantă în timpul Perioadei de raportare sau căruia i se plătește sau i se creditează o Contraprestație în legătură cu o Activitate Relevantă în timpul Perioadei de raportare.

3. *Vânzător Raportabil* înseamnă orice Vânzător Activ, cu excepția Vânzătorilor Excluși, care este rezident în România sau într-un alt stat membru sau care a oferit spre închiriere un bun imobil situat în România sau într-un alt stat membru.

4. *Vânzător Exclus* înseamnă orice Vânzător:

a) care este o Entitate Guvernamentală;

b) care este o Entitate ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată sau o Entitate afiliată unei Entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată;

c) care este o Entitate pentru care Operatorul de platformă a facilitat peste 2.000 de Activități Relevante prin închirierea de bunuri imobile în legătură cu un Bun Imobil Listat în cursul Perioadei de raportare; sau

d) pentru care Operatorul de platformă a facilitat mai puțin de 30 de Activități Relevante prin vânzarea de Bunuri și pentru care valoarea totală a Contraprestației plătite sau creditate nu a depășit echivalentul în lei a 2.000 de euro în cursul Perioadei de raportare.

C. Alte definiții

1. *Entitate* înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu o companie, un parteneriat, o fiducie sau o fundație. O Entitate este o Entitate afiliată a unei alte Entități dacă oricare dintre cele două Entități deține controlul asupra celeilalte sau cele două Entități se află sub control comun. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi și din valoarea unei Entități. În cazul participației indirecte, îndeplinirea cerinței privind deținerea a peste 50% din dreptul de proprietate asupra capitalului celeilalte Entități se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50% din drepturile de vot deține 100% din drepturile de vot.

2. *Entitate Guvernamentală* înseamnă Guvernul României, al unui stat membru sau al unei alte jurisdicții, orice unitate administrativ-teritorială, subdiviziune administrativ-teritorială sau subdiviziune politică a României, a unui stat membru sau a unei alte jurisdicții (care include un stat, o provincie, un județ sau o localitate) sau orice organism sau agenție deținut/ă integral de România sau de un stat membru sau de o altă jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate (fiecare reprezentând o „Entitate Guvernamentală”).

3. *NIF* înseamnă Număr de Identificare Fiscală, emis de România sau de un stat membru, sau echivalentul său funcțional dacă nu există un Număr de Identificare Fiscală.

4. *Număr TVA* înseamnă numărul unic care identifică o persoană impozabilă sau o entitate juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA.

5. *Adresă Principală* înseamnă adresa la care se află reședința principală a Vânzătorului care este o persoană fizică, respectiv adresa la care se află sediul social al Vânzătorului care este o Entitate.

6. *Perioadă de raportare* înseamnă anul calendaristic pentru care se face raportarea în temeiul secțiunii III.

7. *Bun Imobil Listat* înseamnă toate unitățile bunului imobil situate la aceeași adresă fizică, deținute de același proprietar și oferite spre închiriere pe o Platformă de către același Vânzător.

8. *Număr de Identificare a Contului Financiar* înseamnă numărul sau referința unic/ă de identificare a contului bancar sau a unui alt cont de servicii de plată similar în care este plătită sau creditată Contraprestația, de care dispune Operatorul de platformă.

9. *Bunuri* înseamnă orice bun corporal.

10.^[1] „Serviciu de Identificare” înseamnă un proces electronic pus gratuit de către un stat membru sau de către Uniunea Europeană la dispoziția unui Operator de platformă care are obligația de raportare, în scopul stabilirii identității și a rezidenței fiscale a unui Vânzător.

Secțiunea II. Procedura de diligență fiscală

În scopul identificării Vânzătorilor Raportabili se aplică procedura descrisă în continuare.

A. Vânzători care nu fac obiectul examinării

Pentru a determina dacă un Vânzător care este o Entitate se califică drept Vânzător Exclus în sensul descris la pct. 4 lit. a) și b) din subsecțiunea B din secțiunea I, un Operator de platformă care are obligația de raportare poate utiliza informațiile disponibile în mod public sau o confirmare din partea Vânzătorului care este o Entitate.

^[1] Pct. 10 de la subsecțiunea C a fost introdus prin art. I pct. 61 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

Pentru a determina dacă un Vânzător se califică drept Vânzător Exclus în sensul descris la pct. 4 lit. c) și d) din subsecțiunea B din secțiunea I, un Operator de platformă care are obligația de raportare poate utiliza evidențele aflate la dispoziția sa.

B. Colectarea informațiilor despre Vânzător

1. Operatorul de platformă care are obligația de raportare colectează toate informațiile următoare pentru fiecare Vânzător care este o persoană fizică și care nu este Vânzător Exclus:

- a) prenumele și numele;
- b) Adresa Principală;
- c) orice NIF emis Vânzătorului respectiv, inclusiv fiecare stat membru emitent, și, în absența unui NIF, locul nașterii Vânzătorului respectiv;
- d) numărul TVA al Vânzătorului respectiv, dacă există;
- e) data nașterii.

2. Operatorul de platformă care are obligația de raportare colectează toate informațiile următoare pentru fiecare Vânzător care este o Entitate și care nu este Vânzător Exclus:

- a) denumirea juridică;
- b) Adresa Principală;
- c) orice NIF emis Vânzătorului respectiv, inclusiv fiecare stat membru emitent;
- d) numărul TVA al Vânzătorului respectiv, dacă există;
- e) numărul de înregistrare în Registrul Comerțului;
- f) existența oricărui sediu permanent prin care se realizează Activități Relevante în România sau în oricare alt stat membru, dacă informația este disponibilă, indicând fiecare stat membru în care este situat un astfel de sediu permanent.

3.^[1] Abrogat.

4. Prin excepție de la pct. 1 lit. c) și pct. 2 lit. c) și e), Operatorul de platformă care are obligația de raportare nu este obligat să colecteze NIF-ul sau, după caz, numărul de înregistrare în Registrul Comerțului în niciuna dintre situațiile următoare:

- a) statul membru de rezidență al Vânzătorului nu îi emite acestuia un NIF sau un număr de înregistrare în Registrul Comerțului;
 - b) statul membru de rezidență al Vânzătorului nu impune colectarea NIF-ului emis Vânzătorului.
- C. Verificarea informațiilor despre Vânzător**

1. Operatorul de platformă care are obligația de raportare stabilește dacă informațiile colectate în temeiul subsecțiunii A, al pct. 2 lit. a)-e) din subsecțiunea B și al subsecțiunii E sunt corecte, utilizând toate informațiile și documentele de care dispune în evidențele sale, precum și orice interfață electronică pusă la dispoziție gratuit de un stat membru sau de Uniunea Europeană pentru a verifica valabilitatea NIF-ului și/sau a numărului TVA.

2. Prin excepție de la pct. 1, în vederea îndeplinirii procedurii de diligență fiscală în temeiul pct. 2 din subsecțiunea F, Operatorul de platformă care are obligația de raportare poate stabili dacă informațiile colectate în temeiul subsecțiunii A, al pct. 1 și pct. 2 lit. a)-e) din subsecțiunea B și în temeiul subsecțiunii E sunt corecte, utilizând informațiile și documentele de care dispune în evidențele sale electronice.

3. În aplicarea pct. 3 lit. b) de la subsecțiunea F și prin excepție de la pct. 1 și 2 din subsecțiunea C, în cazurile în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare are motive să considere că oricare dintre informațiile descrise la subsecțiunile B sau E pot fi inexacte în temeiul informațiilor furnizate de către autoritatea competentă din România sau de către autoritatea competentă a unui stat membru într-o cerere privind un anumit Vânzător, Operatorul de platformă care are obligația de raportare solicită Vânzătorului să corecteze informațiile despre care s-a constatat că

^[1] Pct. 3 de la subsecțiunea B a fost abrogat prin art. I pct. 62 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

sunt incorecte și să furnizeze documente justificative, date sau informații, provenite dintr-o sursă independentă, cum ar fi:

a) un document de identificare valabil, emis de o autoritate publică din România sau din alt stat membru;

b) un certificat de rezidență fiscală, aprobat prin ordin al ministrului finanțelor.

D. Determinarea statului/or membru/e al/ale Uniunii Europene de rezidență al/e Vanzătorului în sensul art. 291⁵ din lege și al prezentei anexe

1. Un Operator de platformă care are obligația de raportare consideră că un Vanzător este rezident în România sau într-un stat membru dacă Adresa Principală a Vanzătorului se află în România sau în statul membru respectiv.

2. În cazul în care Adresa principală a Vanzătorului se află într-un alt stat membru, un Operator de platformă care are obligația de raportare consideră că Vanzătorul este rezident și în România în cazul în care NIF-ul i-a fost emis în România în conformitate cu normele legale în vigoare.

Un Operator de platformă care are obligația de raportare consideră că Vanzătorul are rezidența și în statul membru de emitere a NIF-ului dacă statul emitent este diferit de statul membru în care se află Adresa Principală a Vanzătorului.

3. În cazul în care Vanzătorul a furnizat informații cu privire la existența unui sediu permanent în România sau într-un alt stat membru, în conformitate cu pct. 2 lit. f) de la subsecțiunea B, un Operator de platformă care are obligația de raportare consideră că un Vanzător este rezident și în România sau în statul membru respectiv, astfel cum a precizat Vanzătorul.

4. Prin excepție de la pct. 1 D, un Operator de platformă care are obligația de raportare consideră că un Vanzător este rezident în fiecare stat membru confirmat de un serviciu de identificare electronică pus la dispoziție de un stat membru sau de Uniunea Europeană în temeiul pct. 3 din subsecțiunea B.

E. Colectarea informațiilor privind bunul imobil închiriat

1. Dacă un Vanzător desfășoară o Activitate Relevantă care implică închirierea de bunuri imobile situate în România sau într-un alt stat membru, Operatorul de platformă care are obligația de raportare colectează adresa fiecărui Bun Imobil Listat și, dacă a fost emis, numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia prevăzut de normele legale în vigoare din România sau de dreptul intern al statului membru în care se află.

2. Dacă un Operator de platformă care are obligația de raportare a facilitat peste 2.000 de Activități Relevante prin închirierea unui Bun Imobil Listat pentru același Vanzător care este o Entitate, Operatorul de platformă care are obligația de raportare colectează documente justificative, date sau informații conform cărora Bunul Imobil Listat este deținut de același proprietar.

F. Termenele de finalizare și de valabilitate ale procedurii de diligență fiscală

1. Un Operator de platformă care are obligația de raportare finalizează procedura de diligență fiscală prevăzută la subsecțiunile A-E până la data de 31 decembrie a Perioadei de Raportare.

2. Prin excepție de la pct. 1 din subsecțiunea F, pentru Vanzătorii care sunt înregistrați deja pe Platformă la 1 ianuarie 2023 sau de la data la care o Entitate devine Operator de platformă care are obligația de raportare, procedura de diligență fiscală prevăzută la subsecțiunile A-E trebuie să fie finalizată până la data de 31 decembrie a celei de a doua Perioade de Raportare de către Operatorul de platformă care are obligația de raportare.

3. Prin excepție de la pct. 1, un Operator de platformă care are obligația de raportare poate utiliza procedura de diligență fiscală efectuată în legătură cu Perioadele de Raportare anterioare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) informațiile despre Vanzător solicitate la pct. 1 și 2 din subsecțiunea B au fost fie colectate și verificate, fie confirmate în ultimele 36 de luni; și

b) Operatorul de platformă care are obligația de raportare nu are motive să considere că informațiile colectate în temeiul subsecțiunilor A, B și E sunt sau au devenit incorecte sau nu mai sunt de încredere.

G. Aplicarea procedurii de diligență fiscală numai Vânzătorilor Activi

Un Operator de platformă care are obligația de raportare poate alege să efectueze procedura de diligență fiscală în temeiul subsecțiunilor A-F numai în ceea ce privește Vânzătorii Activi.

H. Îndeplinirea procedurii de diligență fiscală de către terți

1. Un Operator de platformă care are obligația de raportare poate încredința unui prestator de servicii terț îndeplinirea procedurii de diligență fiscală prevăzute în prezenta secțiune, însă aceste obligații rămân în responsabilitatea Operatorului de platformă care are obligația de raportare.

2. Dacă un Operator de platformă efectuează procedura de diligență fiscală pentru un Operator de platformă care are obligația de raportare în ceea ce privește aceeași Platformă în temeiul pct. 1, Operatorul de platformă în cauză efectuează procedura de diligență fiscală în temeiul normelor prevăzute în prezenta secțiune. Obligațiile privind procedura de diligență fiscală rămân în responsabilitatea Operatorului de platformă care are obligația de raportare.

Legislație conexă: O.M.F. nr. 1677/2023 pentru punerea în aplicare a prevederilor pct. 3 lit. b) din subsecțiunea C a secțiunii II din anexa nr. 5 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 558 din 21 iunie 2023).

Secțiunea III. Proceduri de raportare

Legislație conexă: O.P.A.N.A.F. nr. 2026/2023 privind procedura administrativă prin care un Operator de platformă care are obligația de raportare poate alege să efectueze în România procedurile de raportare prevăzute la secțiunea III din anexa nr. 5 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 1144 din 19 decembrie 2023).

A. Calendarul și modalitatea de raportare

1. Un Operator de platformă care are obligația de raportare în temeiul pct. 4 lit. a) din subsecțiunea A a secțiunii I raportează autorității competente din România informațiile prevăzute la subsecțiunea B în ceea ce privește Perioada de Raportare. Informațiile prevăzute la subsecțiunea B trebuie raportate cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.

Dacă există mai mulți Operatori de platforme care au obligația de raportare, oricare dintre respectivii Operatori de platforme care au obligația de raportare este exonerat de obligația de a raporta informațiile către autoritatea competentă din România dacă deține dovezi, în conformitate cu normele legale în vigoare, că aceleași informații au fost raportate de un alt Operator de platformă care are obligația de raportare.

2. Dacă un Operator de platformă care are obligația de raportare în temeiul pct. 4 lit. a) din subsecțiunea A a secțiunii I îndeplinește oricare dintre condițiile prevăzute la această dispoziție în mai multe state membre, atunci alege unul dintre respectivele state membre în care să îndeplinească procedurile de raportare stabilite în prezenta secțiune. Acest Operator de platformă care are obligația de raportare raportează informațiile prevăzute la subsecțiunea B, în ceea ce privește Perioada de Raportare, autorității competente din statul membru ales, astfel cum este determinat acesta în conformitate cu secțiunea IV, până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil. Dacă există mai mulți Operatori de platforme care au obligația de raportare, oricare dintre respectivii Operatori de platforme care au obligația de raportare este exonerat de obligația de a raporta informațiile către autoritatea competentă din România dacă deține dovezi, în conformitate cu normele legale în vigoare, că aceleași informații au fost raportate de un alt Operator de platformă care are obligația de raportare într-un alt stat membru.

3. Un Operator de platformă care are obligația de raportare în temeiul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I raportează informațiile prevăzute la subsecțiunea B în ceea ce privește Perioada de Raportare autorității competente din România, atunci când România este statul de înregistrare, conform art. 291⁵ alin. (10), până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.

4. Prin excepție de la pct. 3, un Operator de platformă care are obligația de raportare în temeiul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I nu este obligat să furnizeze informațiile prevăzute la subsecțiunea B în ceea ce privește Activitățile Relevante Calificate, care fac obiectul unui Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente care prevede deja schimbul automat de informații echivalente cu România cu privire la Vânzătorii Raportabili rezidenți în România.

5. Un Operator de platformă care are obligația de raportare comunică, de asemenea, informațiile prevăzute la pct. 2 și 3 din subsecțiunea B Vânzătorului Raportabil vizat de respectivele informații, cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.

6. Informațiile privind Contraprestația plătită sau creditată într-o monedă fiduciară se raportează în moneda în care s-a plătit sau creditat Contraprestația în cauză. În cazul în care Contraprestația a fost plătită sau creditată în altă formă decât în monedă fiduciară, Contraprestația în cauză este raportată în echivalentul în lei, convertită sau echivalată după o metodă determinată în mod consecvent de Operatorul de platformă care are obligația de raportare.

7. Informațiile despre Contraprestație și alte sume se raportează în ceea ce privește trimestrul din Perioada de Raportare în care a fost plătită sau creditată Contraprestația.

B. Informațiile care urmează a fi raportate

Fiecare Operator de platformă care are obligația de raportare raportează autorității competente din România următoarele informații:

1. Numele, adresa sediului social, NIF-ul și, dacă este cazul, numărul individual de identificare alocat în temeiul art. 291⁵ alin. (10) ale Operatorului de platformă care are obligația de raportare, precum și denumirea comercială/denumirile comerciale a/le Platformei/Platformelor pentru care Operatorul de platformă care are obligația de raportare raportează informațiile.

2. Pentru fiecare Vânzător Raportabil care a realizat Activitatea Relevantă, alta decât închirierea de bunuri imobile:

a) informațiile care trebuie colectate în temeiul subsecțiunii B din secțiunea II;

b) Numărul de identificare a Contului Financiar, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare dispune de această informație și dacă autoritatea competentă din România sau din statul membru în care Vânzătorul Raportabil este rezident în sensul subsecțiunii D din secțiunea II nu a notificat în mod public faptul că nu intenționează să utilizeze Numărul de Identificare a Contului Financiar în acest scop;

c) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului Raportabil, pe lângă Numărul de Identificare a Contului Financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare;

d) fiecare stat membru în care Vânzătorul Raportabil are rezidență, inclusiv rezidența fiscală din România, dacă este cazul, în scopul prevăzut de art. 291⁵ și al prezentei anexe, astfel cum este determinat în temeiul subsecțiunii D din secțiunea II;

e) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare și numărul de Activități Relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;

f) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de platformă care are obligația de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare.

3. Pentru fiecare Vânzător Raportabil care a desfășurat o Activitate relevantă care implică închirierea de bunuri imobile:

a) informațiile care trebuie colectate în temeiul subsecțiunii B a secțiunii II;

b) Numărul de Identificare a Contului Financiar, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare dispune de această informație și dacă autoritatea competentă din România sau din statul membru în care Vânzătorul Raportabil își are rezidența în sensul subsecțiunii D din secțiunea II nu a notificat în mod public faptul că nu intenționează să utilizeze Numărul de Identificare a Contului Financiar în acest scop;

c) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului Raportabil, pe lângă Numărul de Identificare a Contului Financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare;

d) fiecare stat membru în care Vânzătorul Raportabil are rezidență, inclusiv rezidența fiscală din România, dacă este cazul, în scopul prevăzut de art. 291⁵ și al prezentei anexe, astfel cum este determinat în temeiul subsecțiunii D din secțiunea II;

e) adresa fiecărui Bun Imobil Listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în subsecțiunea E din secțiunea II, și numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul normelor legale în vigoare sau în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul Imobil Respectiv, dacă este disponibil;

f) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare și numărul de activități relevante corespunzător fiecărui Bun Imobil Listat;

g) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de platformă care are obligația de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare;

h) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun Imobil Listat în timpul Perioadei de Raportare și tipul fiecărui Bun Imobil Listat.

4.^[1] Fără a aduce atingere pct. 2 lit. a) și pct. 3 lit. a) din prezenta secțiune, Operatorul de platformă care are obligația de raportare nu este obligat să raporteze informațiile care trebuie colectate în temeiul subsecțiunii B secțiunea II în cazul în care raportează către o autoritate competentă care folosește un Serviciu de Identificare și se bazează pe confirmarea directă a identității și a rezidenței Vânzătorului prin intermediul unui Serviciu de Identificare pus la dispoziție de un stat membru sau de Uniunea Europeană pentru a stabili identitatea și toate rezidențele fiscale ale Vânzătorului. În cazul în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare s-a bazat pe un Serviciu de Identificare pentru a stabili identitatea și toate rezidențele fiscale ale unui Vânzător Raportabil, acesta trebuie să raporteze numele, identificatorul (identificatorii) Serviciului de Identificare și statul membru (statele membre) emitent(e).

Secțiunea IV. Punerea în aplicare efectivă

Procedura administrativă de alegere a unui singur stat membru în care să se raporteze informațiile În cazul în care un Operator de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. a) din subsecțiunea A a secțiunii I îndeplinește oricare dintre condițiile prevăzute la această dispoziție și în România și în alte state membre, atunci Operatorul de platformă care are obligația de raportare poate alege să efectueze fie în România, fie în alt stat membru procedurile de raportare prevăzute la secțiunea III.

Operatorul de platformă care are obligația de raportare informează autoritatea competentă din România și toate autoritățile competente din celelalte state membre în legătură cu alegerea sa.

Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se stabilește procedura administrativă prin care Operatorul de platformă care are obligația de raportare poate alege să efectueze în România procedurile de raportare prevăzute la secțiunea III.

^[1] Pct. 4 de la subsecțiunea B a fost introdus prin art. I pct. 63 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

Cerințe de raportare, proceduri de diligență fiscală și alte norme aplicabile Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori

Prezenta anexă stabilește cerințele de raportare, procedurile de diligență fiscală și alte norme aplicabile Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori pentru ca autoritatea competentă din România să poată comunica, prin schimb automat, informațiile menționate la art. 291⁶.

Prezenta anexă stabilește, de asemenea, normele și procedurile administrative pentru a asigura atât punerea în aplicare efectivă, cât și respectarea cerințelor de raportare și a procedurilor de diligență fiscală prezentate în continuare.

Secțiunea I. Obligațiile Furnizorilor de Servicii de Criptoactive care au obligația raportării

A. Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor, în sensul definiției din secțiunea IV subsecțiunea B pct. 3, îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III la autoritatea competentă din România dacă:

1. este o entitate autorizată de autoritatea competentă din România în conformitate cu art. 63 din Regulamentul (UE) 2023/1.114 sau autorizată să furnizeze Servicii de Criptoactive în urma unei notificări adresate autorității competente din România în conformitate cu art. 60 din Regulamentul (UE) 2023/1.114; sau

2. nu este o entitate autorizată de autoritatea competentă din România în conformitate cu art. 63 din Regulamentul (UE) 2023/1.114 sau autorizată să furnizeze Servicii de Criptoactive în urma unei notificări adresate autorității competente din România în conformitate cu art. 60 din Regulamentul (UE) 2023/1.114 și este:

a) o entitate sau persoană fizică cu rezidența fiscală în România;

b) o entitate care:

(i) este înregistrată sau organizată în temeiul legislației naționale din România; și

(ii) fie are personalitate juridică în România, fie are obligația de a depune declarații fiscale sau declarații fiscale de informare la autoritatea fiscală din România cu privire la veniturile entității;

c) o entitate administrată din România;

d) o entitate sau o persoană fizică care are un loc obișnuit de desfășurare a activității în România.

B. Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și, respectiv, III în România în ceea ce privește tranzacțiile care fac obiectul raportării efectuate prin intermediul unei sucursale cu sediul în România.

C. Unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care este o entitate nu îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și, respectiv, III în România în temeiul subsecțiunii A pct. 2 lit. b), c) sau d) în cazul în care obligațiile respective sunt îndeplinite de respectivul Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în orice alt stat membru sau într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene în temeiul faptului că are rezidența fiscală în respectivul stat membru sau în respectiva Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

D. Unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III în România în temeiul subsecțiunii A pct. 2 lit. c) sau d) în cazul în care obligațiile respective sunt îndeplinite de respectivul Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în orice alt stat membru sau într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene în temeiul faptului că este o entitate care:

a) este înregistrată sau organizată în temeiul legislației statului membru sau a Jurisdicției Calificate din afara Uniunii Europene; și

^[1] Anexa nr. 6 a fost introdusă prin art. I pct. 64 din O.U.G. nr. 71/2025, în vigoare de la 10 decembrie 2025.

b) fie are personalitate juridică în celălalt stat membru sau cealaltă Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene, fie are obligația de a depune declarații fiscale sau declarații fiscale de informare la autoritățile fiscale din celălalt stat membru sau din Jurisdicția Calificată din afara Uniunii Europene cu privire la veniturile entității.

E. Unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care este o entitate nu îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și, respectiv, III în România în temeiul subsecțiunii A pct. 2 lit. d) în cazul în care obligațiile respective sunt îndeplinite de respectivul Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în orice alt stat membru sau într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene în temeiul faptului că este administrat din respectivul stat membru sau respectiva Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

F. Unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care este o persoană fizică nu îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III în România în temeiul subsecțiunii A pct. 2 lit. d) în cazul în care obligațiile respective sunt îndeplinite de respectivul Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în orice alt stat membru sau într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene în temeiul faptului că are rezidența fiscală în respectivul stat membru sau în respectiva Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

G. Unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și, respectiv, III în România în temeiul subsecțiunii A pct. 2 lit. a), b), c) sau d) în cazul în care acesta a depus o notificare într-un stat membru, într-un format specificat de statul membru respectiv, prin care se confirmă că obligațiile respective sunt îndeplinite de respectivul Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în conformitate cu normele din orice alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii, în temeiul unor criterii care sunt în esență similare cu subsecțiunea A pct. 2 lit. a), b), c) sau, respectiv, d).

H. Unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu îi revin obligațiile de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și, respectiv, III în România cu privire la Tranzacțiile care fac obiectul raportării pe care le efectuează prin intermediul unei sucursale din orice alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene, în cazul în care obligațiile respective sunt îndeplinite de respectiva sucursală într-un astfel de alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

I.1. În sensul subsecțiunii A pct. 2 lit. b), o declarație fiscală de informare este orice depunere utilizată pentru a notifica autoritatea competentă cu privire la veniturile, în parte sau în totalitate, ale Entității, dar care nu prevede neapărat o obligație fiscală a Entității.

I.2. În sensul subsecțiunii A pct. 2 lit. c), acest criteriu include situațiile în care o fiducie sau o Entitate similară din punct de vedere funcțional, care este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, este administrată de un fiduciar sau un reprezentant similar din punct de vedere funcțional, care este rezident fiscal în România. Acest criteriu include sediul conducerii efective, precum și orice alt sediu de conducere al Entității.

I.3. În sensul subsecțiunii A pct. 2 lit. d), Entitatea sau persoana fizică are un loc obișnuit de desfășurare a activității în România. În acest sens, orice Sucursală va fi considerată un loc obișnuit de desfășurare a activității. Acest criteriu include sediul principal, precum și alte locuri obișnuite de desfășurare a activității.

I.4. În sensul respectării cerințelor de raportare și de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunile A și B și pentru a preveni raportarea repetitivă, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să raporteze fiecărui stat membru sau unei Jurisdicții Calificate din afara Uniunii Europene, sub rezerva normelor de la subsecțiunile C-H. În acest scop, subsecțiunile C-F introduc o ierarhie între cele patru criterii de la subsecțiunea A care leagă un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor de autoritatea competentă din România. Această ierarhie asigură faptul că cerințele de diligență fiscală și de raportare din România nu se aplică în cazurile în care există o legătură mai puternică cu un alt stat membru sau cu o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

1.5. În sensul celor prevăzute la 1.4:

a) Subsecțiunea C prevede că o Entitate care este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor la autoritatea competentă din România pe baza criteriilor stabilite la subsecțiunea A pct. 2 lit. b)-d) nu are obligația de a finaliza cerințele de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III din prezenta anexă la autoritatea competentă din România dacă este rezidentă fiscal într-un alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene și finalizează cerințele de diligență fiscală și raportare în respectivul stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

b) Subsecțiunea D prevede că o Entitate care este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu are obligația de a îndeplini cerințele de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III din prezenta anexă la autoritatea competentă din România pe baza criteriilor stabilite la subsecțiunea A pct. 2 lit. c) și d), în măsura în care are personalitate juridică sau are obligația de a depune declarații fiscale sau declarații fiscale de informare la autoritățile fiscale din alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene cu privire la veniturile Entității și este înregistrată sau organizată în conformitate cu legile din respectivul stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene și finalizează cerințele de diligență fiscală și de raportare în respectivul stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

c) Subsecțiunea E prevede că o Entitate care este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu are obligația de a îndeplini cerințele de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III din prezenta anexă la autoritatea competentă din România, în conformitate cu subsecțiunea A pct. 2 lit. d), în măsura în care astfel de cerințe de raportare și de diligență fiscală sunt îndeplinite de un astfel de Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor într-un alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene, în virtutea faptului că este administrat din respectivul stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene.

d) Subsecțiunea F prevede că o persoană care este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu are obligația de a îndeplini cerințele de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III din prezenta anexă la autoritatea competentă din România, în conformitate cu subsecțiunea A pct. 2 lit. d), în măsura în care astfel de cerințe de raportare și de diligență fiscală sunt îndeplinite într-un alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor are rezidența fiscală.

e) Subsecțiunea H prevede că un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu face obiectul cerințelor de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III din prezenta anexă la autoritatea competentă din România, în măsura în care acestea sunt finalizate în alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene, în virtutea efectuării tranzacțiilor relevante pentru utilizatorii de criptoactive prin intermediul unei Sucursale din respectivul stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, care menține una sau mai multe Sucursale îndeplinește cerințele de diligență fiscală și raportare cu privire la un Utilizator de Criptoactive, dacă oricare dintre Sucursalele sale din alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene îndeplinește aceste cerințe.

f) Subsecțiunea G prevede că un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu are obligația de a îndeplini cerințele de raportare și de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II și III din prezenta anexă la autoritatea competentă din România de care aparține în conformitate cu subsecțiunea A pct. 2 lit. a)-d), în măsura în care a depus o notificare la autoritatea competentă din România într-un format specificat de aceasta care să confirme că astfel de cerințe de raportare și de diligență fiscală sunt îndeplinite de un astfel de Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în conformitate cu normele unui alt stat membru sau Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene în temeiul unei legături care este în esență similară celei la care este supus la autoritatea competentă din România, cu excepția cazului în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor are legături în România în conformitate cu subsecțiunea A pct. 2 lit. a), c) sau d).

1.6. Modelul, conținutul, modalitatea de depunere a notificării prevăzute la pct. 1.5 lit. f) se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală (A.N.A.F.).

Secțiunea II. Cerințe de raportare

A. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, în sensul secțiunii I subsecțiunile A și B, raportează la autoritatea competentă din România informațiile menționate la subsecțiunea B a prezentei secțiuni.

B. Pentru fiecare an calendaristic relevant sau pentru fiecare altă perioadă de raportare adecvată și sub rezerva obligațiilor Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori prevăzute în secțiunea I și a procedurilor de diligență fiscală prevăzute în secțiunea III, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor raportează, cu privire la utilizatorii săi de criptoactive care sunt utilizatori care fac obiectul raportării sau care au persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării, următoarele informații:

1. în cazul unei persoane fizice care este un utilizator care face obiectul raportării: numele, adresa, statul membru (statele membre)/jurisdicția (jurisdicțiile) de rezidență, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), data și locul nașterii.

În cazul unei entități care este un utilizator care face obiectul raportării și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală prevăzute la secțiunea III este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care sunt persoane care fac obiectul raportării: numele, adresa, statul membru (statele membre)/jurisdicția (jurisdicțiile) de rezidență și numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF) ale entității, precum și numele, adresa, statul membru (statele membre)/jurisdicția (jurisdicțiile) de rezidență, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), data și locul nașterii fiecărei persoane care exercită controlul asupra entității care este persoană care face obiectul raportării, precum și rolul (rolurile) în temeiul căruia (cărora) fiecare astfel de persoană care face obiectul raportării este o persoană care exercită controlul asupra entității.

Fără a aduce atingere subsecțiunii B pct. 1, în cazul în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor raportează unei autorități competente care utilizează un Serviciu de Identificare și se bazează pe confirmarea directă a identității și a rezidenței persoanei care face obiectul raportării prin intermediul unui Serviciu de Identificare pus la dispoziție de un stat membru sau de Uniunea Europeană pentru a stabili identitatea și toate rezidențele fiscale ale persoanei care face obiectul raportării, informațiile care trebuie raportate cu privire la persoana care face obiectul raportării sunt numele, identificatorul (identificatorii) din Serviciul de Identificare și statul membru (statele membre) emitent(e), precum și rolul (rolurile) în temeiul căruia (cărora) fiecare persoană care face obiectul raportării este o persoană care exercită controlul asupra entității;

2. numele, adresa, numărul de identificare fiscală (NIF) și, dacă este disponibil, numărul individual de identificare menționat la art. 291⁶ alin. (14) și identificatorul global al entității juridice ale Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor;

3. pentru fiecare tip de Criptoactiv care face obiectul raportării și cu care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor a efectuat tranzacții care fac obiectul raportării în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, dacă este cazul:

- a) denumirea completă a tipului de criptoactiv care face obiectul raportării;
- b) suma brută agregată plătită, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții care fac obiectul raportării în contextul achizițiilor în schimbul monedei fiduciare;
- c) suma brută agregată încasată, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții care fac obiectul raportării în contextul vânzărilor în schimbul monedei fiduciare;
- d) valoarea justă de piață agregată, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții care fac obiectul raportării în contextul achizițiilor în schimbul altor criptoactive care fac obiectul raportării;
- e) valoarea justă de piață agregată, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții care fac obiectul raportării în contextul vânzărilor în schimbul altor criptoactive care fac obiectul raportării;
- f) valoarea justă de piață agregată, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării;
- g) valoarea justă de piață agregată, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții care fac obiectul raportării, defalcate pe tipuri de transfer, în cazul în care acestea sunt cunoscute de

Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor, în cazul acelor transferuri către Utilizatorul care face obiectul raportării care nu intră sub incidența lit. b) și d);

h) valoarea justă de piață agregată, numărul agregat de unități și numărul de tranzacții care fac obiectul raportării, defalcate pe tipuri de transfer, în cazul în care acestea sunt cunoscute de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor, în cazul acelor transferuri din partea Utilizatorului care face obiectul raportării care nu intră sub incidența lit. c), e) și f); și

i) valoarea justă de piață agregată, precum și numărul agregat de unități de transferuri efectuate de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor către adresele registrelor distribuite menționate în Regulamentul (UE) 2023/1.114 sau către adrese de portofel necunoscute de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor despre care nu se știe că ar fi asociate cu un furnizor de servicii de active virtuale sau cu o instituție financiară.

4. Fără a aduce atingere subsecțiunii B pct. 1, nu este obligatorie raportarea NIF în cazul în care:

(i) Jurisdicția care face obiectul raportării nu emite NIF; sau

(ii) dreptul intern al Jurisdicției care face obiectul raportării nu impune colectarea NIF emis de respectiva Jurisdicție din afara Uniunii Europene care face obiectul raportării.

5. În sensul subsecțiunii B pct. 3 lit. b) și c), suma plătită sau încasată se raportează în moneda fiduciară în care a fost plătită sau încasată. În cazul în care sumele au fost plătite sau încasate în mai multe monede fiduciare, sumele se raportează într-o singură monedă, convertită la momentul fiecărei tranzacții care face obiectul raportării, într-un mod aplicat consecvent de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor.

6. În sensul subsecțiunii B pct. 3 lit. d)-i), valoarea justă de piață se determină și se raportează într-o singură monedă, evaluată la momentul fiecărei Tranzacții care face obiectul Raportării într-un mod aplicat consecvent de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor.

7. Informațiile raportate trebuie să identifice moneda fiduciară în care este raportată fiecare sumă.

B.1. Precizări privind informațiile de raportare

1. Jurisdicția (Jurisdicțiile) de rezidență:

Jurisdicția (Jurisdicțiile) de rezidență care trebuie raportată (raportate) cu privire la o Persoană care face obiectul raportării este (sunt) jurisdicția (jurisdicțiile) de rezidență identificată (identificate) de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor în conformitate cu procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunea III. În cazul unei Persoane care face obiectul raportării care este identificată ca având mai multe jurisdicții de rezidență, jurisdicțiile de rezidență de raportat sunt toate jurisdicțiile de rezidență identificate de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor pentru Persoana care face obiectul raportării.

2. Număr de identificare fiscală

NIF care trebuie raportat este NIF atribuit Persoanei care face obiectul raportării în funcție de jurisdicția sa de rezidență. În cazul unei Persoane care face obiectul raportării care este identificată ca având mai multe jurisdicții de rezidență, NIF care trebuie raportat este NIF al Persoanei care face obiectul raportării în ceea ce privește fiecare Jurisdicție care face obiectul raportării. În acest sens, termenul „NIF” include un echivalent funcțional în absența unui Număr de Identificare Fiscală.

Potrivit subsecțiunii B pct. 4 nu este necesară raportarea unui NIF cu privire la o Persoană care face obiectul raportării care este rezidentă într-o Jurisdicție calificată din afara Uniunii Europene care face obiectul raportării sau cu privire la care nu a fost emis un NIF. Cu toate acestea, dacă și atunci când o Jurisdicție care face obiectul raportării începe să emită NIF și emite un NIF unei anumite Persoane care face obiectul raportării, excepția prevăzută la subsecțiunea B nu se mai aplică, iar NIF al Persoanei care face obiectul raportării va fi raportat în cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor obține o autocertificare care conține un astfel de NIF sau obține în alt mod un astfel de NIF.

Excepția descrisă la subsecțiunea B pct. 4 subpct. (ii) se concentrează asupra legislației interne a jurisdicției Persoanei care face obiectul raportării. În cazul în care o Jurisdicție care face obiectul raportării a emis un NIF unei Persoane care face obiectul raportării, iar colectarea unui astfel de NIF nu poate fi solicitată în temeiul legislației interne a respectivei jurisdicții, Furnizorul de

Servicii de Criptoactive Raportor nu are obligația de a obține și de a raporta NIF. Cu toate acestea, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu este împiedicat să solicite și să colecteze NIF-ul persoanei care face obiectul raportării în scopuri de raportare în cazul în care Persoana care face obiectul raportării alege să îl furnizeze. În acest caz, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor va raporta NIF.

3. Subsecțiunea B pct. 2 impune Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor să își raporteze numele, adresa, numărul de identificare fiscală (NIF) și, dacă este disponibil, numărul individual de identificare menționat la art. 291^e alin. (14) și identificatorul global al entității juridice ale Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor.

Informații privind numărul de identificare al Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor:

Numărul de identificare al unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor este unul dintre următoarele tipuri de numere atribuite unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în scopuri de identificare: un NIF sau, în absența acestuia, un cod/număr de înregistrare al întreprinderii/companiei sau Codul Unic de Identificare al Entității (LEI). În cazul în care nu este atribuit niciun număr de identificare Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor, atunci trebuie raportate numai numele și adresa Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor.

4. Informații privind Tranzacțiile Relevante

Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie să raporteze, pentru fiecare tip de Criptoactive Relevante, informațiile prevăzute la subsecțiunea B pct. 4.

În cazul tranzacțiilor de Criptoactiv contra Monedă Fiduciară în conformitate cu subsecțiunea B pct.^[1] lit. b) și c), Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie să raporteze suma plătită sau încasată de Utilizatorul care face obiectul raportării, fără comisioanele de tranzacție.

Pentru tranzacțiile de Criptoactiv contra Criptoactiv în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. d) și e), Tranzacțiile de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. f), alte transferuri în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. g) și h), precum și raportarea privind transferurile către portofele care nu sunt cunoscute de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor ca fiind asociate cu furnizorii de servicii de active virtuale sau cu instituțiile financiare, astfel cum sunt definiți acești termeni în recomandările Grupului de acțiune financiară internațională actualizate în iunie 2019 referitoare la furnizorii de servicii de active virtuale, în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. i), având în vedere absența unei contravalori (cunoscute), Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie să raporteze valoarea justă de piață a Criptoactivelor Relevante achiziționate și vândute sau transferate, fără comisioane de tranzacție.

Pentru toate categoriile de raportare în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. b)-i), normele impun agregarea, și anume însumarea, tuturor tranzacțiilor atribuibile fiecărei categorii de raportare pentru fiecare tip de Criptoactive Relevante, astfel cum au fost convertite și evaluate în conformitate cu subsecțiunea B pct. 5 și 6. Cu toate acestea, în cazul în care un Criptoactiv Relevant este nefungibil și diferite variații ale Criptoactivului Relevant nu au aceeași valoare între unitățile fixe, fiecare unitate va fi considerată un tip separat de Criptoactiv Relevant.

5. Tipul Criptoactivului Relevant

Informațiile de la subsecțiunea B pct. 3 lit. b)-i) vor fi raportate în funcție de tipul de Criptoactiv Relevant, prevederile subsecțiunii B pct. 3 lit. a) aplicându-se în mod corespunzător.

6. Tranzacții Criptoactiv contra Monedă Fiduciară

În conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. b), Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie să raporteze suma agregată plătită de către Utilizatorul care face obiectul raportării pentru fiecare tip de Criptoactive Relevante achiziționate, fără comisioanele de tranzacție.

O achiziție este orice tranzacție efectuată de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor în care Utilizatorul care face obiectul raportării obține un Criptoactiv Relevant, indiferent dacă un astfel de activ este obținut de la un vânzător terț sau chiar de la Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor.

^[1] N.r. Textul din Monitorul Oficial este incomplet, cel mai probabil fiind vorba despre „pct. 3”.

În contextul vânzărilor de Criptoactive Relevante contra Monedă Fiduciară, subsecțiunea B pct. 3 lit. c) impune ca Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor să raporteze suma agregată încasată în Monedă Fiduciară, fără comisioanele de tranzacție pentru orice Criptoactive Relevante înstrăinate de Utilizatorul care face obiectul raportării.

O vânzare este orice tranzacție efectuată de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor în care Utilizatorul raportor înstrăinează un Criptoactiv Relevant, indiferent dacă un astfel de activ este livrat unui cumpărător terț sau Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor.

În situația în care un utilizator care face obiectul raportării achiziționează sau vinde un Criptoactiv Relevant contra Monedă Fiduciară, deși Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu are cunoștințe reale despre contravaloarea aferentă Monedei Fiduciare, astfel de tranzacții se raportează ca transferuri trimise către sau de către un Utilizator care face obiectul raportării în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. g) și, respectiv, subsecțiunea B pct. 3 lit. h).

7. Tranzacții criptoactiv contra criptoactiv

O tranzacție Criptoactiv contra Criptoactiv care este efectuată de un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se va raporta atât în conformitate cu subsecțiunea B alin. (3) lit. d), cât și cu subsecțiunea B pct. 3 lit. e), respectiv valoarea justă de piață a criptoactivelor relevante și/sau, după caz, valoarea justă de piață a criptoactivelor relevante vândute, fără comisioanele de tranzacție.

Toate tranzacțiile Criptoactiv contra Criptoactiv efectuate de același Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor fac obiectul raportării atât în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. d), cât și cu subsecțiunea B pct. 3 lit. e). În situația în care un Utilizator care face obiectul raportării efectuează o tranzacție Criptoactiv contra Criptoactiv, deși Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu are cunoștințe reale despre Criptoactivul Relevant achiziționat sau vândut, astfel de tranzacții trebuie raportate ca transferuri trimise către sau de către un Utilizator care face obiectul raportării în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. g) și, respectiv, subsecțiunea B pct. 3 lit. h).

8. Tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării

În conformitate cu subsecțiunea A pct. 3 lit. f), informațiile agregate privind Transferurile care constituie Tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării trebuie raportate ca o categorie separată de Tranzacții Relevante. În ceea ce privește astfel de Tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării, clientul comerciantului pentru sau în numele căruia Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor prestează un serviciu care efectuează Tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării va fi considerat drept Utilizator de Criptoactive (sub rezerva condițiilor specificate în definiția Utilizatorului de Criptoactive) și, prin urmare, drept Utilizator care face obiectul raportării, în plus față de comerciant. Informațiile agregate cu privire la Tranzacțiile de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării efectuate de clientul comerciantului nu trebuie incluse în informațiile agregate raportate cu privire la Transferuri în temeiul subsecțiunii B pct. 3 lit. h). Informațiile agregate cu privire la Transferurile care nu constituie Tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării exclusiv în virtutea neîndeplinirii pragului *de minimis* trebuie incluse în informațiile agregate raportate cu privire la Transferurile prevăzute în subsecțiunea B pct. 3 lit. g) și h).

9. Transferuri, altele decât tranzacțiile de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării

Subsecțiunea B pct. 3 lit. g) și h) impune ca Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori să raporteze valoarea justă de piață a altor transferuri trimise unui Utilizator care face obiectul raportării și, respectiv, de către un Utilizator care face obiectul raportării. În plus, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să defalce valoarea justă de piață agregată, numărul agregat de unități și numărul de transferuri efectuate în numele unui Utilizator care face obiectul raportării, în cursul perioadei de raportare, în funcție de tipul de transfer subiacent, în cazul în care un astfel de tip de transfer este cunoscut de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor.

10. Transferuri către adrese de portofel externe

Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu este obligat să raporteze numărul agregat de unități sau valoarea justă de piață agregată a transferurilor, în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. i), în cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor cunoaște faptul că

adresa portofelului la care este transferat Criptoactivul Relevant este asociată cu un furnizor de servicii de active virtuale sau cu o instituție financiară.

11. Perioada de raportare adecvată

Informațiile care trebuie raportate în temeiul subsecțiunilor B pct. 1-3 trebuie să fie cele referitoare la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate. Pentru a determina care este semnificația sintagmei „perioadă de raportare adecvată” trebuie să se facă referire la sensul pe care termenul îl are în acel moment în conformitate cu regulile de raportare din România.

12. Locul nașterii

Locul nașterii trebuie raportat dacă, în ceea ce privește Persoana care face obiectul raportării, atât:

a) furnizorul de Servicii de Criptoactive care face obiectul raportării este obligat să obțină locul nașterii și să îl raporteze în conformitate cu legislația internă; și

b) locul nașterii este disponibil în informațiile care pot fi căutate electronic menținute de Furnizorul de Servicii de Criptoactive care face obiectul raportării.

13. Norme de evaluare și conversie valutară pentru tranzacțiile Criptoactiv contra Monedă Fiduciară

În sensul pct. 5, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor poate aplica cursul la vedere la momentul tranzacției (tranzacțiilor) pentru a converti aceste sume într-o singură Monedă Fiduciară determinată de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor. Informațiile raportate trebuie să identifice Moneda Fiduciară în care fiecare sumă este raportată.

În plus, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să agreze, respectiv să însumeze toate tranzacțiile atribuibile fiecărei categorii de raportare pentru fiecare tip de Criptoactive Relevante, astfel cum au fost convertite în conformitate cu pct. 5.

14. Norme de evaluare și conversie monetară pentru tranzacțiile Criptoactiv contra Criptoactiv

În sensul subsecțiunii B pct. 3 lit. d) și e), Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala de perechile de tranzacționare Criptoactiv contra Monedă Fiduciară aplicabile pe care le menține pentru a determina valoarea justă de piață a ambelor Criptoactive Relevante.

De exemplu, în contextul unei vânzări a Criptoactivului Relevant A împotriva Criptoactivului Relevant B, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor poate, la momentul executării tranzacției:

(i) să efectueze o conversie implicită a Criptoactivului Relevant A în Monedă Fiduciară pentru a determina valoarea justă de piață a Criptoactivului Relevant A vândut în scopul raportării în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. e); și

(ii) să efectueze o conversie implicită a Criptoactivului Relevant B achiziționat în Monedă Fiduciară pentru a determina valoarea justă de piață a Criptoactivului Relevant B achiziționat în scopul raportării în conformitate cu subsecțiunea B pct. 3 lit. d).

Atunci când un Criptoactiv Relevant dificil de evaluat este schimbat contra unui Criptoactiv Relevant care poate fi ușor evaluat, evaluarea în Monedă Fiduciară a Criptoactivului Relevant contra care este schimbat Criptoactivul Relevant dificil de evaluat se va prevala de stabilirea unei valori a Monedei Fiduciare pentru Criptoactivul Relevant dificil de evaluat, cum ar fi:

(i) un Utilizator de Criptoactive utilizează un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor pentru a vinde Criptoactivul Relevant A contra cumpărării Criptoactivului Relevant B. Criptoactivul Relevant A are o valoare echivalentă a Monedei Fiduciare ușor de obținut, iar Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor poate efectua o conversie implicită pentru a determina valoarea justă de piață a vânzării Criptoactivului Relevant A. Cu toate acestea, Criptoactivul Relevant B este un Criptoactiv lansat recent, iar Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu poate stabili o valoare justă de piață echivalentă, deoarece nu există o sumă disponibilă pentru conversia Monedei Fiduciare. În acest caz, pentru a determina valoarea de achiziție atribuibilă achiziției Criptoactivului B de către Utilizatorul de Criptoactive, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor poate efectua o conversie implicită a Criptoactivului Relevant B, atribuindu-i aceeași sumă în Monedă Fiduciară atribuită Criptoactivului Relevant A.

În scopul raportării în temeiul subsecțiunii B pct. 3 lit. d) și e), Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să agreghe, respectiv să însumeze toate tranzacțiile atribuibile fiecărei categorii de raportare, astfel cum au fost convertite în conformitate cu pct. 5.

15. Reguli de evaluare și conversie monetară pentru Tranzacțiile de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării și alte Transferuri.

În sensul subsecțiunii B pct. 3 lit. f)-i), valoarea justă de piață se va stabili și raporta într-o singură monedă, utilizând o metodă rezonabilă de evaluare care să țină seama de dovezile contemporane ale valorii la momentul fiecărei tranzacții relevante într-un mod aplicat consecvent de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor.

În efectuarea unei astfel de evaluări, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor poate utiliza ca referință valorile perechilor de tranzacționare Criptoactiv și Monedă fiduciară relevante pe care le menține pentru a determina valoarea justă de piață a Criptoactivelor Relevante la momentul transferului. Informațiile raportate trebuie să identifice Moneda Fiduciară în care este exprimată fiecare sumă.

Exemplu: Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor menține o platformă de tranzacționare și facilitează, de asemenea, transferurile de Criptoactive Relevante. Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor efectuează un transfer al Criptoactivului Relevant A pentru Utilizatorul de Criptoactive A. De asemenea, Criptoactivul Relevant A este tranzacționat în mod regulat contra Monedă Fiduciară pe platforma de tranzacționare a Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor. Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor A se poate prevala de astfel de date de tranzacționare pentru a determina valoarea justă de piață a Criptoactivului Relevant A la momentul Transferului.

În cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor care efectuează Transferul nu menține o valoare de referință aplicabilă a perechilor relevante de tranzacționare a Criptoactivelor Relevante și a Monedelor Fiduciare, se va prevala de următoarele metode de evaluare:

(i) în primul rând, trebuie utilizate valorile contabile interne pe care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor le menține în ceea ce privește Criptoactivul Relevant;

(ii) în cazul în care nu este disponibilă o valoare contabilă, se va utiliza o valoare furnizată de companii terțe sau de site-uri web care agregă prețurile curente ale Criptoactivelor Relevante, în cazul în care se preconizează în mod rezonabil că metoda de evaluare utilizată de respectiva terță parte va oferi un indicator fiabil al valorii;

(iii) în cazul în care niciuna dintre cele de mai sus nu este disponibilă, trebuie utilizată cea mai recentă evaluare a Criptoactivului Relevant de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor; și

(iv) în cazul în care o valoare nu poate fi încă atribuită, o estimare rezonabilă poate fi aplicată ca măsură de ultimă instanță.

În acest caz metoda alternativă de evaluare trebuie indicată prin intermediul elementului corespunzător din schema XML relevantă.

În scopul raportării în temeiul subsecțiunii B pct. 3 lit. f)-i), Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să agreghe, respectiv să însumeze toate tranzacțiile atribuibile fiecărei categorii de raportare pentru fiecare tip de Criptoactive Relevante, astfel cum au fost convertite în conformitate cu pct. 5.

C. Fără a aduce atingere subsecțiunii B pct. 1, nu este obligatorie raportarea locului nașterii, cu excepția cazului în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor este obligat să îl obțină și să îl raporteze în temeiul normelor legale în vigoare.

D. 1. Informațiile enumerate la subsecțiunea B se raportează anual, în anul calendaristic care urmează anului la care se referă informațiile. Primele informații se raportează pentru anul calendaristic relevant sau pentru altă perioadă de raportare adecvată începând cu 1 ianuarie 2026.

2. Raportarea informațiilor prevăzute la subsecțiunea B se face până la data de 15 martie inclusiv a anului calendaristic curent pentru informațiile aferente anului calendaristic precedent.

Legislație conexă: O.P.A.N.A.F. nr. 750/2026 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului utilizat de Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. 291° alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (M. Of. nr. 553 din 6 iulie 2026).

3. A.N.A.F. stabilește și publică într-o secțiune dedicată pe pagina de internet proprie lista jurisdicțiilor calificate din afara Uniunii, respectiv lista jurisdicțiilor partenere conform definițiilor prevăzute în prezenta anexă.

E. Fără a aduce atingere subsecțiunilor A și D, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, în sensul lit. a), b), c) sau d) de la pct. 2 subsecțiunea A secțiunea I, nu este obligat să furnizeze informațiile prevăzute la subsecțiunea B cu privire la un Utilizator care face obiectul raportării sau la o persoană care exercită controlul pentru care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor finalizează raportarea acestor informații într-o jurisdicție din afara Uniunii Europene care face obiectul unui acord efectiv privind stabilirea autorității competente încheiat cu statul membru de reședință al respectivului utilizator care face obiectul raportării sau respectivei persoane care exercită controlul.

Secțiunea III. Proceduri de diligență fiscală

Un Utilizator de Criptoactive este considerat Utilizator care face obiectul raportării începând cu data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de diligență fiscală descrise în prezenta secțiune.

A. Proceduri de diligență fiscală pentru persoanele fizice care sunt Utilizatori de Criptoactive

Se aplică următoarele proceduri pentru a stabili dacă persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive este un Utilizator care face obiectul raportării.

1. La stabilirea relației cu persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive sau, în cazul persoanelor fizice care sunt Utilizatori de Criptoactive Preexistenți la 1 ianuarie 2027, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor obține o declarație pe propria răspundere în baza căreia poate să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(lei) persoanei fizice respective și să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute, inclusiv a oricăror documente obținute în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei.

În cazul în care o persoană este rezidentă în scopuri fiscale în două sau mai multe jurisdicții, toate jurisdicțiile de rezidență vor fi declarate prin declarația pe propria răspundere, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor urmând să considere Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive drept Utilizator care face obiectul raportării în ceea ce privește fiecare Jurisdicție care face obiectul raportării.

Se consideră că un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor a confirmat „caracterul rezonabil” al unei declarații pe propria răspundere dacă, în cursul stabilirii relației cu o Persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive și după revizuirea informațiilor obținute în legătură cu stabilirea relației (inclusiv orice documente obținute în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei), nu află sau nu are motive să suspecteze că autocertificarea inițială este incorectă sau nu prezintă încredere.

În cazul unei declarații pe propria răspundere care nu promovează testul de caracter rezonabil, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor obține: (i) fie o declarație pe propria răspundere valabilă; fie (ii) o explicație și o documentație rezonabilă (după caz) care să susțină caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere și să păstreze o dovadă a unei astfel de explicații și document înainte de a presta servicii de efectuare a Tranzacțiilor Relevante către Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive.

2. În cazul în care, în orice moment, intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la o persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive, în urma căreia Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor află sau are motive să suspecteze că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau nu este de încredere, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu se poate baza pe aceasta și trebuie să obțină o declarație pe propria răspundere valabilă sau o explicație rezonabilă și, după caz, documente care să justifice valabilitatea declarației pe propria răspundere inițiale.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor are motive să suspecteze că o declarația pe propria răspundere nu prezintă încredere sau este incorectă dacă informațiile sale referitor la fapte sau declarații relevante cuprinse în declarația pe propria răspundere sau în alte documente sunt de așa natură încât ar pune la îndoială cele cuprinse în declarația făcută. Un Furnizor de Servicii

de Criptoactive Raportor are, de asemenea, motive să suspecteze că o declarație pe propria răspundere fie nu prezintă încredere, fie este incorectă în contextul în care există informații în documentație sau în dosarele Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor care intră în conflict cu afirmația persoanei cu privire la statutul său.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor are motive să suspecteze că o declarație pe propria răspundere furnizată de o persoană nu prezintă încredere sau este incorectă în cazul în care aceasta este incompletă cu privire la orice element relevant în raport cu persoana respectivă, declarația pe propria răspundere conține orice informații care nu sunt în concordanță cu cele declarate de persoana respectivă sau Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor are alte informații care nu sunt în concordanță cu cele declarate de persoana în cauză. Se consideră că un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, care se prevalează de un furnizor de servicii pentru a revizui și a menține o declarație pe propria răspundere, află sau are motive să suspecteze faptele în cunoștință de cauză a furnizorului de servicii.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor nu se poate prevala de documentația furnizată de o persoană dacă documentația nu stabilește în mod rezonabil identitatea persoanei care prezintă documentația.

În cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor are alte informații care nu sunt în concordanță cu statutul persoanei sau documentația nu conține informațiile necesare pentru a stabili statutul persoanei, acesta nu se poate prevala de documentația furnizată.

O „schimbare a circumstanțelor” include orice modificare ce are ca rezultat adăugarea de informații relevante pentru statutul unei persoane fizice care este Utilizator de Criptoactive sau care intră în conflict în alt mod cu statutul unui astfel de utilizator sau orice modificare sau adăugare de informații la orice profil asociat unei astfel de Persoane fizice care este Utilizator de Criptoactive dacă respectiva modificare sau adăugare de informații afectează statutul Persoanei fizice care este Utilizator de Criptoactive. În acest scop, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să stabilească dacă noile informații obținute cu privire la profilul persoanei fizice care este Utilizator de Criptoactive în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau alte obligații de reglementare includ noi informații care constituie o schimbare a circumstanțelor. O schimbare a circumstanțelor care afectează declarația pe propria răspundere furnizată Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor va înceta valabilitatea declarației pe propria răspundere cu privire la informațiile care nu mai sunt fiabile, până la actualizarea informațiilor.

Atunci când intervine o modificare a circumstanțelor, în conformitate cu subsecțiunea A pct. 2, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu se poate prevala de declarația pe propria răspundere inițială și trebuie să obțină fie (i) o declarație pe propria răspundere valabilă care să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(lei) Persoanei fizice care este Utilizator de Criptoactive, fie (ii) o explicație și o documentație rezonabilă (după caz) care să susțină valabilitatea declarației pe propria răspundere inițială (și să păstreze o dovadă a unei astfel de explicații și documentații). Prin urmare, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să instituie proceduri pentru a se asigura că orice modificare care constituie o schimbare a circumstanțelor este identificată de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor. În plus, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să notifice orice persoană care furnizează o autocertificare cu privire la obligația persoanei de a notifica Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor cu privire la o modificare a circumstanțelor.

O declarație pe propria răspundere devine lipsită de valabilitate la data la care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor care deține declarația pe propria răspundere află sau are motive să suspecteze că circumstanțele care afectează corectitudinea declarației pe propria răspundere s-au schimbat. Cu toate acestea, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate alege să considere o persoană ca având același statut pe care îl avea înainte de modificarea circumstanțelor până la prima dintre cele 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere a devenit lipsită de valabilitate din cauza modificării circumstanțelor, de la data confirmării valabilității declarației sau de la data obținerii unei noi declarații. În cazul în care Furnizorul de Servicii de

Criptoactive Raportor nu poate obține o confirmare a valabilității declarației inițiale sau o declarație pe propria răspundere valabilă în această perioadă de 90 de zile, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să considere Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive drept rezident al jurisdicției (jurisdicțiilor) în care Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive a pretins că este rezidentă în declarația inițială și jurisdicția (jurisdicțiile) în care Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive poate fi rezidentă ca urmare a modificării circumstanțelor. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate baza pe o declarație pe propria răspundere fără a fi nevoit să investigheze posibilele modificări ale circumstanțelor care ar putea afecta valabilitatea declarației, cu excepția cazului în care află sau are motive să suspecteze că circumstanțele s-au schimbat. De exemplu, în cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor obține informații în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau cu alte cerințe de reglementare conform cărora informațiile conținute în declarație nu mai sunt exacte sau nu mai prezintă încredere, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să actualizeze declarația pe propria răspundere cu privire la informațiile identificate, înainte de a se putea prevala de aceasta.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate păstra un exemplar original, o copie certificată sau o fotocopie, inclusiv o microfișă, o scanare electronică sau un mijloc similar de stocare electronică, sau o copie electronică a declarației pe propria răspundere. Declarația pe propria răspundere, inclusiv exemplarul original, poate exista și numai în format electronic.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate considera o declarație pe propria răspundere ca fiind valabilă, în ciuda faptului că aceasta conține o eroare nesemnificativă, în cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor dispune de suficiente documente la dosar pentru a completa informațiile care lipsesc din declarația pe propria răspundere din cauza erorii. În acest caz, documentația care s-a utilizat pentru remedierea erorii nesemnificative trebuie să fie concludentă.

B. Proceduri de diligență fiscală pentru entitățile care sunt Utilizatori de Criptoactive

Se aplică următoarele proceduri pentru a stabili dacă entitatea care este Utilizator de Criptoactive este un Utilizator care face obiectul raportării sau o entitate, alta decât o Persoană Excluză sau o Entitate Activă, cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul și care sunt Persoane care fac obiectul raportării:

1. Se stabilește dacă entitatea care este Utilizator de Criptoactive are calitatea de Persoană care face obiectul raportării.

a) Pentru stabilirea relației cu entitatea care este Utilizator de Criptoactive sau, în cazul entităților care sunt Utilizatori de Criptoactive preexistenți la 1 ianuarie 2027, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor obține o declarație pe propria răspundere în baza căreia poate să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(le) entității respective și să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute, inclusiv a oricăror documente obținute în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei. În cazul în care entitatea care este Utilizator de Criptoactive certifică faptul că nu are rezidență fiscală, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor se poate baza pe sediul conducerii efective sau pe adresa sediului principal pentru a stabili rezidența entității care este Utilizator de Criptoactive.

b) Dacă declarația pe propria răspundere indică faptul că entitatea care este Utilizator de Criptoactive este rezidentă într-o jurisdicție, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să considere entitatea care este Utilizator de criptoactive drept Utilizator care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care stabilește în mod rezonabil, pe baza declarației pe propria răspundere sau a informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că entitatea respectivă este o Persoană Excluză.

În cazul în care declarația pe propria răspundere indică faptul că Entitatea care este Utilizator de Criptoactive este rezidentă într-o Jurisdicție care face obiectul raportării, atunci Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor va considera Entitatea care este Utilizator de Criptoactive drept Utilizator care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care stabilește, în mod rezonabil, pe baza declarației pe propria răspundere sau a informațiilor pe care le deține sau care sunt

disponibile public, că Entitatea care este Utilizator de Criptoactive este o Persoană exclusă. Aceste informații includ informații care au fost obținute în scopul finalizării procedurilor de diligență fiscală în conformitate cu anexa nr. 1.

Informațiile „disponibile public” includ informațiile publicate de către o autoritate publică dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării, cum ar fi informațiile publicate sub formă de listă, informații dintr-un registru disponibil public sau informații divulgate pe o piață a titlurilor de valoare stabilită. În acest sens Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să păstreze o consemnare a tipului de informații examinate și data la care au fost examinate informațiile.

Pentru a stabili dacă o Entitate care este Utilizator de Criptoactive este un Utilizator care face obiectul raportării, Furnizorul de Servicii de Criptoactive care face obiectul raportării poate urma îndrumările de la subsecțiunea B pct. 1 lit. a)-b) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor. Acest lucru permite unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, de exemplu, să stabilească în conformitate cu subsecțiunea B pct. 1 lit. b) că o Entitate care este Utilizator de Criptoactive este o Persoană exclusă și, prin urmare, nu este un Utilizator care face obiectul raportării.

Declarația pe propria răspundere trebuie să permită stabilirea rezidenței (rezidențelor) fiscale a (ale) Entității care este Utilizator de Criptoactive. În cazul în care o Entitate este supusă impozitării în calitate de rezidentă în mai multe jurisdicții, toate jurisdicțiile de rezidență trebuie declarate în declarația pe propria răspundere, iar Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor va considera Entitatea care este Utilizator de Criptoactive drept Utilizator care face obiectul raportării pentru fiecare Jurisdicție care face obiectul raportării.

În cazul în care o Entitate care este Utilizator de Criptoactive certifică faptul că nu are rezidență fiscală, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala de locul administrării efective sau, în calitate de reprezentant, de adresa sediului principal al Entității care este Utilizator de Criptoactive pentru a-i determina rezidența.

După obținerea de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor a declarației pe propria răspundere care îi permite să determine rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(le) Entității care este Utilizator de Criptoactive, acesta confirmă caracterul rezonabil al unei astfel de declarații pe baza informațiilor obținute în legătură cu stabilirea relației, inclusiv orice documente obținute în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

Se consideră că un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor a confirmat „caracterul rezonabil” al unei declarații pe propria răspundere dacă, în cursul stabilirii unei relații cu Entitatea care este Utilizator de Criptoactive și după revizuirea informațiilor obținute în legătură cu stabilirea relației (inclusiv orice documente obținute în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului), nu află sau nu are motive să suspecteze că declarația pe propria răspundere este incorectă sau nu prezintă încredere.

În cazul unei declarații pe propria răspundere care nu promovează testul de caracter rezonabil, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor obține fie (i) o declarație pe propria răspundere valabilă, fie (ii) o explicație și o documentație rezonabilă (după caz) care să susțină caracterul rezonabil declarației (și păstrează o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și documentații) înainte de a presta servicii de efectuare a Tranzacțiilor Relevante către Entitatea care este Utilizator de Criptoactive.

2. Se stabilește dacă entitatea are una sau mai multe persoane care exercită controlul și care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul unei entități care este Utilizator de Criptoactive fără a fi Persoană Exclusă, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor determină dacă aceasta are una sau mai multe persoane care exercită controlul și care sunt Persoane care fac obiectul raportării, cu excepția cazului în care stabilește că entitatea care este Utilizator de Criptoactive este o Entitate Activă, pe baza unei declarații pe propria răspundere din partea entității respective.

a) Se stabilesc persoanele care exercită controlul asupra entității care este Utilizator de Criptoactive. În scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul asupra unei entități care este Utilizator de Criptoactive, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei cu condiția

ca aceste proceduri să fie conforme legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu are obligația legală de a aplica măsurile de cunoaștere a clientelei conform legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, acesta aplică proceduri similare în esență în scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul.

b) Se stabilește dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei entități care este Utilizator de Criptoactive este o persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul este o persoană care face obiectul raportării, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se bazează pe o declarație pe propria răspundere din partea unei entități care este Utilizatorul de Criptoactive sau a respectivei persoane care exercită controlul, în baza căreia poate să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(le) persoanei care exercită controlul și să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute, inclusiv a oricăror documente obținute în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei.

3. În cazul în care, în orice moment, intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la o entitate care este Utilizator de Criptoactive sau la persoanele care exercită controlul asupra acesteia în urma căreia Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor află sau are motive să suspecteze că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau nu este de încredere, acesta nu se poate baza pe declarația pe propria răspundere inițială și trebuie să obțină o declarație pe propria răspundere valabilă sau o explicație rezonabilă și, după caz, documente care să justifice valabilitatea declarației pe propria răspundere inițiale. În acest sens, procedurile prevăzute în secțiunea III, subsecțiunea A, pct. 2 se aplică în mod corespunzător.

C. Cerințe privind valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere:

1. O declarație pe propria răspundere furnizată de o persoană fizică care este Utilizator de criptoactive sau de o persoană care exercită controlul este valabilă numai cu condiția să fie semnată sau confirmată în alt mod de către persoana respectivă, să fie datată cel târziu la data primirii și să conțină următoarele informații cu privire la persoana fizică având calitatea de Utilizator de criptoactive sau cu privire la persoana care exercită controlul:

- a) prenumele și numele;
- b) adresa de rezidență;
- c) jurisdicția (jurisdicțiile) de rezidență fiscală;
- d) pentru fiecare persoană care face obiectul raportării, numărul de identificare fiscală aferent jurisdicției care face obiectul raportării;
- e) data nașterii.

Declarația pe propria răspundere poate fi completată în prealabil de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor pentru a include informațiile Persoanei fizice care este Utilizator de Criptoactive sau ale Persoanei care exercită controlul, cu excepția jurisdicției (jurisdicțiilor) de rezidență în scopuri fiscale, în măsura în care acestea sunt deja disponibile în evidențele sale. În plus, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala de o declarație pe propria răspundere obținută în ceea ce privește Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive sau Persoana care exercită controlul în temeiul anexei nr. 1 din prezenta lege sau pe o declarație deja obținută în alte scopuri fiscale, cum ar fi în scopuri de raportare internă, în contextul Legii conformității fiscale a conturilor străine (FATCA) sau în scopul unui Acord Interguvernamental FATCA, în măsura în care conține toate informațiile prevăzute la prezentul punct.

În cazul în care Persoana fizică care este Utilizator de Criptoactive sau Persoana care exercită controlul sunt rezidenți fiscal într-o Jurisdicție Calificată din afara Uniunii Europene care face obiectul raportării, declarația pe propria răspundere trebuie să includă NIF-ul Persoanei fizice care este Utilizator de Criptoactive sau al Persoanei care exercită controlul pentru fiecare astfel de Jurisdicție, cu excepția cazului în care Jurisdicția Calificată din afara Uniunii Europene nu eliberează un NIF Persoanei care face obiectul raportării sau dacă legislația internă a Jurisdicției

Calificate din afara Uniunii Europene care face obiectul raportării relevante nu impune colectarea NIF eliberat de respectiva jurisdicție care face obiectul raportării.

Declarația pe propria răspundere poate fi furnizată în orice mod și sub orice formă. În cazul în care declarația pe propria răspundere este furnizată electronic, sistemul electronic trebuie să se asigure că informațiile primite sunt informațiile trimise și trebuie să documenteze toate ocaziile de acces al utilizatorului care au ca rezultat depunerea, reînnoirea sau modificarea unei declarații. În plus, proiectarea și funcționarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure că persoana care accesează sistemul și furnizează declarația pe propria răspundere este persoana numită în declarație și trebuie să fie capabilă să furnizeze, la cerere, o copie pe suport hârtie a tuturor declarațiilor furnizate electronic.

O declarație pe propria răspundere poate fi semnată sau confirmată în alt mod, de către orice persoană autorizată să semneze în numele Persoanei fizice care este Utilizator de Criptoactive sau al Persoanei care exercită controlul în conformitate cu legislația internă.

2. O declarație pe propria răspundere furnizată de o entitate care este Utilizator de Criptoactive este valabilă numai cu condiția să fie semnată sau confirmată în alt mod de către entitatea respectivă, să fie datată cel târziu la data primirii și să conțină următoarele informații cu privire la entitatea care este Utilizator de Criptoactive:

- a) denumirea juridică;
- b) adresa;
- c) jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență fiscală;
- d) pentru fiecare persoană care face obiectul raportării, numărul de identificare fiscală aferent fiecărei jurisdicții;
- e) în cazul unei entități care este Utilizator de Criptoactive, alta decât o Entitate Activă sau o Persoană Exclusă, informațiile prevăzute la subsecțiunea C pct. 1 cu privire la fiecare persoană care exercită controlul asupra entității care este Utilizator de Criptoactive, cu excepția cazului în care respectiva persoană care exercită controlul a furnizat o declarație pe propria răspundere în temeiul subsecțiunii C pct. 1, precum și rolul (rolurile) în temeiul căruia (căroră) fiecare Utilizator care face obiectul raportării este o persoană care exercită controlul asupra entității, dacă nu au fost deja stabilite pe baza măsurilor de cunoaștere a clientelei;
- f) dacă este cazul, informații cu privire la criteriile pe care le îndeplinește pentru a fi considerată o Entitate Activă sau o Persoană Exclusă.

Declarația pe propria răspundere poate fi completată în prealabil de către Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor pentru a include informațiile Entității care este Utilizator de Criptoactive, cu excepția jurisdicției (jurisdicțiilor) de rezidență în scopuri fiscale, în măsura în care acestea sunt deja disponibile în evidențele sale. În plus, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala de o declarație pe propria răspundere obținută în ceea ce privește Entitatea care este Utilizator de criptoactive în temeiul anexei nr. 2 sau pe o declarație pe propria răspundere deja obținută în alte scopuri fiscale, cum ar fi în scopuri de raportare internă, în contextul FATCA sau în scopul unui Acord Interguvernamental FATCA, în măsura în care conține toate informațiile prevăzute la prezentul punct.

O declarație pe propria răspundere poate fi semnată sau confirmată în alt mod, de către orice persoană autorizată să semneze în numele Entității care este Utilizator de criptoactive în conformitate cu normele interne în vigoare. O persoană cu autoritate de a semna o declarație pe propria răspundere a unei Entități care este Utilizator de criptoactive include, în general, un funcționar sau administrator al unei corporații, un partener al unui parteneriat, un fiduciar al unei fiducii, orice echivalent al titlurilor anterioare și orice altă persoană care a primit autorizația scrisă din partea Entității care este Utilizator de criptoactive de a semna documentația în numele acelei persoane.

Cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în ceea ce privește Persoanele fizice care sunt Utilizatori de Criptoactive sau Persoanele care exercită controlul se aplică corespunzător și pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în ceea ce privește Entitățile care sunt Utilizatori de Criptoactive.

D. Cerințe generale privind diligența fiscală

1. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care este și Instituție Financiară în sensul prezentei anexe se poate baza, în scopul procedurilor de diligență fiscală prevăzute în prezenta secțiune, pe procedurile de diligență fiscală finalizate în temeiul anexei nr. 1 secțiunile IV și VI. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate baza și pe o declarație pe propria răspundere deja obținută în alte scopuri fiscale, cu condiția ca respectiva declarație pe propria răspundere să îndeplinească cerințele de la subsecțiunea C din prezenta secțiune.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala, de asemenea, de o declarație pe propria răspundere deja obținută în alte scopuri fiscale, cum ar fi în scopuri de raportare internă, în contextul FATCA sau în scopul unui Acord Interguvernamental FATCA, cu condiția ca o astfel de declarație pe propria răspundere să îndeplinească cerințele de la subsecțiunea C din prezenta secțiune. În astfel de cazuri, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor face în continuare obiectul celorlalte elemente ale procedurilor de diligență fiscală din prezenta secțiune.

2. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate încredința unui terț îndeplinirea obligațiilor de diligență prevăzute în prezenta secțiune, însă aceste obligații rămân în responsabilitatea Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate baza pe o terță parte pentru a-și îndeplini obligațiile de diligență fiscală. Se aplică următoarele situații în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala de documentația unei terțe părți pentru a-și îndeplini obligațiile de diligență fiscală: în primul rând, în ceea ce privește documentele obținute de furnizori de servicii terți, agenți sau, în cazul în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se prevalează de documentația unei companii achiziționate și, în al doilea rând, în ceea ce privește situația în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se bazează pe alți Furnizori de Servicii de Criptoactive Raportori care se ocupă de aceeași Tranzacție Relevantă.

În cazul în care Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori utilizează furnizori de servicii pentru a-și îndeplini obligațiile de diligență fiscală, aceștia pot utiliza documentația (inclusiv o declarație pe propria răspundere) colectată de furnizorii de servicii, sub rezerva condițiilor prevăzute de normele legale în vigoare, obligațiile de diligență fiscală fiind responsabilitatea Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate avea în vedere, de asemenea, documentația (inclusiv o declarație pe propria răspundere) colectată de un agent al Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor. Agentul poate păstra documentația ca parte a unui sistem informatic întreținut pentru un singur Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor sau mai mulți Furnizori de Servicii de Criptoactive Raportori, cu condiția ca, în cadrul sistemului, orice Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în numele căruia agentul păstrează documentația să poată accesa cu ușurință date privind natura documentației, informațiile conținute în documentație, inclusiv o copie a documentației în sine, și valabilitatea acestora și trebuie să permită respectivului Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor să transmită cu ușurință date, fie direct într-un sistem electronic, fie furnizând astfel de informații agentului, cu privire la orice fapte de care ia cunoștință și care pot afecta fiabilitatea documentației. Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor, în măsura în care este aplicabil, stabilește cum și când a transmis date cu privire la orice fapte de care a luat cunoștință care ar putea afecta fiabilitatea documentației, faptul că orice date transmise au fost prelucrate și a fost exercitată diligența fiscală corespunzătoare cu privire la valabilitatea documentației. Agentul trebuie să aibă un sistem în vigoare pentru a se asigura că orice informații pe care le primește cu privire la fapte care afectează fiabilitatea documentației sau statutul atribuit Utilizatorului de Criptoactive sunt furnizate tuturor Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori pentru care agentul păstrează documentația.

În cazul în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor achiziționează compania unui alt Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care a finalizat întreaga procedură de diligență fiscală în conformitate cu secțiunea III cu privire la persoanele fizice care sunt Utilizatori de Criptoactive transferate, acestuia i se permite să se bazeze și pe stabilirea de către predecesor sau cedent a

statutului unei persoane fizice care este Utilizator de Criptoactive până când achizitorul află sau are motive să suspecteze că statutul este inexact sau are loc o schimbare a circumstanțelor.

În vederea evitării aplicării repetate sau multiple a procedurilor de diligență fiscală de către persoane fizice sau Entități care sunt toți Furnizori de Servicii de Criptoactive Raportori care efectuează aceeași Tranzacție Relevantă cu privire la același Utilizator de Criptoactive, Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori desemnează un singur Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor pentru a respecta toate cerințele de diligență fiscală.

În acest scop, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate încheia acorduri contractuale adecvate cu o terță parte pentru a îndeplini obligațiile de diligență fiscală prevăzute în prezenta secțiune. Astfel de acorduri vor include informațiile deținute de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor necesare unui terț pentru a respecta și finaliza procedurile de diligență fiscală. Acordurile, de asemenea, vor asigura faptul că Furnizorul de Servicii de Criptoactive care are obligația raportării poate obține de la terț (terți) orice informații colectate și verificate cu privire la Utilizatorii de Criptoactive cu scopul de a permite Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor să demonstreze conformitatea cu cerințele prezentei secțiuni.

În situația în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor încheie un acord contractual adecvat cu un terț (terți), inclusiv cu un alt Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor pentru a finaliza procedurile de diligență fiscală, aceasta nu înseamnă că Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor este exonerat de obligațiile care îi revin în temeiul prezentei secțiuni, responsabilitatea pentru finalizarea procedurilor de diligență fiscală aparținând, în exclusivitate, acestuia.

Secțiunea IV. Definițiile termenilor

Următorii termeni au înțelesul stabilit prin dispozițiile următoare:

A. Criptoactiv care face Obiectul Raportării

1. „Criptoactiv” înseamnă criptoactiv, în sensul definiției de la art. 3 alin. (1) pct. 5 din Regulamentul (UE) 2023/1114.

În acest context, o „reprezentare digitală a valorii” înseamnă că un Criptoactiv trebuie să reprezinte un drept la valoare și că dreptul de proprietate sau dreptul la o astfel de valoare poate fi tranzacționat sau transferat altor persoane fizice sau Entități într-o manieră digitală. De exemplu, un jeton (token) bazat pe criptografie care permite persoanelor fizice să stocheze valoare, să se angajeze în plăți și care nu reprezintă nicio creanță sau drepturi de membru împotriva unei persoane, drepturi de proprietate sau alte drepturi absolute sau relative este un Criptoactiv.

În plus, un jeton (token) criptografic care reprezintă creanțe sau drepturi de membru împotriva unei persoane fizice sau entități, drepturi de proprietate sau alte drepturi absolute sau relative [de exemplu, un jeton (token) de securitate sau un contract derivat sau dreptul de a cumpăra sau vinde un activ, inclusiv un Activ Financiar și un Criptoactiv, la o dată stabilă, preț sau alt factor prestabilit] și care poate fi schimbat digital contra unei Monede Fiduciare sau alte Criptoactive este un Criptoactiv.

Termenul „Criptoactiv” este destinat să acopere orice reprezentare digitală a valorii care se bazează pe un registru distribuit securizat criptografic sau o tehnologie similară pentru a valida și securiza tranzacțiile, în cazul în care dreptul de proprietate sau dreptul asupra unei astfel de valori poate fi tranzacționat sau transferat altor persoane fizice sau Entități într-o manieră digitală. Termenul „Criptoactiv” cuprinde atât jetoane fungibile, cât și nefungibile și, prin urmare, include jetoane nefungibile (NFT-uri) care reprezintă drepturi la obiecte de colecție, jocuri, opere de artă, documente de proprietate fizică sau financiare care pot fi tranzacționate sau transferate altor persoane sau entități într-o manieră digitală.

Alte utilizări ale tehnologiei criptografice care nu sunt reprezentări digitale de valoare nu constituie Criptoactive.

Un Criptoactiv are o valoare inherentă care poate fi tranzacționată sau transferată în manieră digitală și trebuie să se bazeze pe un registru distribuit securizat criptografic sau pe o tehnologie similară pentru a valida și securiza tranzacțiile, indiferent dacă tranzacția este sau nu înregistrată

efectiv într-un astfel de registru distribuit sau într-o tehnologie similară. Un registru distribuit este o modalitate descentralizată de înregistrare a tranzacțiilor de Criptoactive în mai multe locuri și în același timp. Criptografia se referă la o practică matematică și informatizată de codificare și decodificare a datelor care este utilizată pentru a valida și securiza tranzacțiile într-o manieră descentralizată sau nemediată. Procesul criptografic este utilizat pentru a asigura, într-o manieră descentralizată, integritatea Criptoactivelor, atribuirea clară a Criptoactivelor către utilizatori și vânzarea Criptoactivelor.

Acest proces criptografic permite mai multor părți să se angajeze în validări nemediate ale tranzacțiilor de Criptoactive, adesea prin verificarea cheilor criptografice publice și private ale unei tranzacții. Această validare asigură faptul că utilizatorii care dețin un Criptoactiv nu au schimbat deja același Criptoactiv într-o altă tranzacție. Procesul criptografic asigură, de asemenea, tranzacțiile efectuate în Criptoactive prin compilarea fiecărei tranzacții într-un bloc de alte tranzacții. Blocul de tranzacții este apoi adăugat în registrul oficial de tranzacții, accesibil publicului, cum ar fi un blockchain, odată ce utilizatorul finalizează un algoritm (hash) criptografic.

Criptoactivele se pot baza, de asemenea, pe o tehnologie similară care permite deținerea sau validarea nemediată a Criptoactivelor. Indiferent de tipul de software utilizat, dacă tehnologia care stă la baza Criptoactivului permite validarea și securizarea tranzacțiilor digitale într-o manieră descentralizată sau nemediată, aceasta este considerată o tehnologie similară cu un registru distribuit securizat criptografic.

2. „Monedă digitală emisă de Banca Centrală” înseamnă orice monedă fiduciară digitală emisă de o Bancă Centrală sau de o altă autoritate monetară. Monedele digitale emise de Banca Centrală nu sunt considerate Criptoactive Relevante, având în vedere că sunt o formă digitală a Monedei Fiduciare.

3. „Bancă Centrală” înseamnă o instituție care este, prin lege sau prin hotărâre de guvern, autoritatea principală, în afară de guvernul propriu-zis al jurisdicției, care emite instrumente destinate să circule ca monedă. O astfel de instituție poate include un organism care este separat de guvernul jurisdicției, fie că este deținut sau nu, în totalitate sau parțial, de către jurisdicție.

4. „Criptoactiv care face obiectul raportării” sau „Criptoactiv Relevant” înseamnă orice Criptoactiv care nu este o monedă digitală emisă de o Bancă Centrală, o monedă electronică (produse de monedă electronică specificate) sau orice Criptoactiv în privința căruia Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor a stabilit în mod corespunzător că nu poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții.

Criptoactivele Relevante sunt Criptoactive cu privire la care Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie să îndeplinească cerințele de raportare și de diligență fiscală. În cazul în care o persoană fizică sau o Entitate este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor și efectuează în alt mod schimburi de Criptoactive Relevante, aceasta nu este obligată să raporteze informații cu privire la schimburile efectuate în Criptoactive care nu sunt Criptoactive Relevante.

Pentru a determina în mod adecvat dacă un Criptoactiv nu poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții, Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori, într-o primă etapă, trebuie să se prevaleze de clasificarea Criptoactivului care a fost făcută în scopul de a stabili dacă Criptoactivul este un activ virtual în scopul respectării legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului în conformitate cu recomandările Grupului de acțiune financiară. În cazul în care un Criptoactiv este considerat un activ virtual în conformitate cu recomandările Grupului de acțiune financiară în virtutea faptului că poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții, acesta trebuie considerat un Criptoactiv Relevant în sensul prezentei anexe.

În situația în care un activ nu este un activ virtual în conformitate cu recomandările Grupului de acțiune financiară sau Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu a făcut o determinare în acest sens, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să stabilească, pentru fiecare Criptoactiv, dacă acesta nu poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții. Numai atunci când acest test poate fi confirmat, Criptoactivul nu trebuie considerat un Criptoactiv Relevant. În cazul

în care există îndoieli cu privire la faptul dacă Criptoactivul poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții, Criptoactivul trebuie considerat un Criptoactiv Relevant.

Pentru a evalua dacă un Criptoactiv nu poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții, pot fi luate în considerare următoarele aspecte:

(i) Criptoactivele care reprezintă active financiare sau fac obiectul reglementărilor financiare pot fi utilizate în scopuri de plată sau de investiții și, prin urmare, trebuie considerate Criptoactive Relevante;

(ii) NFT-urile sunt în multe cazuri comercializate ca obiecte de colecție. Cu toate acestea, această funcție nu împiedică un astfel de NFT să poată fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții. Este important să se ia în considerare natura NFT-ului și funcția sa în practică și nu ce terminologie sau termeni de marketing sunt utilizați. NFT-urile care pot fi utilizate în scopuri de plată sau de investiții în practică constituie Criptoactive Relevante. Prin urmare, Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori ar trebui să ia în considerare, de la caz la caz, dacă un NFT nu poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții, luând în considerare utilizarea acceptată în mod obișnuit a Criptoactivului. NFT-urile care sunt tranzacționate pe o piață pot fi utilizate în scopuri de plată sau de investiții și, prin urmare, trebuie considerate Criptoactive Relevante;

(iii) Anumite Criptoactive pot fi schimbate sau răscumpărate numai într-o rețea fixă limitată sau într-un mediu limitat pentru anumite bunuri și servicii. În acest context, sintagma „bunuri și servicii” poate include și bunuri și servicii digitale, cu condiția ca aceste Criptoactive să fie caracterizate prin operarea într-o rețea fixă limitată sau într-un mediu dincolo de care Criptoactivele nu pot fi transferate sau schimbate pe o piață secundară în afara sistemului cu circuit închis și nu pot fi vândute sau schimbate la o rată de piață în interiorul sau în afara circuitului închis. Astfel de Criptoactive nu ar putea, în general, să fie utilizate în scopuri de plată sau de investiții.

5. În sensul prezentei anexe, „Monedă Electronică (produs de monedă electronică specificat)” înseamnă orice Criptoactiv care este:

a) o reprezentare digitală a unei singure monede fiduciare;

Se va considera că un Criptoactiv reprezintă și reflectă digital valoarea Monedei Fiduciare în care este exprimat. În consecință, un Criptoactiv care reflectă valoarea mai multor monede sau active nu este un Produs de monedă electronică specificat.

b) emis la primirea de fonduri în scopul efectuării de operațiuni de plată;

În acest sens, Criptoactivul trebuie emis la primirea fondurilor. Aceasta înseamnă că un Produs de monedă electronică specificat este un produs preplătit. Actul de „emitere” este interpretat în sens larg ca incluzând activitatea de punere la dispoziție a valorii stocate preplătite și a mijloacelor de plată în schimbul fondurilor. În plus, Criptoactivul trebuie să fie emis în scopul efectuării de tranzacții de plată.

c) reprezentat de o creanță asupra emitentului exprimată în aceeași monedă fiduciară;

În acest sens, o „creanță” include orice creanță monetară împotriva emitentului, reflectând valoarea Monedei Fiduciare reprezentată de Criptoactivul emis clientului.

d) acceptat ca plată de către o persoană fizică sau juridică, alta decât emitentul;

Un Criptoactiv trebuie să fie acceptat de o persoană fizică sau juridică, alta decât emitentul, pentru a fi un Produs de monedă electronică specificat, prin care aceste terțe părți trebuie să accepte Criptoactivul ca mijloc de plată. Pe cale de consecință, valoarea monetară stocată în anumite instrumente preplătite este concepută să răspundă unor nevoi precise și poate fi utilizată numai într-un mod limitat, fie deoarece acestea permit deținătorului de monedă electronică să achiziționeze bunuri sau servicii numai în locațiile emitentului de monedă electronică sau în cadrul unei rețele limitate de furnizori de servicii care au un acord comercial direct cu un emitent profesionist, fie deoarece acestea pot fi utilizate numai pentru achiziționarea unei game limitate de bunuri sau servicii.

e) în temeiul cerințelor de reglementare aplicabile emitentului, rambursabil în orice moment și la valoarea nominală pentru aceeași monedă fiduciară, la cererea deținătorului produsului.

În acest sens, „aceeași” Monedă Fiduciară se referă la Moneda Fiduciară pentru care Criptoactivul este o reprezentare digitală. Atunci când se procedează la o răscumpărare, se recunoaște că emitentul poate deduce din suma de răscumpărare orice comisioane sau costuri de tranzacție.

Termenul „Monedă Electronică (produs de monedă electronică specificat)” nu include un produs creat cu unicul scop de a facilita transferul de fonduri de la un client la o altă persoană în conformitate cu instrucțiunile clientului și care nu pot fi utilizate pentru a stoca valoare. Un produs nu este creat cu unicul scop de a facilita transferul de fonduri dacă, pe parcursul desfășurării normale a activității entității care efectuează transferul, fie fondurile legate de produsul respectiv sunt deținute mai mult de 60 de zile de la primirea instrucțiunilor de facilitare a transferului, fie, în cazul în care nu se primesc instrucțiuni, fondurile legate de produsul respectiv sunt deținute mai mult de 60 de zile de la primirea fondurilor.

B. Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor

1. „Furnizor de Servicii de Criptoactive” înseamnă furnizor de servicii de criptoactive, în sensul definiției de la art. 3 alin. (1) pct. 15 din Regulamentul (UE) 2023/1.114.

2. „Operator de Criptoactive” înseamnă un prestator de servicii de criptoactive care nu are calitatea de Furnizor de Servicii de Criptoactive.

3. „Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor” înseamnă orice Furnizor de Servicii de Criptoactive și orice Operator de Criptoactive, care desfășoară activitate economică și furnizează unul sau mai multe servicii de criptoactive care implică tranzacții de schimb pentru sau în numele Utilizatorilor (clienților) care fac obiectul raportării, inclusiv acționând ca o contraparte sau ca intermediar pentru Tranzacțiile de schimb sau prin punerea la dispoziție a unei platforme de tranzacționare. Expresia „desfășoară activitate economică” exclude persoanele fizice sau Entitățile care prestează un serviciu foarte rar din motive necomerciale. Pentru a stabili ce se înțelege prin „desfășoară activitate economică” se poate face referire la regulile relevante ale fiecărei jurisdicții.

Un serviciu care efectuează Tranzacții de schimb include orice serviciu prin care clientul poate primi Criptoactive Relevante contra Monedă Fiduciară sau viceversa sau poate schimba Criptoactive Relevante contra altor Criptoactive Relevante. Activitățile unui fond de investiții care investește în Criptoactive Relevante nu constituie un serviciu care efectuează Tranzacții de schimb, deoarece astfel de activități nu permit investitorilor în fond să efectueze tranzacții de schimb.

O persoană fizică sau o Entitate care efectuează Tranzacții de schimb va fi un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor numai dacă desfășoară astfel de activități pentru sau în numele clienților. Aceasta înseamnă, de exemplu, că o persoană fizică sau o Entitate care este angajată exclusiv în validarea tranzacțiilor din registrul distribuit în Criptoactivele Relevante nu este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, chiar și în cazul în care o astfel de validare este remunerată.

O persoană fizică sau o Entitate poate efectua Tranzacții de schimb pentru sau în numele clienților, acționând ca o contraparte sau intermediar pentru Tranzacțiile de schimb. Exemple de persoane fizice sau Entități care pot presta servicii de efectuare a Tranzacțiilor de schimb în calitate de contraparte sau de intermediar includ:

(i) distribuitori care acționează pe cont propriu pentru a cumpăra și vinde Criptoactive Relevante clienților;

(ii) operatorii de ATM-uri pentru Criptoactive, care permit schimbul de Criptoactive Relevante contra Monedă Fiduciară sau alte Criptoactive Relevante prin astfel de ATM-uri;

(iii) Bursele de Criptoactive care acționează ca formatori de piață și percep o marjă dintre prețurile de cumpărare și cele de vânzare cu titlu de comision de tranzacție pentru serviciile lor;

(iv) brokeri de Criptoactive Relevante, în cazul în care acționează în numele clienților pentru a finaliza ordine de cumpărare sau vânzare a unui interes în Criptoactive Relevante; și

(v) persoane fizice sau Entități care subscriu la unul sau mai multe Criptoactive Relevante. Deși crearea și emiterea unică a unui Criptoactiv Relevant nu ar fi considerată un serviciu care efectuează Tranzacții de schimb în calitate de contraparte sau intermediar, achiziționarea directă de Criptoactive Relevante de la un emitent pentru a revinde și distribui astfel de Criptoactive Relevante clienților se consideră a fi efectuarea unei Tranzacții de schimb.

O persoană fizică sau o Entitate poate efectua, de asemenea, Tranzacții de schimb pentru sau în numele clienților, punând la dispoziție o platformă de tranzacționare care oferă posibilitatea acestor clienți de a efectua tranzacții de schimb pe o astfel de platformă. O „platformă de tranzacționare” include orice program software sau aplicație care permite utilizatorilor să efectueze (parțial sau integral) Tranzacții de schimb. O persoană fizică sau o Entitate care pune la dispoziție o platformă care include doar o funcționalitate de panou de afișaj pentru postarea prețurilor de cumpărare, vânzare sau conversie ale Criptoactivelor Relevante nu ar fi un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, deoarece nu ar oferi un serviciu care să permită utilizatorilor să efectueze Tranzacții de schimb. Din același motiv, o persoană fizică sau o Entitate care creează sau vinde exclusiv software sau o aplicație nu este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, atât timp cât nu utilizează un astfel de software sau aplicație pentru furnizarea unui serviciu care efectuează Tranzacții de schimb pentru sau în numele clienților.

Se va considera că o persoană fizică sau o Entitate pune la dispoziție o platformă de tranzacționare în măsura în care exercită un control sau o influență suficientă asupra platformei, permițându-i să respecte obligațiile de diligență fiscală și de raportare cu privire la Tranzacțiile de schimb încheiate pe platformă. Dacă o persoană fizică sau o Entitate exercită un astfel de control sau o influență suficientă trebuie evaluată într-o manieră consecventă cu Recomandările Grupului de acțiune financiară și ghidurile aferente.

O persoană fizică sau o Entitate poate fi un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor prin desfășurarea altor activități decât acționarea în calitate de contraparte sau intermediar pentru o Tranzacție de schimb sau punerea la dispoziție a unei platforme de tranzacționare, atât timp cât oferă în mod funcțional un serviciu, în calitate de companie, efectuând Tranzacții de schimb pentru sau în numele clienților. Tehnologia implicată în furnizarea unui astfel de serviciu este irelevantă pentru a stabili dacă o persoană fizică sau o Entitate este un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor.

4. „Servicii de Criptoactive” înseamnă servicii de criptoactive, în sensul definiției de la art. 3 alin. (1) pct. 16 din Regulamentul (UE) 2023/1.114, inclusiv participării și împrumuturi.

C. Tranzacție care face Obiectul Raportării sau tranzacție relevantă

1. „Tranzacție care face obiectul raportării” înseamnă orice:

- a) Tranzacție de Schimb; și
- b) Transfer de Criptoactive care fac obiectul raportării.

Termenul „Tranzacție relevantă” se referă la orice schimb de Criptoactive Relevante și Monede Fiduciare, orice schimb între una sau mai multe forme de Criptoactive Relevante și Transferuri de Criptoactive Relevante, inclusiv Tranzacții de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării. Această definiție vizează acele tranzacții care ar putea genera evenimente de impozitare și anume, câștiguri de capital și impozitarea veniturilor.

2. „Tranzacție de Schimb” înseamnă orice:

- a) schimb între criptoactive care fac obiectul raportării și monede fiduciare; și
- b) schimb între una sau mai multe forme de criptoactive care fac obiectul raportării.

În acest scop, un schimb include deplasarea unui Criptoactiv Relevant de la o adresă de portofel la alta, luând în considerare un alt Criptoactiv Relevant sau Monedă Fiduciară.

3. „Tranzacție de plată cu amănuntul care face obiectul raportării” înseamnă un transfer de Criptoactive care fac obiectul raportării (Relevante) în schimbul unor bunuri sau servicii cu o valoare mai mare de 50.000 USD, sau un quantum echivalent în orice altă monedă.

Acest termen acoperă situațiile în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor transferă Criptoactive Relevante utilizate de un client pentru a achiziționa bunuri sau servicii de la un comerciant care primește cu titlu oneros Criptoactivele Relevante. De exemplu, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate efectua Tranzacții Relevante între un comerciant și clienții săi pentru a permite plata pentru bunuri sau servicii cu Criptoactive Relevante. În cazul în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor transferă plata efectuată în Criptoactive Relevante de la un client la comerciant pentru o valoare peste pragul specificat, Furnizorul de Servicii de

Criptoactive Raportor trebuie să raporteze un astfel de Transfer drept o Tranzacție de plată cu amănuntul care face obiectul raportării. În ceea ce privește astfel de transferuri, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să considere, de asemenea, clientul comerciantului ca Utilizator de Criptoactive, cu condiția ca Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor să aibă obligația de a verifica identitatea unui astfel de client în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în virtutea Tranzacției de plată cu amănuntul care face obiectul raportării.

4. „Transfer” înseamnă o tranzacție prin care se transferă un criptactiv care face obiectul raportării de la sau către adresa criptoactivelor sau contul unui Utilizator de Criptoactive, altele decât adresa criptoactivelor sau contul administrat de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor în numele aceluiași Utilizator de criptoactive, în cazul în care, pe baza cunoștințelor de care dispune la momentul tranzacției, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu poate stabili că tranzacția este o tranzacție de schimb.

Termenul „Transfer” înseamnă o tranzacție care mută un Criptactiv Relevant de la sau către adresa sau contul de Criptactiv al unui Utilizator de Criptoactive, altul decât cel menținut de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor în numele aceluiași Utilizator de Criptoactive. Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate clasifica o Tranzacție Relevantă drept Transfer numai dacă, pe baza cunoștințelor Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor la momentul tranzacției, acesta nu poate stabili că tranzacția este o Tranzacție de schimb. Aceste cunoștințe trebuie determinate prin referire la cunoștințele reale ale Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor pe baza informațiilor disponibile și a gradului de expertiză și înțelegere necesare pentru efectuarea Tranzacției Relevante. De exemplu, pot exista cazuri în care un Utilizator de Criptoactive cumpără sau vinde un Criptactiv Relevant contra Monedă Fiduciară, deși Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor nu are cunoștințe reale despre contravaloarea subiacentă. Acesta ar fi, de exemplu, cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor a efectuat numai transferul Criptoactivelor Relevante în și din contul Utilizatorului de Criptoactive, fără vizibilitate asupra segmentului de Monedă Fiduciară al tranzacției. Astfel de tranzacții sunt considerate Tranzacții Relevante, dar Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor raportează astfel de tranzacții Relevante drept Transferuri.

Un „Transfer” ar include, de asemenea, cazul în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor facilitează primirea unui Criptactiv Relevant de către o persoană fizică sau o Entitate prin intermediul unui *airdrop* atunci când Criptoactivele sunt nou-emise. De exemplu, în contextul unei bifurcații (*hard-fork*), un nou Criptactiv Relevant diferă de un Criptactiv Relevant tradițional. Ca urmare, dezvoltatorii bifurcației trimit, de obicei, un flux de noi Criptoactive Relevante tuturor posesorilor de Criptoactive Relevante tradiționale și Utilizatorii de Criptoactive respectivi vor deține noile Criptoactive Relevante în plus față de Criptoactivele Relevante tradiționale. De exemplu, primirea unui *airdrop* pentru un nou Criptactiv Relevant este considerată un transfer de intrare către Utilizatorul de Criptoactive destinat.

5. „Monedă Fiduciară” înseamnă moneda oficială a unei jurisdicții, emisă de o jurisdicție sau de o Bancă Centrală sau de o autoritate monetară desemnată de o jurisdicție, reprezentată de bancnote sau monede fizice sau de monede în diferite forme digitale, printre care rezerve bancare și monedele digitale emise de banca centrală. Termenul include și moneda băncii comerciale și produsele de monedă electronică (moneda electronică), inclusiv Produsele de monedă electronică specificate. În consecință, o monedă stabilă care se califică drept Produs de monedă electronică specificat este considerată drept Monedă Fiduciară.

D. Utilizator care face Obiectul Raportării

1. „Utilizator care face obiectul raportării” înseamnă un Utilizator de criptoactive care este o persoană care face obiectul raportării rezidentă într-un stat membru sau într-o jurisdicție calificată din afara Uniunii Europene.

2. „Utilizator de Criptoactive” înseamnă o persoană fizică sau o Entitate care este clienta unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor în scopul efectuării de Tranzacții care fac Obiectul

Raportării (tranzacții relevante). O persoană fizică sau o Entitate, alta decât o Instituție Financiară sau un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care acționează în calitate de Utilizator de Criptoactive în beneficiul sau în numele unei alte persoane fizice sau al unei alte Entități în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar nu este considerată drept Utilizator de Criptoactive, ci cealaltă persoană fizică sau Entitate este considerată drept Utilizator de Criptoactive. În cazul în care un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor prestează un serviciu prin care se efectuează Tranzacții de Plată cu Amănuntul care fac Obiectul Raportării pentru un comerciant sau în numele acestuia, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor consideră și clientul care este contrapartea comerciantului pentru aceste Tranzacții de Plată cu Amănuntul care fac Obiectul Raportării drept Utilizator de Criptoactive în ceea ce privește respectiva tranzacție, cu condiția ca Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor să aibă obligația de a verifica identitatea acestui client în cadrul Tranzacției de Plată cu Amănuntul care face Obiectul Raportării în conformitate cu normele naționale de combatere a spălării banilor.

Orice persoană fizică sau Entitate identificată de Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor în scopul efectuării Tranzacțiilor Relevante este considerată drept Utilizator de Criptoactive, indiferent dacă Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor păstrează în siguranță Criptoactivele Relevante în numele Utilizatorului de Criptoactive sau caracterizarea juridică a relației dintre Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor și respectiva persoană fizică sau Entitate. O persoană fizică sau Entitate, alta decât o Instituție Financiară sau un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, care acționează în calitate de Utilizator de Criptoactive în beneficiul sau în contul unei alte persoane fizice sau Entități în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerată drept Utilizator de Criptoactive și o astfel de altă persoană fizică sau Entitate este considerată drept Utilizator de Criptoactive. În aceste scopuri, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate prevala de informațiile pe care le deține (inclusiv informațiile colectate în conformitate cu legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului), pe baza cărora poate determina în mod rezonabil dacă persoana fizică sau Entitatea acționează în beneficiul sau în contul unei alte persoane fizice sau Entități. Pentru a confirma dacă un Utilizator de Criptoactive poate fi un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor sau o Instituție Financiară, un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor se poate baza, de exemplu, pe verificarea încrucișată a informațiilor furnizate de Utilizatorul său de Criptoactive cu listele instituțiilor reglementate care indică alți Furnizori de Servicii de Criptoactive Raportori sau Instituții Financiare, dacă sunt disponibile.

Un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor poate efectua Tranzacții Relevante care permit unui comerciant să ofere clienților săi posibilitatea de a efectua plăți sub formă de Criptoactive Relevante, în schimbul unei achiziții de bunuri sau servicii. În aceste cazuri și cu condiția ca valoarea tranzacției să depășească 50.000 USD, tranzacția este considerată o Tranzacție Relevantă, în virtutea faptului că este o Tranzacție de plată cu amănuntul care face obiectul raportării. Pentru Tranzacțiile de plată cu amănuntul care fac obiectul raportării, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor trebuie să considere clientul comerciantului drept Utilizator de Criptoactive, iar tranzacția trebuie raportată ca Tranzacție de plată cu amănuntul care face obiectul raportării în conformitate cu secțiunea II subsecțiunea B pct. 3 lit. f), cu condiția ca Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor să aibă obligația de a verifica identitatea unui astfel de client în conformitate cu normele naționale de combatere a spălării banilor, în temeiul Tranzacției de plată cu amănuntul care face obiectul raportării. Cerința de verificare a identității clientului înseamnă o cerință în conformitate cu normele naționale de combatere a spălării banilor care impune Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor să verifice identitatea utilizând documente, date sau informații fiabile, independente.

3. „Persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive” înseamnă un Utilizator de Criptoactive care este persoană fizică.

4. „Persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive Preexistent” înseamnă o persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive și care are stabilită o relație cu Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor la data de 31 decembrie 2025.

5. „Entitate care este Utilizator de Criptoactive” înseamnă un Utilizator de Criptoactive care este entitate.

6. „Entitate care este Utilizator de Criptoactive Preexistent” înseamnă o entitate care este Utilizator de Criptoactive și care are stabilită o relație cu Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor la data de 31 decembrie 2025.

Un Utilizator de Criptoactive este clasificat, în primul rând, în funcție de faptul dacă este o persoană fizică sau o Entitate și, în al doilea rând, în funcție de data la care a stabilit o relație ca atare cu un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor. Astfel, un Utilizator de Criptoactive poate fi fie o „Persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive Preexistent”, o „Entitate care este Utilizator de Criptoactive Preexistent”, o „Persoană fizică care este Utilizator de Criptoactive” și/ sau o „Entitate care este Utilizator de Criptoactive”.

Ca atare, Persoanele fizice care sunt Utilizatori de Criptoactive Preexistenți și Entitățile care sunt Utilizatori de Criptoactive Preexistenți sunt Utilizatori de Criptoactive care au stabilit o relație în calitate de client al Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor începând cu 31 decembrie 2025 și sunt, prin urmare, un subset de Persoane fizice care sunt Utilizatori de Criptoactive și, respectiv, Entități care sunt Utilizatori de Criptoactive.

7. „Persoană care face obiectul raportării” înseamnă o persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării, alta decât o persoană exclusă.

8. Termenul „Jurisdicție care face obiectul raportării” înseamnă orice jurisdicție: a) cu care este în vigoare un acord sau o înțelegere în temeiul căreia Jurisdicția este obligată să furnizeze informațiile specificate în secțiunea II cu privire la Persoanele care fac obiectul raportării rezidente în respectiva jurisdicție și b) care este identificată ca atare într-o listă publicată de respectiva Jurisdicție.

Fiecare jurisdicție trebuie să pună la dispoziția publicului o astfel de listă și să o actualizeze după caz (de exemplu, de fiecare dată când jurisdicția semnează un acord cu privire la schimbul de informații în conformitate cu aceste norme sau un astfel de acord intră în vigoare).

9. „Persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării” înseamnă o entitate sau o persoană fizică care are rezidența într-o jurisdicție care face obiectul raportării în temeiul legislației fiscale a jurisdicției respective sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a unei jurisdicții care face obiectul raportării. În acest sens, o entitate precum o societate în nume colectiv, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.

Legislația internă diferă în ceea ce privește tratamentul societăților în nume colectiv (inclusiv societățile cu răspundere limitată). Unele jurisdicții tratează societățile în nume colectiv drept unități impozabile (uneori chiar drept companii), în timp ce alte jurisdicții adoptă ceea ce se poate numi abordarea transparentă din punct de vedere fiscal, conform căreia societatea în nume colectiv nu este luată în considerare în scopuri fiscale. În cazul în care o societate în nume colectiv este considerată o companie sau impozitată în același mod, aceasta ar fi, în general, un rezident al Jurisdicției care face obiectul raportării care impozitează societatea în nume colectiv. Cu toate acestea, în cazul în care o societate în nume colectiv este considerată ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal într-o Jurisdicție care face obiectul raportării, societatea în nume colectiv nu este „supusă impozitării” în acea jurisdicție și, prin urmare, nu poate fi rezidentă a acesteia.

În acest sens, o Entitate precum o societate în nume colectiv, o societate privată cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcție juridică este considerată a fi „similară” cu o societate în nume colectiv și cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o unitate impozabilă într-o Jurisdicție care face obiectul raportării, în temeiul legislației fiscale a acestei Jurisdicții care face obiectul raportării.

„Locul conducerii efective” este locul în care conducerea-cheie și deciziile comerciale care sunt necesare pentru desfășurarea activității Entității în ansamblu sunt luate în esență. Toate faptele și circumstanțele relevante trebuie examinate pentru a determina locul conducerii efective.

Termenul „Persoană dintr-o Jurisdicție care face obiectul raportării” include, de asemenea, patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a unei Jurisdicții care face obiectul raportării. Pentru a stabili înțelesul sintagmei „patrimoniu succesoral” trebuie să se facă trimitere la normele specifice ale fiecărei jurisdicții privind transferul sau moștenirea drepturilor și obligațiilor în caz de deces.

10. „Persoane care exercită Controlul” înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei entități. În cazul unei fiducii, acest termen înseamnă constituitorul (constituitorii), fiduciarul (fiduciarii), protectorul (protectorii) (dacă este cazul), beneficiarul (beneficiarii) sau clasa (clasele) de beneficiari, precum și orice altă persoană fizică (alte persoane fizice) care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei și, în cazul unei construcții juridice care nu este o fiducie, acest termen desemnează persoanele aflate în poziții echivalente sau similare. Termenul „Persoană care exercită controlul” se interpretează în mod similar termenului „beneficiar real”, în sensul definiției de la art. 4 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce îi privește pe Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori. Pentru o Entitate care este o persoană juridică, termenul „Persoane care exercită controlul” înseamnă persoana fizică (persoanele fizice) care exercită controlul asupra Entității. „Controlul” asupra unei Entități este exercitat, în general, de către persoana fizică (persoanele fizice) care, în ultimă instanță, deține (dețin) pachetul de control asupra Entității. „Pachetul de control” depinde de structura de proprietate a persoanei juridice și este, de obicei, identificat pe baza unui prag care aplică o abordare bazată pe risc [de exemplu, orice persoană (persoane) care deține (dețin) mai mult de un anumit procent din persoana juridică, cum ar fi 25%]. În cazul în care nicio persoană fizică (persoane fizice) nu exercită controlul prin participație, Persoana (persoanele) care exercită controlul asupra Entității va (vor) fi persoana fizică (persoanele fizice) care exercită controlul asupra Entității prin alte mijloace. În cazul în care nicio persoană fizică (persoane fizice) nu este (sunt) identificată (identificate) ca exercitând controlul asupra Entității, Persoana (persoanele) care exercită controlul asupra Entității va (vor) fi persoana fizică (persoanele fizice) care ocupă o funcție de conducere de rang superior.

În cazul unei fiducii, termenul „Persoanele care exercită controlul” înseamnă constituitorul (constituitorii), fiduciarul (fiduciarii), protectorul (protectorii) (dacă este cazul), beneficiarul (beneficiarii) sau clasa (clasele) de beneficiari, precum și orice altă persoană fizică (alte persoane fizice) care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei. Constituitorul (constituitorii), fiduciarul (fiduciarii), protectorul (protectorii) (dacă este cazul), beneficiarul (beneficiarii) sau clasa (clasele) de beneficiari trebuie să fie întotdeauna considerate ca fiind Persoane care exercită controlul asupra fiduciei, indiferent dacă oricare dintre aceștia exercită sau nu controlul asupra fiduciei. În plus, orice altă persoană fizică (persoane fizice) care exercită controlul efectiv în ultimă instanță asupra fiduciei (inclusiv printr-un lanț de control sau proprietate) trebuie, de asemenea, considerată o Persoană care exercită controlul asupra fiduciei. În vederea stabilirii sursei fondurilor din contul (conturile) deținut (deținute) de fiducie, în cazul în care constituitorul (constituitorii) unei fiducii este (sunt) o Entitate, Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie, de asemenea, să identifice Persoana (persoanele) care exercită controlul asupra fiduciei și să le raporteze ca Persoană (persoane) care exercită controlul asupra fiduciei. Pentru beneficiarul (beneficiarii) fiduciilor care este (sunt) desemnat (desemnați) în funcție de caracteristici sau de clasă, Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori trebuie să obțină suficiente informații cu privire la beneficiar (beneficiari) pentru a convinge Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor că va fi în măsură să stabilească identitatea beneficiarului (beneficiarilor) la momentul plății sau atunci când beneficiarul (beneficiarii) intenționează să exercite drepturi dobândite. Prin urmare, această ocazie va constitui o schimbare a circumstanțelor și va declanșa procedurile relevante.

În cazul unei construcții juridice, alta decât o fiducie, termenul „Persoane care exercită controlul” înseamnă persoane aflate în poziții echivalente sau similare cu cele care exercită controlul asupra unei fiducii. Astfel, luând în considerare diferitele forme și structuri ale construcțiilor juridice, Furnizorii

de Servicii de Criptoactive Raportori vor identifica și raporta persoanele aflate în poziții echivalente sau similare, ca cele care trebuie identificate și raportate pentru fiducii.

În ceea ce privește persoanele juridice care sunt similare din punct de vedere funcțional cu trusturile (de exemplu, fundațiile), Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori vor identifica Persoanele care exercită controlul prin proceduri similare de diligență fiscală ca cele necesare pentru fiducii, în vederea atingerii unor niveluri adecvate de raportare.

11. „Entitate Activă” înseamnă orice entitate care îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:

a) mai puțin de 50% din venitul brut al entității pentru anul calendaristic precedent sau pentru altă perioadă de raportare adecvată este venit pasiv și mai puțin de 50% din activele deținute de entitate în cursul anului calendaristic precedent sau al altei perioade de raportare adecvate sunt active care produc sau sunt deținute pentru a produce venit pasiv.

Pentru a stabili înțelesul sintagmei „venit pasiv” trebuie să se facă trimitere la normele specifice ale fiecărei jurisdicții. În general, se consideră că venitul pasiv include partea din venitul brut care constă în:

- a) dividende;
- b) dobândă;
- c) venituri echivalente dobânzilor sau dividendelor;
- d) chirii și redevențe, altele decât chiriile și redevențele obținute în desfășurarea activă a unei activități desfășurate, cel puțin parțial, de angajații Entității;
- e) contracte cu rentă viageră;
- f) venituri provenite din Criptoactive Relevante;
- g) excedentul de câștiguri în raport cu pierderile din vânzarea sau tranzacționarea de Criptoactive Relevante sau Active Financiare;
- h) excedentul de câștiguri în raport cu pierderile din tranzacții (inclusiv contracte futures, contracte forward, opțiuni și tranzacții similare) în orice Criptoactive Relevante sau Active Financiare;
- i) excedentul câștigurilor valutare în raport cu pierderile valutare;
- j) venitul net din swapuri; sau
- k) sume primite în baza contractelor de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, venitul pasiv nu va include, în cazul unei Entități care acționează în mod regulat ca distribuitor de Criptoactive Relevante sau Active Financiare, niciun venit din orice tranzacție încheiată în cursul normal al activității respectivului distribuitor în calitate de distribuitor. În plus, veniturile obținute din active pentru a investi capitalul unei companii de asigurări pot fi tratate ca venituri active;

b) toate activitățile entității constau, în esență, în deținerea (în totalitate sau parțial) a acțiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacții sau activități sunt diferite de activitățile unei Instituții Financiare sau în finanțarea și prestarea de servicii respectivelor filiale. Totuși, o entitate nu are statutul de Entitate Activă dacă funcționează (sau se prezintă) drept un fond de investiții, cum ar fi un fond de investiții în societăți necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziționa sau de a finanța companii și de a deține capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiții.

Termenul „în esență toate” înseamnă 80% sau mai mult. Dacă, totuși, activitățile de deținere sau de finanțare la nivel de grup ale Entității constituie mai puțin de 80% din activitățile sale, dar Entitatea primește și venituri active (cu alte cuvinte, venituri care nu sunt venituri pasive) în caz contrar, aceasta se califică pentru statutul de Entitate activă, cu condiția ca suma totală a activităților să îndeplinească „testul în esență toate”. Pentru a stabili dacă activitățile, altele decât deținerea și activitățile de finanțare la nivel de grup, ale Entității o califică drept Entitate activă, testul de la lit. a) poate fi aplicat acestor alte activități. De exemplu, în cazul în care o societate holding are activități de holding sau de finanțare și servicii pentru una sau mai multe filiale pentru 60% și, de asemenea, funcționează pentru 40% ca centru de distribuție pentru bunurile produse de grupul din care face parte și venitul activităților sale de centru de distribuție este activ în conformitate cu

lit. a), aceasta este o Entitate activă, indiferent de faptul că mai puțin de 80% din activitățile sale constau în deținerea acțiunilor subscrise emise ale uneia sau mai multor filiale sau furnizarea de finanțare și servicii uneia sau mai multor filiale. Termenul „în esență toate” se referă, de asemenea, la o combinație de deținere a acțiunilor subscrise emise și furnizare de finanțare și servicii uneia sau mai multor filiale. Termenul „filială” înseamnă orice entitate ale cărei acțiuni subscrise emise sunt deținute direct sau indirect (integral sau parțial) de către Entitate;

c) entitatea nu desfășoară încă activități comerciale și nu a mai desfășurat niciodată, dar investește capital în active cu intenția de a desfășura o activitate comercială, alta decât cea a unei Instituții Financiare, cu condiția ca entitatea să nu se califice pentru această excepție ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data inițială a constituirii entității;

d) entitatea nu a fost o Instituție Financiară în ultimii cinci ani și este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare cu intenția de a continua sau de a relua operațiunile în alte activități decât cele ale unei Instituții Financiare;

e) activitățile entității constau în principal în finanțare și operațiuni de acoperire a riscurilor cu sau pentru entități afiliate care nu sunt Instituții Financiare, iar entitatea nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte entități care nu este o entitate afiliată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei Instituții Financiare; sau

f) entitatea îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) este constituită și își desfășoară activitatea în jurisdicția sa de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, științifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; sau este constituită și își desfășoară activitatea în jurisdicția sa de rezidență și este o organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

(ii) este scutită de impozitul pe venit în jurisdicția sa de rezidență;

(iii) nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;

(iv) legislația aplicabilă a jurisdicției de rezidență a entității sau documentele de constituire a entității nu permit ca vreun venit ori vreun activ al entității să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane fizice sau al unei entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale entității sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a unei proprietăți pe care a cumpărat-o entitatea; și

(v) legislația aplicabilă a jurisdicției de rezidență a entității sau documentele de constituire a entității impun ca, în momentul lichidării sau al dizolvării entității, toate activele sale să fie distribuite către o Entitate Guvernamentală sau altă organizație nonprofit sau să revină guvernului jurisdicției de rezidență a Entității sau oricărei subdiviziuni politice a acestuia.

Una dintre cerințele enumerate mai sus pentru ca „Entitățile nonprofit” să se califice pentru statutul de Entitate activă este aceea că legile aplicabile din jurisdicția de rezidență a Entității sau documentele de constituire a Entității nu permit ca vreun venit ori vreun activ al Entității să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane fizice sau al unei Entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale Entității sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a unei proprietăți pe care a cumpărat-o Entitatea. În plus, veniturile sau activele entității pot fi distribuite sau utilizate în beneficiul unei persoane fizice sau al unei Entități noncaritabile drept plată a unor compensații rezonabile pentru utilizarea proprietății.

E. Persoană Exclusă

1. „Persoană Exclusă” înseamnă:

a) o entitate al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe ale titlurilor de valoare reglementate;

b) orice entitate care este o entitate afiliată unei entități prevăzute la lit. a);

- c) o Entitate Guvernamentală;
- d) o Organizație Internațională;
- e) o Bancă Centrală; sau
- f) o Instituție Financiară, alta decât o entitate de Investiții descrisă la subsecțiunea E pct. 5 lit. b).

Acele Entități care sunt vizate de termenul „Persoană exclusă” nu fac obiectul raportării în temeiul prezentei anexe, în lumina riscurilor limitate de conformare fiscală pe care aceste Entități le reprezintă și/sau alte obligații de raportare fiscală la care sunt supuse unele dintre aceste Entități, inclusiv în conformitate cu prevederile anexei nr. 1. Ca atare, sfera de aplicare a Persoanelor excluse este, ori de câte ori este adecvat, aliniată la excluderile de la raportare prevăzute în anexa nr. 1.

2. „Instituție Financiară” înseamnă o Instituție de Custodie, o Instituție Depozitară, o Entitate de Investiții sau o Companie de Asigurări Specificată.

3. „Instituție de Custodie” înseamnă orice Entitate care deține, ca parte substanțială a activității sale, Active Financiare în contul unor terți. O Entitate deține, ca parte substanțială a activității sale, Active Financiare în contul unor terți dacă venitul brut al Entității atribuit deținerii de Active Financiare și serviciilor financiare conexe este mai mare sau egal cu 20% din venitul brut al Entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

(i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie (sau în ultima zi a unei perioadei contabile care nu este un an calendaristic) dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

(ii) perioada în cursul căreia Entitatea a existat.

4. „Instituție Depozitară” înseamnă orice entitate care:

- a) atrage depozite în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare; sau
- b) deține monedă electronică sau monede digitale emise de bănci centrale în beneficiul clienților.

Termenii „Instituție financiară”, „Instituție de custodie” și „Instituție depozitară” prevăzuți în prezenta subsecțiune trebuie interpretați în conformitate cu prevederile anexei nr. 1.

5. „Entitate de Investiții” înseamnă orice entitate:

a) care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități sau operațiuni pentru un client sau în numele acestuia:

(i) tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, bonuri de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile sau tranzacții la termen cu mărfuri;

(ii) administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau

(iii) care investește, administrează sau gestionează în alt mod active financiare, bani sau Criptoactive care fac obiectul raportării (Relevante) în numele altor persoane; sau

b) al cărei venit brut provine în principal din activități de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare sau criptoactive care fac obiectul raportării, în cazul în care entitatea este administrată de către o altă entitate care este o instituție depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții descrisă la lit. a).

Se consideră că o entitate desfășoară ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile menționate la lit. a) sau venitul brut al unei entități este atribuit în principal activităților de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare sau de criptoactive care fac obiectul raportării în sensul lit. b), în cazul în care venitul brut al entității atribuit activităților relevante este mai mare sau egal cu 50% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

(i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

(ii) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

În sensul lit. a) subpct. (iii), expresia „care investește, administrează sau gestionează în alt mod active financiare, bani sau Criptoactive care fac obiectul raportării (Relevante) în numele altor persoane” nu include prestarea de servicii prin care se efectuează tranzacții de schimb pentru clienți sau în numele acestora. Termenul „Entitate de Investiții” nu include o entitate care este o entitate activă deoarece îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute în subsecțiunea D pct. 11 lit. b)-e).

Prezentul punct se interpretează într-o manieră consecventă cu limbajul similar prevăzut în definiția termenului „instituție financiară” de la art. 2 lit. g) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel de activități sau operațiuni nu includ oferirea de consultanță de investiții fără caracter obligatoriu unui client. În sensul lit. a), termenul „client” include participația în capitalurile proprii ale unui organism de plasament colectiv, prin care se consideră că organismul de plasament colectiv își desfășoară activitățile sau operațiunile ca activitate comercială. În sensul lit. a) subpct. (iii), termenul „investiție, administrare sau tranzacționare” nu cuprinde prestarea de servicii care efectuează tranzacții de schimb pentru sau în numele clienților.

O Entitate este „administrată de” o altă Entitate dacă Entitatea de administrare efectuează, fie direct, fie prin intermediul unui alt furnizor de servicii, oricare dintre activitățile sau operațiunile descrise la lit. a) în numele Entității administrate. Cu toate acestea, o Entitate nu administrează o altă Entitate dacă nu are autoritatea discreționară de a gestiona activele Entității (integral sau parțial). În cazul în care o Entitate este administrată de o combinație de Instituții Financiare și persoane fizice sau Entități, altele decât Instituții Financiare, Entitatea este considerată a fi administrată de o altă Entitate care este o Instituție Depozitară, o Instituție de Custodie, o Companie de asigurări specificată sau o Entitate de investiții prevăzută la lit. a), dacă oricare dintre Entitățile de administrare este o astfel de altă Entitate. De exemplu, o societate fiduciară privată care acționează ca sediu social sau agent înregistrat al unei fiducii sau prestează servicii administrative care nu au legătură cu activele financiare, Criptoactivele Relevante sau banii fiduciei nu desfășoară activitățile și operațiunile prevăzute la lit. a) în numele fiduciei și, prin urmare, fiducia nu este „administrată de” societatea fiduciară privată în sensul lit. b). De asemenea, o Entitate care investește toate sau o parte din activele sale într-un fond mutual, fond tranzacționat la bursă sau vehicul similar nu va fi considerată „administrată de” fondul mutual, fondul tranzacționat la bursă sau organismul similar. În ambele exemple se va stabili suplimentar dacă Entitatea este administrată de o altă Entitate în scopul de a determina dacă prima Entitate menționată se încadrează în definiția Entității de investiții, astfel cum se prevede la lit. b).

O Entitate este considerată ca desfășurând în primul rând una sau mai multe dintre activitățile descrise la lit. a) sau venitul brut al unei Entități este atribuit în primul rând investițiilor, reinvestirii sau tranzacționării Activelor Financiare sau Criptoactivelor Relevante în sensul lit. b), în cazul în care venitul brut al Entității atribuit activităților relevante este egal sau depășește 50% din venitul brut al Entității pe parcursul celei mai scurte perioade dintre:

(i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

(ii) perioada în cursul căreia Entitatea a existat.

În scopul testului venitului brut, toate remunerațiile pentru activitățile relevante ale unei Entități trebuie luate în considerare, indiferent dacă această remunerație este plătită direct Entității căreia i se aplică testul sau unei alte Entități.

Termenul „Entitate de investiții”, astfel cum este definit la prezentul punct, nu include o Entitate care este o Entitate activă deoarece îndeplinește oricare dintre criteriile de la subsecțiunea D pct. 10 lit. b)-e).

O Entitate ar fi, în general, considerată o Entitate de investiții dacă funcționează sau se prezintă ca un organism de plasament colectiv, fond mutual, fond tranzacționat la bursă, fond de capital privat, fond de acoperire a riscurilor, fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice organism de investiții similar stabilit cu o strategie de investiții de a investi, reinvesti sau tranzacționa Active Financiare sau Criptoactive Relevante. O Entitate care desfășoară în principal activități de investire, administrare sau gestionare a intereselor directe în bunuri imobile în numele altor persoane, cum ar fi un tip de fiducie de investiții imobiliare, nu va fi o Entitate de investiții.

Definiția termenului „Entitate de investiții” trebuie interpretată într-o manieră consecventă cu limbajul similar utilizat în definiția termenului „instituție financiară” din Recomandările Grupului de acțiune financiară.

6. „Companie de asigurări specificată” înseamnă orice Entitate care este o companie de asigurări (sau societatea holding a unei companii de asigurări) care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un Contract cu rentă viageră.

7. „Entitate guvernamentală” înseamnă guvernul unei jurisdicții, orice subdiviziune politică a unei jurisdicții (care, pentru evitarea oricărei ambiguități, se referă la un stat, o provincie, un județ sau o localitate) sau orice organism sau agenție deținut(ă) integral de o jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate. Această categorie este alcătuită din părți integrante, entități controlate și subdiviziuni politice ale unei jurisdicții.

a) O „parte integrantă” a unei jurisdicții înseamnă orice persoană, organizație, agenție, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativă a unei jurisdicții. Veniturile nete ale autorității administrative trebuie să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale unei jurisdicții și nicio parte a acestora nu trebuie să revină în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrantă nu include nicio persoană fizică care este un membru al guvernului, funcționar sau administrator care acționează cu titlu privat sau personal.

b) O „Entitate Controlată” înseamnă o Entitate care este, formal, separată de jurisdicție sau care constituie, în alt mod, o entitate juridică separată, cu condiția ca:

(i) entitatea să fie deținută și controlată în totalitate de una sau mai multe Entități Guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entități controlate;

(ii) veniturile nete ale Entității să fie creditate contului propriu al acesteia sau în alte conturi ale uneia sau ale mai multor Entități Guvernamentale și nicio parte a acestora să nu revină în beneficiul vreunei persoane private; și

(iii) activele Entității să revină uneia sau mai multor Entități Guvernamentale în momentul dizolvării acesteia.

c) Venitul nu revine în beneficiul persoanelor fizice în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii-țintă ai unui program guvernamental, iar activitățile din cadrul programului sunt desfășurate pentru publicul larg în interes general sau se referă la administrarea unei părți a guvernului. Cu toate acestea, fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, se consideră că venitul revine în beneficiul persoanelor fizice în cazul în care este obținut din folosirea unei entități guvernamentale pentru a desfășura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor fizice.

8. „Organizație Internațională” înseamnă orice organizație internațională ori agenție sau organism deținut în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizație interguvernamentală (inclusiv o organizație supranațională):

a) care este alcătuită în primul rând din guverne;

b) care are în vigoare un acord privind sediul sau un acord substanțial similar cu jurisdicția; și

c) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

9. „Activ Financiar” include un titlu de valoare (de exemplu, acțiuni în cadrul capitalului unei societăți comerciale; participații în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat deținut de mulți asociați sau cotelat la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligațiuni sau alte titluri de datorie), drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap (de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rata de dobândă cu prag minim, swap pe mărfuri, swap pe acțiuni, swap pe indici bursieri și acorduri similare), un contract de asigurare sau un contract cu rentă viageră sau orice dobândă (inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opțiune) în legătură cu un titlu de valoare, un criptoactiv care face obiectul raportării, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un contract de asigurare

sau un contract cu rentă viageră. Termenul „Activ Financiar” nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.

10. „Participație în Capitalurile Proprii” înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o Instituție Financiară, o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o Instituție Financiară, o Participație în Capitalurile Proprii este considerată a fi deținută de către orice persoană asimilată unui constitutor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia sau a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei. O Persoană care face obiectul Raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva Persoană care face obiectul Raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect (de exemplu, prin intermediul unui mandatar), o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie.

11. „Contract de Asigurare” înseamnă un contract (altul decât un Contract cu Rentă Viageră) în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

12. „Contract cu Rentă Viageră” înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un Contract cu Rentă Viageră în conformitate cu legislația, reglementările sau practica din statul membru sau din altă jurisdicție în care contractul a fost emis și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.

13. „Contract de Asigurare cu Valoare de Răscumpărare” înseamnă un Contract de Asigurare (altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare) care are o Valoare de Răscumpărare.

14. „Valoare de Răscumpărare” înseamnă valoarea cea mai mare dintre:

(i) suma pe care deținătorul poliței de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul răscumpărării sau al rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliță); și

(ii) suma pe care deținătorul poliței de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul „Valoare de Răscumpărare” nu include o sumă de plătit în temeiul unui Contract de Asigurare:

a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;

b) drept indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;

c) drept rambursare a unei prime plătite anterior (mai puțin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un Contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un Contract cu rentă viageră) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;

d) drept dividend în beneficiul deținătorului poliței de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiția ca respectivele dividende să fie legate de un Contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plătit sunt cele prevăzute la lit. b);

e) drept restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un Contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

Termenii „Companie de asigurări specificată”, „Entitate guvernamentală”, „Organizație internațională”, „Bancă centrală”, „Active financiare”, „Participație în capitalurile proprii”, „Contract de asigurare”,

„Contract cu rentă viageră”, „Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare” și „Valoare de răscumpărare” trebuie interpretați în conformitate cu prevederile anexei nr. 1, astfel cum a fost modificată.

F. Diverse

1. „Măsurile de cunoaștere a clientelei” înseamnă măsurile de cunoaștere a clientelei ale unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor, în temeiul Legii nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau al unor cerințe similare care se aplică unui astfel de Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor.

Aceste proceduri includ identificarea și verificarea identității clientului (inclusiv beneficiarii reali ai clientului), înțelegerea naturii și scopului tranzacțiilor și monitorizarea continuă.

2. „Entitate” înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică. Acest termen este destinat să acopere orice persoană, alta decât o persoană fizică, în plus față de orice construcție juridică. Astfel, de exemplu, o companie, un parteneriat, o fiducie, o fundație, o societate în nume colectiv, o fideiusiune, o cooperativă, o asociație sau o asociație în participațiune se încadrează în sensul termenului „Entitate”.

3. O Entitate este o „Entitate Afiliată” unei alte Entități dacă: oricare dintre cele două Entități deține controlul asupra celeilalte sau cele două Entități se află sub control comun. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi și din valoarea unei Entități.

În acest sens, Entitățile sunt considerate Entități afiliate dacă aceste Entități sunt conectate printr-unul sau mai multe lanțuri de proprietate de către o entitate-mamă comună și dacă entitatea-mamă comună deține direct mai mult de 50% din acțiuni sau altă participație în capitalurile proprii în cel puțin una dintre celelalte Entități. Un lanț de proprietate trebuie înțeles ca deținerea de către una sau mai multe Entități a mai mult de 50% din puterea totală de vot a acțiunilor unei Entități și mai mult de 50% din valoarea totală a acțiunilor unei Entități. De exemplu, Entitatea A deține 51% din puterea totală de vot și 51% din valoarea totală a acțiunilor entității B. Entitatea B, la rândul său, deține 51% din puterea totală de vot și 51% din valoarea totală a acțiunilor entității C. Entitățile A și C sunt considerate „Entități afiliate” deoarece entitatea A deține în mod direct mai mult de 50% din puterea totală de vot a acțiunilor și mai mult de 50% din valoarea totală a acțiunilor entității B și deoarece entitatea B deține în mod direct mai mult de 50% din puterea totală de vot a acțiunilor și mai mult de 50% din valoarea totală a acțiunilor entității C. Entitățile A și C sunt, prin urmare, conectate prin lanțuri de proprietate. Fără a aduce atingere faptului că entitatea A deține în mod proporțional numai 26% din valoarea totală a acțiunilor și drepturilor de vot ale entității C, entitatea A și entitatea C sunt Entități afiliate.

4. „Sucursală” înseamnă o unitate, o activitate sau un birou al unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor care este considerat(ă) sucursală în temeiul regimului de reglementare al unei jurisdicții sau care este reglementat(ă) în alt mod în temeiul legislației unei jurisdicții ca fiind separat(ă) de alte birouri, unități sau sucursale ale Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor. Toate unitățile, activitățile sau birourile unui Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor dintr-o singură jurisdicție sunt considerate o singură sucursală.

5. „Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente” înseamnă un acord între autoritatea competentă din România și o jurisdicție din afara Uniunii care impune schimbul automat de informații corespunzătoare celor specificate la secțiunea II subsecțiunea B din prezenta anexă, astfel cum este confirmat printr-un act de punere în aplicare în conformitate cu art. 291⁶ alin. (23).

6. „Jurisdicție Calificată din afara Uniunii” înseamnă o jurisdicție din afara Uniunii care a încheiat un Acord Efectiv privind Stabilirea Autorității Competente cu autoritățile competente din toate statele membre care sunt identificate drept jurisdicții raportabile pe o listă publicată de jurisdicția din afara Uniunii.

7. Termenul „Jurisdicție parteneră” înseamnă orice jurisdicție care a instituit o legislație juridică echivalentă și care este inclusă într-o listă publică emisă de respectiva Jurisdicție.

8. „NIF” înseamnă Număr de Identificare Fiscală (sau echivalentul său funcțional dacă nu există un Număr de Identificare Fiscală). NIF este orice număr sau cod utilizat de o autoritate competentă pentru a identifica un contribuabil.

NIF-urile sunt utile și pentru identificarea contribuabililor care investesc în alte jurisdicții. Specificațiile NIF (și anume, structura, sintaxa etc.) sunt stabilite de administrațiile fiscale ale fiecărei jurisdicții. Unele jurisdicții au chiar o structură diferită a NIF-ului pentru diferite impozite sau diferite categorii de contribuabili (de exemplu, rezidenți și nerezidenți).

În timp ce multe jurisdicții utilizează un NIF în scopuri de impozitare a persoanelor sau societăților, unele jurisdicții nu emit un NIF. Cu toate acestea, aceste jurisdicții utilizează adesea un alt număr de integritate ridicată cu un nivel echivalent de identificare (un „echivalent funcțional”). Exemplele acestui tip de număr includ, pentru persoane fizice, un număr de securitate socială/de asigurare, număr/cod de cetățean/identificare personală/de serviciu și număr de înregistrare a rezidenților; iar pentru Entități, un cod/număr de înregistrare al companiei.

Jurisdicțiile vor depune eforturile necesare să furnizeze Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori informații cu privire la emiterea, colectarea și, în măsura în care este posibil și practic, structura și alte specificații ale numerelor de identificare ale contribuabililor și ale echivalentelor lor funcționale. Astfel de informații vor facilita colectarea de NIF-uri exacte de către Furnizorii de Servicii de Criptoactive Raportori.

9. „Serviciu de Identificare” înseamnă un proces electronic pus gratuit la dispoziție de către Uniunea Europeană sau de către jurisdicția Entităților sau persoanelor fizice cu obligații de raportare către terți (cum ar fi un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor), în scopul stabilirii identității și a rezidenței fiscale a persoanelor care fac obiectul raportării (cum ar fi Utilizatorii de Criptoactive sau Persoanele care exercită controlul).

În cazul în care o administrație fiscală optează pentru identificarea Utilizatorilor de Criptoactive sau a Persoanelor care exercită controlul pe baza unei soluții de Interfață de Programare a Aplicației (API), ar pune la dispoziția Furnizorilor de Servicii de Criptoactive Raportori un portal API. Ulterior, în cazul în care autocertificarea Utilizatorului de Criptoactive sau a Persoanei care exercită controlul indică rezidența în acea jurisdicție, Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor poate direcționa Utilizatorul de Criptoactive sau Persoana care exercită controlul către portalul API care ar permite jurisdicției să identifice Utilizatorul de Criptoactive sau Persoana care exercită controlul pe baza cerințelor sale interne de identificare a contribuabilului (de exemplu, un act de identitate oficial sau un nume de utilizator). După identificarea cu succes a Utilizatorului de Criptoactive sau a Persoanei care exercită controlul în calitate de contribuabil al jurisdicției respective, jurisdicția, prin intermediul portalului API, urmează a furniza Furnizorului de Servicii de Criptoactive Raportor un număr unic de referință sau un cod care să permită jurisdicției să coreleze Utilizatorul de Criptoactive sau Persoana care exercită controlul cu un contribuabil din baza sa de date. În cazul în care Furnizorul de Servicii de Criptoactive Raportor raportează ulterior informații referitoare la acel Utilizator de Criptoactive sau Persoană care exercită controlul, acesta ar include numărul sau codul unic de referință pentru a permite jurisdicției care primește informațiile să permită corelarea Utilizatorului de Criptoactive sau a Persoanei care exercită controlul. În acest sens, un număr de referință unic, un cod sau o altă confirmare primită de un Furnizor de Servicii de Criptoactive Raportor cu privire la un Utilizator de Criptoactive sau o Persoană care exercită controlul prin intermediul unui serviciu guvernamental de verificare este, de asemenea, un echivalent funcțional al unui NIF.

NORME DE DECLARARE

Secțiunea I. Definiții

În sensul prezentei anexe, se aplică următoarele definiții:

1. *Stat membru de punere în aplicare* înseamnă un stat membru care a pus în aplicare fie o Regulă de Includere a Veniturilor (IIR) Calificată, fie o Regulă a Profiturilor Subimpozitate (UTPR) Calificată, astfel cum sunt definite la art. 6 pct. 24 și 33 din Legea nr. 431/2023 privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni, cu modificările și completările ulterioare, fie ambele reguli, pentru Anul fiscal de raportare dat.

2. *Stat membru care aplică doar un Impozit Suplimentar Național Calificat* înseamnă un stat membru care a pus în aplicare doar un Impozit Suplimentar Național Calificat, astfel cum este definit la art. 6 pct. 23 din Legea nr. 431/2023, cu modificările și completările ulterioare, pentru Anul fiscal de raportare dat.

3. *Declarație informativă privind impozitul suplimentar* înseamnă declarația de informații depusă de o Societate-Mamă Finală, de o Entitate Desemnată care depune declarația, de o Entitate Locală Desemnată sau de o Entitate Constitutivă, un model standard fiind prevăzut în ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

4. *Secțiune generală* înseamnă secțiunea din Declarația informativă privind impozitul suplimentar care conține informații generale despre Grupul de Întreprinderi Multinaționale în ansamblu, inclusiv structura sa corporativă, și o sinteză generală a aplicării Legii nr. 431/2023, cu modificările și completările ulterioare, această secțiune corespunzând secțiunii I din modelul standard pentru Declarația privind impozitul suplimentar.

5. *Secțiuni jurisdicționale* înseamnă setul de secțiuni din Declarația informativă privind impozitul suplimentar care conțin informații detaliate despre aplicarea IIR calificate, a UTPR calificate și a Impozitului Suplimentar Național Calificat în fiecare jurisdicție în care își desfășoară activitatea Grupul de Întreprinderi Multinaționale, aceste secțiuni corespunzând secțiunilor 2 și 3 din modelul standard pentru Declarația informativă privind impozitul suplimentar.

6. *An fiscal de raportare* înseamnă anul fiscal la care se referă Declarația informativă privind impozitul suplimentar.

Secțiunea a II-a. Cerințe de declarare

Entitatea Constitutivă care depune Declarația informativă privind impozitul suplimentar identifică secțiunile relevante și, respectiv, statele membre relevante cărora le sunt comunicate informațiile, în conformitate cu abordarea în materie de diseminare prevăzută la art. 291⁷.

Secțiunea a III-a. Formatul pentru depunerea declarațiilor și schimbul de informații pentru grupurile naționale de mari dimensiuni cu asocieri în participație

1. Atunci când o Societate-Mamă a unui Grup Național de Mari Dimensiuni din România deține o participație directă sau indirectă în capitalurile proprii ale unei Asocieri în Participație sau ale unei filiale a unei Asocieri în Participație care face obiectul unui Impozit Suplimentar Național Calificat într-un alt stat membru, respectivul Grup Național de Mari Dimensiuni utilizează modelul standard pentru Declarația informativă privind impozitul suplimentar prevăzut în ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

^[1] Anexa nr. 7 a fost introdusă prin art. I pct. 15 din O.G. nr. 1/2026, în vigoare de la 2 februarie 2026.

2. Grupurile Naționale de Mari Dimensiuni care intră sub incidența pct. 1 aplică prevederile art. 291⁷ alin. (1) și art. 291⁹.